

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

HÍ TRƯỜNG

Nếu người ta không cảm nhận được thời gian, chẳng khác nào oan hồn đang vất vưởng trong cõi địa ngục a tỳ, bị Thánh cô Ngũ Phương Đài nhốt trong bí cung, Tiểu Quân cũng như oan hồn đó.

Trong tòa bí cung, chỉ cách Đồng Mã Kỳ một bức vách đá, chàng chẳng hề biết ngày đêm trôi qua như thế nào, và cũng chẳng biết đến bao giờ mới được Ngũ Phương Đài phóng thích. Ngoài nỗi cô đơn của một tên tù, tâm trạng chàng cũng lo lắng khôn cùng vì lúc nào cũng tưởng đến tám thảm kịch sắp xảy ra.

Chàng cảm nhận sự im lặng nặng nề như cô đặc lại, và nói sắp ép thân ảnh của chàng thành một bộ khô cốt quái gở. Tiểu Quân gõ tay vào vách đá, khẽ gọi :

- Thánh cô... Thánh cô ! Chàng không biết mình đã gọi bao nhiêu lần rồi, nhưng tuyệt nhiên chỉ có sự im lặng nặng nề đáp lại chàng.

Tiểu Quân bất chợt vùng dậy quát lớn:

- Ắ Thánh cô thôi... ắ Thánh cô thôi... Mở cửa cho tiểu gia ra ! Tiểu Quân vừa dứt lời thì vách đá bí cung bất ngờ chuyển động. Chàng bụng bảo dạ "Ngũ Phương Đài lạ lùng thật, mình nói ngọt ả lì lợm, mình chửi ả, ả lại nghe tiếng của mình, đúng là một ả điên rồ cuồng tâm." Tiểu Quân vừa nghĩ vừa ngấm ngấm vận công chuẩn bị đối phó với sự cuồng nộ của Thánh cô Ngũ Phương Đài. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu như Thánh cô Ngũ Phương Đài biết cách giải phấn hoa và dụng đến Càn khôn kiếm khí coi như mình tiêu mạng với ả" Vách đá chuyển động, tách ra làm hai. Đúng như Tiểu Quân nghĩ, Thánh cô trong bộ bạch y trông thật kiêu sa đài các, đứng chấp tay sau hông nhìn chàng.

Thánh cô nói:

- Xảo quỷ nói ta là một ả Thánh cô thôi à ?

Tiểu Quân khoát tay tưởng như có một bầy nhặng chuẩn bị bâu vào chàng. Vừa khoát tay, Tiểu Quân vừa nói:

- Ai mà nói như vậy chứ... Ai mà nói như vậy chứ.

- Chính tai bốn nường nghe mà

- Ấy... Thánh cô nghe không rõ thôi, chứ tại hạ nói thôi là nói tại hạ đó. Tiểu Quân ở đây không biết bao nhiêu lâu rồi mà chẳng được tắm chắc thôi lắm.

Tiểu Quân dần đến ba bộ, nhìn Ngũ Phương Đài, hóm hỉnh nói:

- Nếu Thánh cô không tin lời tại hạ thì thử ngửi xem sẽ biết ngay tại hạ không phải là kẻ ngoa ngôn.

- Nếu nói về sự đa ngôn xảo trá, Tiểu Quân là kẻ xảo trá nhất trên giang hồ.

- Y dà... Lời thiên hạ đồn đãi, Thánh cô đừng có tin. Tiểu Quân lúc nào cũng là chính nhân quân tử.

Tiểu Quân gái đầu:

- Phải Thánh cô đến đây để phóng thích Tiểu Quân ?
- Không chỉ phóng thích thôi mà còn để cho người được tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no say nữa.

Tiểu Quân cau mày:

- Thánh cô tốt với tại hạ quá !
- Ta rất tốt với Xảo quỷ nhưng người thì lúc nào cũng muốn lừa gạt bốn nường.
- Tiểu Quân đâu dám xúc phạm Thánh cô.

Tiểu Quân nhoen miệng cười :

- Thánh cô muốn Tiểu Quân tắm rửa ở đâu ?
- Đi theo ta ! Nàng quay lưng thả gót sen thoăn thoắt bước đi. Tiểu Quân lảng lảng theo nàng rồi khỏi bí cung. Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ không biết Ngũ Phương Đài dẫn chàng đi đâu đây.

Rời tòa Kim cung, Tiểu Quân ngỡ như vừa trút xong một gánh nặng trên vai xuống đất. Chàng quay lại nhìn tòa bí cung đó, lí nhí nói:

- Tiểu gia thê không quay lại đây lần thứ hai nữa đâu.

Ngũ Phương Đài quay lại nhìn chàng:

- Tiểu Quân không có cơ hội lần thứ hai đến tòa Kim cung đâu.

Tiểu Quân chột dạ sau câu nói của Thánh cô, nhưng vẫn khoác vẻ mặt phớt lờ chẳng biểu lộ nét hoài nghi nào. Hai người tới một bãi đất trống, Tiểu Quân phải nheo mày khi thấy mười ngôi mộ to như những gian nhà ba gian.

Tiểu Quân hỏi Thánh cô:

- Những ngôi nhà mồ này của ai vậy ?
- Ngôi mộ to nhất của Thiếu Lâm, nằm bên cạnh mộ Thiếu Lâm phái là Võ Đang.

Còn tám ngôi mộ kia tuân tự của Hoa Sơn, Tung Sơn, Hoành Sơn, Côn Luân, Thiết chưởng bang, Minh thần giáo, Hỏa thần giáo, cuối cùng là Vô cực giáo.

- Tất cả các phái trong Trung Nguyên đều có mặt ở đây ?

Thánh cô gật đầu:

- Đúng như vậy ! Tiểu Quân bậm môi. Chàng nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ cuộc thảm sát đã xảy ra rồi sao. Nếu đã xảy ra sao mình không nghe tiếng binh khí hay chuông kinh va vào nhau." Tiểu Quân muốn hỏi nhưng đã kịp nhận ra những tấm bia có nét mực mới, thì ra Thánh cô Ngũ Phương Đài chỉ mới chuẩn bị mà thôi.

Hai người đến một gian tiểu xá được làm bằng gỗ trầm nằm giữa một khu vườn hoa đủ màu sắc.

Ngũ Phương Đài đưa Tiểu Quân lên gian tiểu xá đó. Bên trong gian tiểu xá, thùng nước ấm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ người bước vào tắm mà thôi.

Tiểu Quân nhìn Ngũ Phương Đài:

- Tại hạ được tắm trong cái thùng nước này chứ ?

Thánh cô gật đầu.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Thánh cô có thể... có thể ra ngoài được không ?

Thánh cô nhìn Tiểu Quân, buông một câu lạnh nhạt:

- Bốn nương sẽ tắm cho ngươi ! Nàng vừa nói vừa điểm vào ba đại huyệt trên người Tiểu Quân. Mặc dù Tiểu Quân là một hảo thủ nhưng cũng không kịp phản xạ với lối xuất thủ đặc dị của Ngũ Phương Đài.

Chàng nhìn Thánh cô, lắp bắp:

- Thánh cô sao lại điểm huyệt Tiểu Quân ?

- Có vậy ngươi mới ngoan ngoãn nghe lời ta.

- Thánh cô không sợ độc quái long trong người Tiểu Quân sao ?

Thánh cô bật cười khanh khách:

- Ngươi đúng là hạng người gian trá nhất trong giang hồ. Ngươi đừng quên Diên Hồng phải là phái có thuật luyện đan độc nhất vô nhị trong Trung Nguyên. Thật ra ngươi chẳng có độc quái long nào cả, mà chỉ là phấn hoa của một loài hoa bên Tây vực phối hợp cùng cách chế tác độc công của Vô ảnh độc, rồi thoa lên người ngươi.

- Thánh cô tài quá... Chỉ trong thời gian ngắn mà biết được cội nguồn của độc chất.

Tiểu Quân vừa nói vừa tủm tỉm cười.

Không biết chàng cười cái gì, nhưng Thánh cô lại đỏ mặt như quả đào chín.

Nàng thở ra, nhìn Tiểu Quân nói:

- Ngươi thật là xảo trá, gian ngoa.

- Chất độc đó vốn để tăng sự nhuận tràng tiêu hóa cho dễ chứ đâu có hại gì Thánh cô.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì nhận luôn một cái tát nẩy lửa vào mặt.

Bốp...

Chàng la toáng lên:

- Thánh cô đánh người ngã ngựa đâu phải anh thư, tài cán gì.

- Bốn nương trừng phạt cái tội gian trá của ngươi đối với bốn nương. Tiểu Quân bốn cọt với bất cứ ai cũng được, nhưng với bốn nương thì không.

Nàng nói xong thản nhiên lột bỏ y phục của Tiểu Quân rồi xốc chàng lên đặt vào thùng nước.

Tiểu Quân cúi gầm mặt nhìn xuống.

Thánh cô hỏi :

- Sao ngươi im lặng vậy... Bộ nhận được cái tát của ta rồi ngươi câm luôn sao ?

Thánh cô nâng cầm chàng lên nhìn thẳng vào hai mắt Tiểu Quân:

- Người đang nghĩ gì ?
- Thánh cô muốn biết lắm hả ?

Ngũ Phương Đài gật đầu:

- Ý nghĩ của Xảo quỷ khiến ta tò mò, và lúc nào cũng muốn biết.
- Thế thì tại hạ nói lúc này tại hạ đang buồn, bởi sắp tới đây Tiểu Quân sẽ xuống âm ty sống với hạng nữ nhân không có trái tim như Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài tròn mắt:

- Người nói ta không có trái tim.
- Đúng như vậy... Chỉ có nữ nhân không tim mới thờ ơ lạnh nhạt mà thôi. Thánh cô thờ ơ lạnh nhạt ngay cả với một đấng nam nhi mỹ tú như Tiểu Quân thì quả là Thánh cô không có trái tim rồi.

Hai gò má của Ngũ Phương Đài thẹn đỏ, nhưng sự thẹn thùng ấy chỉ thoáng qua rồi trở lại vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Nàng cười mỉm, rồi nói:

- Người nói cũng hay đó.

Thánh cô xốc Tiểu Quân ra khỏi thùng nước, lấy bộ bạch y dành cho những người sắp bị xử trảm vận vào cho chàng. Nàng giải huyệt cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân khoanh tay trước ngực. Chàng nhìn Thánh cô, nói:

- Tiểu Quân bây giờ giống một tên tử tội lắm phải không ?
- Người thừa biết khi ta vận cho người bộ bạch y này.
- Thế Thánh cô sắp hành xử tôi, sao lại còn giải huyệt, không sợ tôi trốn đi à ?

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Người vĩnh viễn không trốn đâu, bởi người đâu thể bỏ mặc những người khác chết thế cho người.

- Tiểu Quân chưa hiểu.

- Từ từ rồi người sẽ hiểu thôi. Bồn nường muốn chứng minh với người một điều mà chưa khi nào người tưởng tượng ra.

Tiểu Quân cười mỉm nhìn Ngũ Phương Đài nói:

- Sao Thánh cô trở nên lạnh nhạt như vậy ?
- Giang hồ đã biến ta trở thành con người như hôm nay.

Nàng nhìn Tiểu Quân hỏi :

- Người muốn ăn gì không ?

Chàng gật đầu:

- Trước khi chết cũng phải ăn chút gì chứ. Nếu không ăn khi chết sẽ trở thành oan hồn vất vưởng đói khát khổ lắm.

- Bốn nương sẽ thết đãi người.

Nàng quay ra cửa, gọi lớn:

- Người đâu ! Song Tình xuất hiện. Nhìn hai người này Tiểu Quân ngờ ngợ sự lạ lùng của họ. Và hành động của Song Tình khiến chàng xuýt bật cười.

Thánh cô phát mệnh lệnh cho Song Tình:

- Hai người thay mặt ta thết đãi đại yến cho Xảo quỷ.

- Tuân lệnh Thánh cô ! Ngũ Phương Đài nói xong, thả bước đi thản nhiên bỏ đi thẳng ra ngoài. Nàng chưa kịp bước khỏi tiểu xá, Tiểu Quân đã thi triển di hình tướng, lòn qua Song Tình trong nháy mắt, giang tay chặn trước mặt nàng.

Chàng nói:

- Tiểu Quân thích hầu tũ với Thánh cô thôi.

Thánh cô lắc đầu:

- Ta không thích bồi ảm với một người sắp chết.

- Tiểu Quân biết mình sắp chết mới muốn bồi ảm với Thánh cô. Chỉ một yêu cầu đó cũng không được sao ?

- Tại sao người muốn bồi ảm với ta ?

Tiểu Quân nhếch mép:

- Bồi ảm với Thánh cô tại hạ thích hơn ngồi uống rượu với hai người này.

- Họ không làm Xảo quỷ thất vọng đâu.

Thánh cô dứt lời, dụng luôn một bộ pháp tuyệt luân, chỉ loáng một cái nàng đã vượt qua Tiểu Quân, rời tiểu xá. Tiểu Quân chưa kịp thấy chiếc bóng trắng lướt qua mặt mình, khi quay đầu lại thì Ngũ Phương Đài đã mất hút bên ngoài vườn hoa.

Chàng nheo mày, lẩm nhẩm:

- Ngũ Phương Đài cũng biết được bộ pháp "Mê tông bộ". Võ công của nàng quả không sao lường được.

Tiểu Quân dõi mắt nhìn theo hướng Thánh cô Ngũ Phương Đài, trong lòng chàng trôi lên một cảm giác khó tả vô cùng.

Tiểu Quân vừa quay lại thì Song Tình đã thộp vào hỏ khẩu của chàng.

Song Tình cùng cất tiếng:

- Thỉnh chàng vào trong tiểu xá.

Tiểu Quân tròn mắt bởi câu nói và chất giọng eo éo của Song Tình.

Tiểu Quân nhún vai, lắc đầu:

- Ta không thích uống rượu và dùng đại yến nữa.

Tiểu Quân vừa nói vừa vận Tục hóa cốt rút tay lại. Song Tình ngỡ ngác bởi tuyệt công "Tục hóa cốt" của Tiểu Quân. Cả hai quả không ngờ Tiểu Quân thoát khỏi sự kềm chế của họ dễ dàng như vậy.

Song Tình còn đang ngơ ngác thì bị Tiểu Quân điểm vào đại huyệt kiên tĩnh, đứng bất động như hai pho tượng.

Chàng nho mày nhìn ngắm Song Tình:

- Hai người coi bộ gần gũi nhau từ dung dạng đến ý niệm.

Song Tình nói:

- Chàng hãy giải huyệt cho em đi.

Tiểu Quân xe dái tai:

- Hai người gọi tiểu gia bằng chàng à ?

Tiểu Quân gãi đầu.

Song tình lí nhí nói:

- Chàng giải huyệt cho Song tình, để chúng em hầu hạ chàng.

- Thôi thôi... Thấy kiểu cách của hai người Tiểu Quân không dám làm phiền rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa sửa bộ cho Song Tình ôm choàng lấy nhau. Chàng cười hì hì, ngắm nhìn Song Tình:

- Hai vị cũng xứng đôi vừa lứa lắm chứ.

Tiểu Quân lần vào tiểu xá, nằm ườn ra tràng kỷ, gác tay lên trán suy nghĩ, bỏ mặc Song Tình đứng ngoài cửa tiểu xá.

Song Tình nói:

- Chàng ơi... sao nỡ bỏ chúng em đứng đây ?

- Hai người đừng léo nhéo nữa, để tiểu gia suy nghĩ. Nghe rõ chưa !

- Chàng không giải huyệt cho chúng em, làm sao chúng em phục vụ chàng được.

Tiểu Quân bật dậy, xồng xộc bước ra:

- Phục vụ cái con khỉ.

Tiểu Quân cảm thấy nhói mắt bởi Song tình. Chàng cau mày nhăn nhó.

Trong lúc Tiểu Quân đang bực dọc, Song Tình lại eo éo nói:

- Chàng nỡ hành xử chúng em tàn nhẫn như vậy sao ?

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng, thuận chân đá luôn Song Tình văng khỏi mái hiên tiểu xá:

- Chàng với nàng... Người với ngợm gì mà kỳ cục.

Cú đập phần nộ của Tiểu Quân, vô hình trung lại giải huyệt kiên tĩnh cho Song Tình. Song Tình bật đứng dậy, nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Chàng đối xử tệ với chúng em như vậy... Chúng em không nể mặt chàng đâu.

Cả hai phi thân lên chia làm hai hướng tấn công Tiểu Quân. Bốn ảnh chưởng dựng đứng tống thẳng ra bốn đạo kinh âm nhu công trực diện.

Sấn lúc phần nộ, Tiểu Quân chẳng thêm thi triển di hình tướng tránh né. Chàng cũng dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào bốn đạo kinh âm nhu của Song Tình.

Bình...

Song Tình thối lùi ba bộ, nhưng mặt Tiểu Quân cũng nẩy đom đóm.

Chàng nghĩ thầm:

- Không ngờ nội lực của hai gã biến thái lại cao thâm như vậy.

Chàng đang suy ngẫm thì Song Tình lại áp tới nữa. Chương kinh của chúng sắp nhả ra thì Vương Túc Lệ xuất hiện.

- Dừng tay...

Song tình thâm hồi chương công nhanh không thể tả, quay ngoắt sang Vương Túc Lệ.

Song Tình cất giọng eo éo:

- Vương hộ tướng tới... Chúng em không kịp nghênh tiếp.

Thấy bộ tạng của Song tình, Tiểu Quân bật cười khàn khạch.

Song Tình nghe Tiểu Quân cười đã không phần nộ, còn quay lại ôn nhu nói:

- Chàng cười chúng em đó à ?

Tiểu Quân vỗ vào trán mình:

- Thấy bộ dạng các người tiểu gia muốn điên lên được.

Wương Túc Lệ bước qua Song tình, tiến đến đối mặt với Tiểu Quân.

Nàng quan sát dung mạo của Tiểu Quân, ôn nhu nói:

- Mọi người đã đến, Thánh cô thỉnh Tiểu Quân công tử.

- Từ lúc đến Thánh địa bí cung, tiểu gia mới nghe được một câu lọt hai lỗ tai.

Chàng chấp tay sau lưng, thông dong thả bước. Lúc đi ngang Song Tình, Tiểu Quân tăng hăng:

- Nếu tiểu gia không biến thành oan hồn, sẽ nhận hai người làm nô tỳ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

THẨM TRƯỜNG

Thung quanh bãi bằng có mười ngôi nhà mô đã được dựng những hàng cột treo hắc kỳ tạo ra không khí u ám, khủng bố.

Vừa thấy Tiểu Quân, Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền tổ xăm xăm tiến đến trước mặt chàng.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà phật... Xảo quỷ vẫn bình an.

Tiểu Quân khoát tay:

- Đại sư... Hãy mau hiệu triệu quần hào rời khỏi chốn này càng sớm càng tốt.

Trương Huyền Tổ chân nhân căng thẳng:

- Chúng ta đến đây để san bằng ma giáo mà lại rút đi sao ?

Trương Huyền Tổ vuốt râu:

- Xảo quỷ đừng quá lo lắng. Bần đạo và quần hào kéo đến đây, hình như ma giáo đoán biết nên đã kịp rút đi rồi.

Tiểu Quân chưa kịp phân giải thì Ngũ Phương Đài ngồi trên một cỗ kiệu do tám nàng cung nữ khiêng, đi bên cạnh nàng là Tôn Tử tiên sinh. Ngay sau chiếc kiệu của Ngũ Phương Đài là một chiếc kiệu khác được đúc bằng thép ròng, đặt trên hai chiếc nan hoa bằng gỗ do mười hai gã đại lực khệ nệ lôi đi.

Tiểu Quân nói:

- Không kịp rồi.

Ngũ Phương Đài liếc Tiểu Quân rồi dừng kiệu án ngữ ngay độc đạo rời khỏi thánh địa.

Nàng quay lại Tôn Tử tiên sinh:

- Hãy đưa người ra đây !

Tôn Tử ôm quyền xá một cái:

- Tuân lệnh Thánh cô !

Tôn Tử quay về phía bốn gã đại hán vận hắc y, đeo mặt nạ.

- Đưa người ra !

Từ hướng tòa bí cung, hai ả thiếu nữ kè Thất Thất vận bạch y tội nhân giống hệt Tiểu Quân đi ra. Thất Thất trông thật là thảm khổ.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào, rồi ban mệnh lệnh:

- Dừng đài ! Sau mệnh lệnh của Ngũ Phương Đài, hơn bốn mươi gã đại lực dừng sĩ,

người nào cũng có tuyệt kỹ khinh không vun vút lướt ra giữa bãi đất trống. Họ mang theo tre nan, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã dựng một cái đài cao chót vót.

Tiểu Quân nhìn cái đài đó mà tự hỏi :

- Không biết Ngũ Phương Đài dựng cái đài này để làm gì chứ ?

Hai ả a hoàn của Ngũ Phương Đài, thướt tha trong bộ xiêm y màu hồng tía tiến về phía đài. Họ đặt xuống chân đài hai bát hương trầm nghi ngút tỏa hương.

Hai ả a hoàn đứng qua hai bên.

Ngũ Phương Đài chít vành khăn trắng đội lên đầu, dõng kiệu hương thẳng đến chiếc đài vừa mới dựng. Vẻ mặt của Thánh cô u uẩn đến lạnh lùng.

Ngũ Phương Đài yên vị dưới chân đài, đảo mắt nhìn một lượt qua quần hào. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu, điểm mũi hài, thân ảnh như một cánh diều lướt lên cao.

Ngũ Phương Đài trông tựa như tiên nữ phiêu diêu giữa lưng trời, trông lạ mắt vô cùng.

Nàng giữ hai ống tay áo bạch y, phóng ra một mảnh lụa kết thành tấm liễn treo trên cái đài đó.

Lụa vừa kết thành liễn thì Tôn Tử tiên sinh thi triển thiên tàng cước, đạp không khí lướt về phía Ngũ Phương Đài.

Lão nói:

- Thánh cô !

Cùng với lời réo gọi đó, Tôn Tử cầm bút chấm vào mực phóng về phía Phương Đài.

Đón cây bút đã được chấm mực, Phương Đài viết luôn vào tấm lụa trắng to như một cánh bướm.

"Hai mươi năm trước tại nơi này, Võ lâm đại phái trảm Song hiệp, Máu đổ đầu rơi, Diên Hồng tịch. Cũng chốn này đây, thầy hóa gò." Vừa phi thân vừa phóng bút, nét chữ như rồng bay phụng múa, có lẽ chỉ có Thánh cô Ngũ Phương Đài mới đủ bản lĩnh thi thố cho thiên hạ thấy bản lĩnh tuyệt thế vô song. Mỗi lần bút hết mực, Ngũ Phương Đài lại chấm vào đĩa mực trên tay Tôn Tử tiên sinh, dù chỉ có điểm tựa rất nhẹ, nhưng cũng đủ cho nàng thoát lên như một cánh én bạc.

Ngũ Phương Đài trụ thân dưới chân đài nhìn về phía Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ.

Tiểu Quân liếc trộm qua Nhất Phàm đại sư, hỏi :

- Đại sư hiểu ý nghĩa hàng chữ mà cô ta vừa phóng bút không ?

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà phật... Xin hỏi Xảo quỷ vị cô nương đó là ai ?

- Nàng là Ngũ Phương Đài, Thánh cô Kim sa phái, đồng thời cũng là hậu nhân của tòa Kim cung thánh địa này.

- Nói vậy cô ta là người của Diên Hồng phái.

- Không sai.

Nhất Phàm đại sư quay sang Trương Huyền Tổ:

- Trương đạo huynh... Đạo huynh có ý gì không ?
- Đã đến thì phải trừ tà phái thôi.

Tiểu Quân quan sát vẻ mặt của Trương Huyền Tổ. Chàng hỏi Trương Huyền Tổ:

- Đạo trưởng hiểu những hàng chữ kia chứ ?
- Hiểu.
- Thế vụ việc hai mươi năm trước, quần hào Trung Nguyên tàn sát Diên Hồng phái để đoạt "Lôi âm ma công" có thật không?

Trương Huyền Tổ buông một câu lạnh nhạt:

- Tà phái tất phải bị chánh phái tiêu diệt thôi, đó là lẽ đạo của giang hồ.

Trương Huyền Tổ tiến về phía Ngũ Phương Đài:

- Cô nương là người của Tà phái Diên Hồng còn lại, và hôm nay muốn huyết tẩy võ lâm.
- Bốn nương đã đáp mộ chôn các người trước rồi. Các người chỉ có mỗi một con đường sống mà thôi.
- Câu nói đó chỉ có thể dành cho tất cả những nhân vật tà phái của cô nương.
- Bốn nương không cho các người sáng mắt, tất các người không chịu tin.

Nàng trừng mắt nhìn Trương Huyền Tổ:

- Cho đời "Lôi âm ma nhân".

Tiểu Quân biến sắc, toan phi thân đến ngăn trở bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài, nhưng vừa vận chuyển nguyên ngưng để thi triển di hình tướng thì mắt đã tối sầm, lão đảo. Kinh mạch như có bấy kiến bò nhưng nhúc bên trong.

"Ý.. Ta bị trúng độc rồi sao? Chẳng lẽ Ngũ Phương Đài đã tẩm kịch độc vào thân trong khi tẩm cho mình sao ?" Thấy vẻ mặt chàng có sự thay đổi đột ngột, Nhất Phàm đại sư liền hỏi :

- Xảo quỷ... Người bị sao vậy ?
- Tiểu Quân đã bị Thánh cô tẩm độc vào thân thể rồi.
- Vậy sao ?

Đại sư trút một hoàn linh dược nhét vào tay Tiểu Quân:

- Xảo quỷ hãy dùng hoàn dược của Thiếu lâm rồi vận công điều tức tống độc ra ngoài.

Mặc dù đối mặt với Trương Huyền Tổ, nhưng Ngũ Phương Đài vẫn âm thầm quan sát Tiểu Quân. Nàng thấy Nhất Phàm đại sư trao giải dược cho Tiểu Quân liền truyền âm nhập mật nói với Tiểu Quân:

- Nếu ngươi uống hoàn dược giải độc mà không phải do chính tay bốn nương bào chế, đan điền của ngươi sẽ vỡ tung ngay lập tức.

Nghe Ngũ Phương Đài truyền âm nhập mật, Tiểu Quân đoán ngay nàng không xảo ngôn với mình.

Chàng nhìn đại sư lắc đầu:

- Tiểu Quân cảm ơn đại sư... Nhưng không thể dụng được bất cứ thứ giải dược nào.

- Tại sao vậy ?

- Tiểu Quân trúng độc đặc dị của Diên Hồng phái. Nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Quân dời nhãn quang nhìn Ngũ Phương Đài. Hai cánh môi hàm tiếu của nàng thoáng mỉm cười với chàng.

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng.

Trong khi đó, mười hai gã đại lực đẩy cỗ xe có thùng tạo bằng thép ròng đến trước mặt Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào rồi ra mệnh lệnh:

- Cho hẳn ra ! Mười hai gã đại lực mở chốt xe. Những cánh cửa sắt được bỏ xuống, mùi xú khí bốc lên nồng nặc, khiến Trương Huyền Tổ lùi lại ba bộ. Đạo trưởng nhìn chằm chằm vào cỗ xe đó không chớp mắt.

Trong cái thùng đã được mở hết các cánh cửa, một người đeo mặt nạ dạ xoa, vận hắc y bằng vải gai trở hung quang hướng về phía quần hào.

Ngũ Phương Đài quát mắt chỉ quần hào gần từng tiếng:

- Lấy ba mươi nhân mạng đứng phía trước cho ta.

Quái nhân hú vang một tiếng, cùng với tiếng hú đó là những tiếng khua leng keng do sợi xích bằng sắt ròng quanh lưng y phát ra.

Sau tiếng hú kinh thiên động địa, thân pháp quái nhân vô cùng đặc dị, lao thẳng vào quần hào tựa như chúa sơn lâm xông vào bầy dê non.

Nhất Phàm đại sư trợn mắt:

- Y cha... Linh địa huyền tôn đây sao ?

Nhất Phàm đại sư không thể nhận ra dung diện của Đồng Mã Kỳ bởi y đeo mặt nạ dạ xoa nên cứ ngỡ là Linh địa huyền tôn.

Quái nhân Đồng Mã Kỳ vươn đôi trảo xám ngoét như hai bàn tay xác chết, cùng với thân pháp nhanh hơn chớp giạt, lúc xông đến trước, lúc vô sang tả, lúc thì chộp về bên hữu.

Những tiếng rống thảm thiết cất lên nghe rợn cả tóc gáy.

Đâu thể để quần hào chết thảm, Trương Huyền Tổ chân nhân giữ hai ống tay đạo bào quát đệ tử Võ Đang:

- Thái cực bát quái kiếm pháp trận! Tám đạo sĩ đã từng vây Thúy Ngân Đài vụt lướt ra vây quanh quái nhân, và tám thanh kiếm đồng loạt huy động bát quái Thái cực kiếm trận công thẳng vào quái nhân.

Tám ngọn trường kiếm thoát ra liền bị một hấp lực khổng lồ gom vào một điểm.

Điểm đó chính là cặp bản thủ ma quái của "Lôi âm ma nhân".

Cách...

Nội lực của ma nhân không biết như thế nào, nhưng cả tám thanh trường kiếm được rèn bằng thép rồng bị bể gãy dễ dàng, ngã như những cây củi mục.

Bị bể kiếm, tám đạo sĩ Võ Đang hoảng hốt toan phi thân thối bộ về sau, nhưng đã quá muộn rồi. Quái nhân như con giao long quấy khuấy trên không, dụng luôn sợi xích nối gã với cổ xe quán lấy cổ tám đạo sĩ.

Bụp...

Sau tiếng bụp khô khốc, Trương Huyền Tổ thất thần, còn quần hào ngã như bầy dê non xôn xao, tán loạn tâm thần. Bởi tất cả mọi người vừa thấy một cái chết khủng khiếp nhất mà họ chưa từng thấy bao giờ.

Tám chiếc đầu bị sợi xích sắt bứt ra khỏi tám cái cần cổ, tung lên cao như những quả dưa khô, rồi rơi lộp bộp xuống đất.

Trương Huyền Tổ run bắn toàn thân. Lão đạo trưởng bất giác lùi lại đứng bên Nhất Phàm đại sư.

Nhất Phàm đại sư nhăn mặt, tay không ngừng lần chuỗi hạt, miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật.. A di đà phật...

Ngũ Phương Đài nhìn hai vị lão tiền bối ngửa mặt cười khanh khách nghe như tiếng chuông ngọc. Tiếng cười của nàng trong trẻo nhưng lại có oai lực hớp hồn người khác.

Ngũ Phương Đài cắt tràng cười cay nghiệt đó. Nàng gằn giọng nói:

- Các người không thể thoát khỏi tay Ngũ Phương Đài này đâu.

Nhất Phàm đại sư rít một luồng chân khí thật sâu căng phồng lồng ngực. Lão tăng quyết định dùng đến thuật sư tử hống để lung lay tâm định đối phương rồi cùng quần hào thoát ra khỏi chốn tử địa này.

Nhất Phàm đại sư truyền âm nhập mật nói với Trương Huyền Tổ:

- Đạo huynh... Lão nạp dụng đến tuyệt kỹ phật môn để khống chế tâm định yêu nghiệt, trong khi đó đạo huynh hãy cùng với mọi người thoát chạy ra khỏi tử địa này.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Còn lão huynh thì sao ?

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Đạo huynh đừng lo cho bản tăng.

Nhất Phàm đại sư nói xong, vận dụng hết công lực tu vi trui rèn của bản thân, thi triển thuật sư tử hống. Tiếng hống sư tử tuyệt học của phật môn tợ tiếng sấm rền trên cao khiến những cao thủ của Ngũ Phương Đài thất thần.

Tiếng rống sư tử hống chưa dứt thì "Lôi âm ma nhân" ngửa mặt hú vang lạnh lạnh.

Tiếng hú của gã tướng chừng như muôn ngàn oan hồn từ khắp mọi nơi đổ dồn về bãi đất trống để giành giật miếng ăn cái uống sau bao năm tháng đói khát.

Âm thanh sư tử hống quện vào tiếng hú của "Lôi âm ma nhân" tạo ra một thứ âm thanh quái gở, nhưng tác động của luồng âm thanh đó lại không thể nào tưởng tượng được. Quân hào hơn hai mươi mạng đổ sầm xuống đất, hai tay bịt thính nhĩ giấy giữa trông thê thảm vô cùng.

Tiểu Quân trợn trừng đôi nhãn quang tưởng như chỉ chút nữa thôi sẽ lọt cả hai con ngươi ra ngoài. Vốn Tiểu Quân đã bị trúng độc, không vận dụng được nội lực để che thính nhĩ, chỉ khoảnh khắc nữa thôi, kinh mạch của chàng sẽ bị âm thanh quái gở đoạn mạch mà chết.

Nhất Phàm đại sư đâu để ý đến Tiểu Quân, thấy "Lôi âm ma nhân" dùng tiếng hú để phá vỡ nội lực âm thanh sư tử hống thì càng vận dụng hết nội khí trong đan điền thì thố với gã quái nhân.

Chỉ khoảnh khắc nữa thôi, Tiểu Quân biết mình khó có thể bảo toàn tính mạng thì tả xiêm y trắng tinh của Ngũ Phương Đài kè ngang trước mặt Nhất Phàm đại sư. Ngọc thủ của nàng vươn ra thộp vào cổ Tiểu Quân nhất bồng lên.

Cùng với cái thộp đó, Ngũ Phương Đài điểm luôn vào các đại huyệt của Tiểu Quân để ngăn không cho nội kinh âm thanh công phá vào kinh mạch chàng.

Ngũ Phương Đài vừa cấp Tiểu Quân khỏi chân đài bằng tre thì Nhất Phàm đại sư lão đảo, phun luôn một bùm máu ra ngoài.

Nhất Phàm đại sư ôm ngực.

Trương Huyền Tổ đỡ lấy Nhất Phàm đại sư:

- Tăng huynh sao vậy ?

- Bản tăng đã bị nội thương rồi. Tuyệt kỹ phạt môn sư tử hống không cản được tiếng hú ma quái của tên ma nhân Linh địa huyền tôn.

Quần hào thấy hai vị lão tiên bối bị trọng thương càng hoang mang hơn. Họ thất thần nhìn nhau.

Tôn Tử tiên sinh khoát tay một cái, bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài nhanh chóng khâu hồi sợi xích sắt. Tiếng xích khua leng keng, và Lôi âm ma nhân đã được đưa trở lại cỗ xe quái dị.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ, lạnh nhạt nói:

- Các vị ở đây đã thấy sự lợi hại của "Lôi âm ma nhân", bản lĩnh của y chỉ trong một chớp mắt đã có thể lấy mạng tất cả các vị. Đáng lẽ ra tất cả các người đều chui vào những nắm mồ kia, nhưng bốn Thánh cô vốn đức hiếu sinh cho các vị một cơ hội sống còn.

Trương Huyền Tổ nói:

- Ý Thánh cô muốn gì ?

Tôn Tử tiên sinh quay lại Thánh cô:

- Thỉnh Thánh cô ! Ngũ Phương Đài chớp đôi mắt sáng ngời như hai ánh sao đêm. Nàng nhìn quần hào lạnh lùng nói:

- Trước mặt các vị là Xảo quỷ. Nếu như Võ Đang, Thiếu Lâm và tám đại chưởng

môn kia chịu bước ra, mỗi người một kiếm lóc da xẻ thịt Tiểu Quân, bốn nương hứa sẽ để cho các người rời khỏi tử địa này.

- A di đà phật.. Thánh cô muốn lão nạp giết Tiểu Quân sao ?

- Đúng như vậy... Tiểu Quân đã vì mọi người đến đây, bây giờ ta muốn mọi người cho y sáng mắt mà thôi. Ai cũng quý sinh mạng mình kia mà.

Trương Huyền Tổ quay sang nhìn Nhất Phàm đại sư. Trong đáy mắt của Trương chân nhân thoáng có sự suy tư bộc lộ ra ngoài:

- Tăng huynh...

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, tay lần chuỗi hạt. Có lẽ Nhất Phàm đang suy tưởng mình không thể nào đủ can đảm lấy mạng Tiểu Quân.

Lão đại sư trầm giọng nói:

- A di đà phật... Tiểu Quân đã làm gì đắc tội mà Thánh cô muốn giết y chứ ?

Lập Cư với chiếc đầu trọc, xá Ngũ Phương Đài, bước ra đối mặt với Nhất Phàm đại sư. Gã tàng hắng rồi nói:

- Bốn Thánh cô cho các người cơ hội được sống, còn thắc mắc gì nữa. Cứ giết gã Xảo quỷ đó thì sẽ được toàn mạng, bằng không thì đừng hy vọng rời khỏi tử địa này.

Nhất Phàm đại sư nghe Lập Cư nói những lời như vậy phải nheo mày, bất nhẫn:

- Lập bang chủ đã từng có ý định giết Tiểu Quân ?

Ngũ Phương Đài quay ngoắt sang nhìn Lập Cư trừng trừng. Lập Cư vội vã quay lại Ngũ Phương Đài xá ba xá. Gã vừa xá vừa nói:

- Sự tình bất buộc thôi, mong Thánh cô miễn thứ.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

Ngũ Phương Đài chiếu đôi thu nhãn sáng ngời trở lại Nhất Phàm đại sư:

- Lão tăng muốn biết lý do à ?

Nhất Phàm đại sư gật đầu.

Ngũ Phương Đài nghiêm giọng:

- Bốn nương muốn mở mắt cho Xảo quỷ.

Nàng nhìn lại Tiểu Quân đang ngồi dưới chân đài, lớn tiếng nói:

- Ai trong các người đến tử địa bí cung muốn lấy mạng gã để giữ mạng mình.

Quần hào nhao nhao hấn lên. Từ trong quần hào bốn năm người phi thân ra. Họ là những cao thủ của Thiên Long Hội, và Kim Long tiêu cục, trong đó có cả Tổng tiêu đầu Tri Ngô Nam.

Tri Ngô Nam xá Ngũ Phương Đài rồi nói:

- Chúng tôi là những người muốn giữ mạng mình. Hãy để cho tôi giết Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài quan sát những người đó. Nàng cười khẩy rồi khoát tay:

- Các người chỉ là hạng tiểu nhân đâu thể ra tay giết chết Tiểu Quân đổi lấy mạng mình được.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, ngược lên nhìn nàng lí nhí nói:

- Thánh cô đã muốn giết ta thì ai giết chả được. Cần gì phải phân biệt tiểu nhân, thượng nhân.

- Ý của bốn nương không phải như người nghĩ đâu.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Trong số quần hào kéo đến tử địa bí cung lần này, bốn nương nhận thấy chỉ có lão tăng Thiếu Lâm là đáng mặt lấy mạng Xảo quỷ mà thôi.

- A di đà phật...

Đại sư tiến thẳng đến đối mặt với nàng:

- Môn quy của Thiếu Lâm là không được sát sinh, nếu như Thánh cô muốn bản tăng chết thế cho Tiểu Quân, bản tăng rất sẵn lòng. Bằng như phải giết Tiểu Quân... Nhất Phàm lắc đầu:

- Khó cho lão tăng này lắm.

- Thế lão vì Tiểu Quân hay vì mấy mươi sinh mạng kia ? Nếu lão vì Tiểu Quân thì để bản Thánh cô giết hết lũ người này. Còn bằng như lão vì những người đó thì cứ giết Tiểu Quân đi.

- Lão nạp...

Nhất Phàm đại sư còn đang phân vân. Rõ ràng lão tăng không thể nào giết Tiểu Quân và cũng không nỡ khoanh tay đứng nhìn quần hùng tán mạng bởi sự đa sát tàn nhẫn của Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... Nếu Tiểu Quân không đến đây, chắc hẳn các vị đã không đến. Tại Tiểu Quân mà đại sư mới bị rơi vào thế lưỡng phân. Đại sư hãy vì quần hùng mà giết Tiểu Quân đi.

- Xảo quỷ !

Ngũ Phương Đài cười mỉm:

- Lão đại sư... Lão hãy ra tay đi ! Nhất Phàm đại sư bặm môi, lần chuôi hạt, cúi mặt nhìn xuống đất.

- Ha... ha... ha... ha...

Tràng cười nghe đinh tai nhức óc, chứng tỏ người phát ra tràng cười kia có nội lực vô cùng siêu phàm xuất chúng. Vừa dứt tràng cười thì Thiên sơn quỷ kiếm Chu Ân đã đứng ngay trước mặt Ngũ Phương Đài.

Lão chỉ Tiểu Quân:

- Cô nương đây muốn giết Xảo quỷ này à ?

Ngũ Phương Đài gần giọng:

- Lão là ai ?

- Hậu sinh như cô nương tất không biết lão phu rồi. Một trăm năm trước lão có ngoại danh là Thiên sơn quỷ kiếm.

Ngũ Phương Đài buông lời lạnh nhạt:

- Một trăm năm... Lâu quá rồi, bốn Thánh cô chẳng nhớ làm gì.
- Tất nhiên tiểu nữ làm gì biết lão phu.
- Hồn láo, dám gọi bốn Thánh cô là tiểu nữ.
- Thế người muốn làm lão bà bà lắm à ?

Thiên Sơn quỷ kiếm khịt mũi, nhìn Nhất Phàm đại sư nghiêm giọng nói:

- Lão hòa thượng không giết gã hãy để lão phu này giúp cho.

Lão nhìn Ngũ Phương Đài:

- Lão phu giúp cho lão hòa thượng này nhé.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Bốn Thánh cô chỉ muốn lão tăng Thiếu Lâm giết Tiểu Quân mà thôi.
- Người muốn giết thì Thánh cô không cho giết, người không muốn giết thì Thánh cô lại bức ép. Lão phu thừa biết ý định của cô rồi.
- Ý định của bốn Thánh cô như thế nào ?
- Cô nương đâu muốn Xảo quỷ chết.

Thiên Sơn quỷ kiếm nhìn Tiểu Quân:

- Nhìn dung diện và phong cách của Xảo quỷ, lão phu biết y rất có thần với nữ nhân.

Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân nheo một con mắt, hóm hỉnh nói:

- Xảo quỷ... Người tốt phúc lắm nghe ! Tiểu Quân nghe mặt nhìn Thiên Sơn quỷ kiếm:
- Thôi thôi... Lão đừng xen vào chuyện này làm gì. Thánh cô mà nổi giận thì lão cũng khó giữ được tính mạng.
- Ha... ha ! Tiểu nữ này mà có thể lấy mạng Thiên Sơn quỷ kiếm được à ?

Tiểu Quân nhăn mày:

- Lão ở lâu trên núi Thiên Sơn nên chẳng biết gì hết.

Ngũ Phương Đài lườm Tiểu Quân, rồi nhìn lại Chu Ân.

- Lão tự nhận là Thiên Sơn quỷ kiếm, chắc chắn kiếm thuật của lão vô cùng cao minh nên mới tự thị bốn Thánh cô đây không phải là đối thủ của lão.
- Ngoài Ma Tôn Hắc Tử Diễm và quỷ nữ Liễu Vô Tâm là những người ngang hàng trưởng bối như lão phu. Tất cả nhứt nhứt đều phải tôn kính lão phu.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Bốn Thánh cô sẽ cung kính lão và sẵn sàng nghe theo chỉ huấn của lão, nếu như trong mười hiệp lão có thể đánh bại bốn nương.

Thiên Sơn quỷ kiếm reo lên:

- Chí lớn... Đáng mặt anh thư... Lão không cần mười hiệp đâu, chỉ ba hiệp thôi. -329-

Tiểu Quân lắc đầu, nhìn Ngũ Phương Đài nói:

- Ngũ Phương Đài... Chu Ân lão tiên bối đã già rồi, hãy để cho người sống nổi quãng đời còn lại đi mà.

Ngũ Phương Đài lườm chàng.

Nàng gằn giọng nói:

- Nếu sau ba hiệp bốn nương chưa lấy được mạng của lão, bốn nương sẽ cho lão cái quyền được thế lão tăng Thiếu Lâm cắt thủ cấp Tiểu Quân.

Thiên Sơn Quỷ kiếm reo lên:

- Thích quá... Thích quá... Nếu như lão phu không cắt đầu gã mà đưa gã về Thiên Sơn gã duyên cùng diệt nữ của lão... Cô nương có đồng ý không ?

Ngũ Phương Đài nhìn Thiên Sơn quỷ kiếm:

- Được... Tiểu Quân đã thuộc về lão, lão muốn làm gì cũng được.

- Thế thì tốt quá !...

Thiên sơn quỷ kiếm Chu Ân quay lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người nghe Thánh cô nói rồi chứ ? Người sẽ thuộc về lão phu đấy nhé. Lão phu đây xuất sơn nhập giang hồ cốt cũng chỉ để tìm cho diệt nữ một đức lang quân mà thôi.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Xảo quỷ thành khẩn khuyên lão đi tìm chỗ khác tốt hơn, chứ tìm ở đây e hiền tể chưa gặp mà mạng lão đã về châu diêm phủ.

- Hừ... Người nói như vậy hàm ý gì ? Thật ra người lo cho lão phu hay lo cho ả Thánh cô này ?

- Xảo quỷ lo cho ả đấy.

Thiên Sơn quỷ kiếm then mặt, quay ngoắt sang Ngũ Phương Đài:

- Lão phu không muốn mất thời gian nữa.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Tốt lắm... Mời ! Ngũ Phương Đài vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm "Càn khôn kiếm khí". Thân ảnh nàng nhanh chóng được bao bọc bởi những làn kiếm khí xanh nhạt trông thật huyền ảo.

Vừa thấy làn kiếm khí che chắn thân ảnh Ngũ Phương Đài, Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân bất giác biến sắc, lùi lại. Lão mỉm nhảm nói:

- Càn khôn kiếm khí ! Tiểu Quân hỏi hử, thúc bách Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân:

- Tiểu bối đã cảnh cáo rồi mà... Giờ lão mau chạy đi.

Thiên Sơn quỷ kiếm vốn là bậc trưởng bối, đầu thế chưa đánh mà chạy, thế thì còn gì thể diện nữa. Lão bối rồi vô cùng, nếu quả thật đối phương của lão đã luyện thành "Càn khôn kiếm khí" bí truyền tuyệt công của Kim đỉnh tự thì dù lão có là Minh chủ của một trăm năm trước cũng không phải là đối thủ của nàng.

Suy nghĩ lưỡng phân, nhưng trót đã leo lên lưng cạp đầu thể nhảy xuống, Thiên Sơn quý kiếm quát lớn một tiếng hy vọng dụng được kinh nghiệm giang hồ, liên hoàn ánh ra ba chiêu với chủ đích cầu hòa.

- Đỡ chiêu ! Thân pháp của Thiên Sơn quý kiếm nhanh không thể tưởng. Mọi người chỉ thấy chiếc bóng vàng huỳnh của lão mà thôi.

Cùng với thân pháp kỳ ảo đó, Thiên Sơn quý kiếm quát lớn như tiếng sấm:

- Phong vũ cuồng sơn ! Tất cả mọi người tưởng như cả không trung chuyển động âm âm bởi những trận cuồng phong vần vũ, còn chiếc bóng vàng của Thiên Sơn quý kiếm tợ một mũi khoan vàng rực xoaáy thẳng vào màn kiếm ảnh che chắn toàn thân Thánh cô.

Chát... chát... chát.. chát Những âm thanh khô khốc phát ra, cùng với những vòi máu rưới vung vãi khắp hiện trường. Bầu trời sực quang đặng lại và trước mắt mọi người thân thể của Thiên sơn quý kiếm Chu Ân chỉ còn năm khúc nằm rải chung quanh Ngũ Phương Đài.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, niệm Phật hiệu:

- A di đà phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh ! Bây giờ thì quần hào không còn chút ý tưởng đối đầu với Thánh cô chủ nhân bí cung.

Ngũ Phương Đài quắc mắt nhìn Nhất Phàm đại sư, rồi từ từ dời thu nhãn về phía quần hào.

Chạm vào ánh mắt cay nghiệt của nàng, bất giác ai cũng sở lạnh xương sống, toàn thân nổi gai ốc.

Hàng quần hào đứng hàng đầu, và ngay cả tám vị chương môn của tám đại phái tự xưng như bị nhãn quang thôi thúc, hớp hồn đồng loạt quì xuống.

Họ đồng loạt cất giọng oang oang nói :

- Chúng tôi đầu phục Thánh cô.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Bốn Thánh cô không cần các người đầu phục ta.

Quần hào nghe Ngũ Phương Đài nói run bắn cả người. Tám vị chương môn quì mọp không dám ngẩng đầu lên.

Thấy cảnh đó, Tiểu Quân chỉ còn biết thở dài mà thôi.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư, và Trương Huyền Tổ chân nhân.

Nàng lạnh lùng nói:

- Bốn Thánh cô cho lão tăng Thiếu Lâm ba ngày suy xét. Sau ba ngày cho bốn Thánh cô biết sự quyết định của lão vì bầy hạ nhân kia hay vì tiểu anh hùng Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, thả bước về phía quần hào đang quì mọp như những tín đồ sùng kính đang cúng tế đáng bề trên.

Ngũ Phương Đài gần giọng lạnh lùng nói:

- Bốn nường đã phong tỏa mọi sinh lộ rồi. Các người ngoan ngoãn ở lại đây, chờ sự quyết định của Nhất Phàm đại sư.

Nàng nói xong tiến thẳng đến cổ kiệu.

Bốn ả cung nữ chờ Ngũ Phương Đài an vị trong kiệu rồi mới khiêng kiệu rời bãi chiến trường đầy xác người chết. Cổ xe nhốt "Lôi âm ma nhân" cũng được mười hai gã đại hán đẩy về phía tòa bí cung.

Còn Tiểu Quân thì được Vương Túc Lệ và Tôn Tử tiên sinh di dời về tiểu xá.

Mặc dù Thánh cô và những cao thủ bí cung đã đi rồi, nhưng mọi người vẫn cảm nhận chung quanh họ tràn ngập sát khí khủng bố rờn rợn. Một thứ sát khí mà bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ nếu trái lệnh Thánh cô.

Trương Huyền Tổ bước đến bên Nhất Phàm đại sư:

- Tăng huynh nghĩ sao ?
- Thánh cô cho lão tăng ba ngày suy nghĩ.

Trương Huyền Tổ thở dài:

- Có lẽ số mạng của Tiểu Quân đến đây là tuyệt diệt rồi.

Nhất Phàm đại sư nhìn Trương Huyền Tổ:

- A di đà phật... Đạo huynh nghĩ lão nạp phải giết Tiểu Quân à ?
- Không lẽ tăng huynh không giết Tiểu Quân, mà mặc cho sinh linh quần hào chôn thây tại tử địa này.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt, nhìn lên trời :

- Bần tăng quả không muốn Tiểu Quân chết, cũng không muốn bao nhiêu người phải bỏ mạng ở đây.

Tám vị chưởng môn đại phái tiến đến bên Nhất Phàm đại sư. Phàm Nhân chưởng môn Thanh Thành phái xá Nhất Phàm đại sư rồi nói:

- Lão đại sư... Quyết định của lão đại sư an nguy đến bao nhiêu mạng người. Đại sư hãy vì mọi người mà chiều theo ý định của Thánh cô.

- Ý của Phàm chưởng môn là muốn lão nạp giết Tiểu Quân ?

Phàm Nhân gật đầu:

- Không giết Tiểu Quân thì bao nhiêu người sẽ chết. Nếu Tiểu Quân chết thì tất cả được sống.

Nhất Phàm đại sư nhìn sang Hoa sơn chưởng môn Hà Chi:

- Hà chưởng môn nghĩ như thế nào ?
- Đại sư... ý của tôi cũng giống như Phàm chưởng môn. Giết Tiểu Quân bao nhiêu người đây được sống... Tiểu Quân không trách chúng ta đâu. Y chết để cho mọi người được sống, rồi cứ đến ngày thọ tử của Tiểu Quân chúng ta sẽ cúng tế cho y.

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Từ trước đến nay, bất cứ võ lâm có chuyện gì, Xảo quỷ đâu bỏ mặc ngoài tai. Thế mà bây giờ mọi người lại bỏ Tiểu Quân để giữ cái mạng mình, bần tăng đau lòng quá.

Hạ Hâu chưởng môn Tung Sơn chen vào:

- Ai cũng đau lòng mà... Nhưng chẳng lẽ đại sư để mọi người tán mạng tại tử địa này ?

- A di đà phật... ý mọi người đã quyết rồi... Nhưng lão tăng sợ giết Tiểu Quân rồi, mọi người cũng trở thành thầy ma chui vào những nấm mộ này.

Nhất Phàm dứt lời, tiến thẳng đến nấm mộ của Thiếu Lâm. Lão tăng ngồi ngay đầu nấm mộ to lớn đó, hai mắt nhắm nghiền lại mà than thiên nhập định.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

THỬ ĐAN SA

Tiếng chim riu rít bay về tổ, những cánh vạc đã yên vị trên những tàn cây cỏ thụ trong vùng tử địa bí cung. ánh dương quang chìm hẳn xuống trời tây để bóng tối trùm xuống vùng tử địa bí cung. Khung cảnh về đêm thật ảm đạm nặng nề.

Trong bóng tối âm u, tòa bí cung trông như ngọn hắc tháp ma quái rùng rợn. Chung quanh tòa bí cung là khoảng không gian tĩnh lặng đến lạnh người, chính sự yên lặng đó khiến cho người ta có cảm giác cái chết đang rình rập đầu đây. Ngoài sự yên lặng nặng nề đó, thỉnh thoảng lại có những âm thanh rung rúc từ trong tòa bí cung phát ra, đó là tiếng thở rù rù của "Lôi âm ma nhân". Chỉ cần nghe tiếng thở rì rì của "Lôi âm ma nhân" chẳng còn ai đủ can đảm đến gần tòa bí cung nữa.

Nhưng không biết đêm nay là một ngoại lệ đầu tiên, hay đã thường xảy ra, mà bất ngờ một bóng đen xuất hiện ngay trên nóc đá tòa bí cung đó. Bóng đen vận trang y dạ hành, che mặt bằng vuông vải đen chỉ chừa đôi mắt giả hoạt, nam hiểm. Người đó xem ra rất thuộc đường đi và cách khởi động cơ quan bí mật để khai thông thạch môn.

Y nhẹ nhàng hạ thân xuống trước cửa thạch môn, khởi động cơ quan mở cửa, lén luôn vào bên trong bí cung.

Hắc y nhân đánh đá lửa, châm vào giá đèn. Y tiến thẳng đến ô cửa tò vò, rọi đèn vào gian thạch thất giam "Lôi âm ma nhân" Đồng Mã Kỳ.

Vừa thấy ánh đèn, đôi mắt ngẫu dục của Đồng Mã Kỳ đã ngược lên nhìn về phía ô cửa tò vò.

Miệng gã thều thào:

- Ngũ Phương Đài... Nàng đến với ta đó à ?

Hắc y nhân chớp mắt quan sát Đồng Mã Kỳ. Hắc thở dài một tiếng.

Tiếng xích khua leng keng, chứng tỏ Đồng Mã Kỳ đang đi đến bên ô cửa tò vò. Cặp mắt vô thần của Mã Kỳ chiếu thẳng vào ô cửa tò vò:

- Ngũ Phương Đài... nàng phải không ?

Hắc y nhân soi đèn lên ô cửa. Đồng Mã Kỳ như nhận biết Hắc y nhân là ai bèn lùi lại một bộ.

Gã nghiêm giọng nói:

- Cũng là người nữa à ?

- Không phải ta thì còn ai nữa. Đồng Mã Kỳ... Ta biết người ao ước được tương phùng với Thánh cô Ngũ Phương Đài, nhưng chữ hận trong tâm tưởng Thánh cô quá lớn, nên mới ra nông nỗi này.

Hắc y nhân soi đèn qua ô cửa. Gã trầm giọng nói:

- Ta tội nghiệp cho người quá !

- Đồng mỗ không cần người tội nghiệp.

- Người đừng nặng lời với ta như vậy. Nếu như không có ta dâng bao nhiêu mạng người cho người luyện công, chưa hẳn người đã thành đạt võ công tuyệt pháp "Lôi âm ma công" của phái Diên Hồng. Chính vì luyện tuyệt pháp công phu đó mà ngày xưa nội tổ của người đã tàn sát phái Diên Hồng, nên ngày nay duyên nợ giữa người và Ngũ Phương Đài mới không thành.

Đồng Mã Kỳ cúi đầu nhìn xuống:

- Người muốn gì ?
- Ta muốn gì à... Sao người ngây thơ như vậy ?

Đồng Mã Kỳ thở ra:

- Người muốn hàm thụ tuyệt công "Lôi âm ma công"?
- Đúng như vậy.
- Người không tính đến hậu quả à ?
- Ta nghe và thấy hậu quả nữa... Nhưng ta có cách của ta.. Người không cần màng đến làm chi.

Hắc y nhân đổi giọng ôn hòa:

- Đồng Mã Kỳ... nếu như người đồng ý truyền thụ khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công" ta hứa sẽ giúp người có được Ngũ Phương Đài để yên ương liên cánh.

Đồng Mã Kỳ ngược mắt nhìn lên ô cửa tò vò:

- Ta không biết người là ai, nhưng ta biết người thêm khát tuyệt công "Lôi âm ma công" để có thể độc bá võ lâm. Ta nói cho người biết, người luyện "Lôi âm ma công" sẽ như ta mà thôi. Chỉ sống quanh quẩn trong tòa bí cung này, nếu như không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma trong ba ngày rời cung.

- Ta cảm ơn sự cảnh cáo của người nhưng ta nói ta có cách để khỏi bị tẩu hỏa nhập ma. Ta chỉ yêu cầu người truyền khẩu quyết "Lôi âm ma công" nếu người muốn trùng phùng với Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân nghiêm giọng, tỏ vẻ trang trọng vô cùng:

- Đồng Mã Kỳ... ta cho người cơ hội này thôi. Nếu như người khư khư giữ lấy khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công", kiếp này ta e người mãi mãi chỉ là một "Lôi âm ma nhân" sống và chết trong tòa bí cung này, còn người người tôn thờ chắc chắn sẽ thuộc về Xảo quỷ Tiểu Quân.

Đồng Mã Kỳ cúi gằm mặt xuống. Gã rên khẽ:

- Ngũ Phương Đài !

- Người đừng rên như vậy. Nếu người chịu truyền khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công", Ngũ Phương Đài sẽ thuộc về người kia mà. Nếu ta độc bá võ lâm, ta sẽ biến tòa bí cung này thành tổ ấm cho người và Ngũ Phương Đài. Đây là cơ hội duy nhất để người được trùng phùng với Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân cất giọng trầm trầm:

- Sắc đẹp của Ngũ Phương Đài như có ma lực hấp hồn nam nhân, đến ngay cả Tiểu Quân cũng thất thần nữa. Ta e một ngày nào đó Xảo quỷ Tiểu Quân cũng tìm cách giết người để đoạt nàng. Đồng Mã Kỳ... Chẳng lẽ người vì một thứ tuyệt công đã

giam hãm người trong tòa bí cung này mà để mất người người tôn thờ vào tay kẻ khác sao ?

Hắc nhân thở dài một tiếng:

- Ta cảm nhận từ lúc Ngũ Phương Đài lợi dụng Tiểu Quân để dẫn dụ quần hào đến đây, nàng đã để tâm đến Xảo quỷ rồi đấy.

Đồng Mã Kỳ bịt hai lỗ tai. Gã tưởng tượng như tiếng nói trầm trầm của Hắc y nhân là những tiếng sấm âm âm vỗ vào thính nhĩ. Đồng Mã Kỳ không bịt tai sao được khi lời của Hắc y nhân cùng với những gì gã đã được thấy qua cách đối xử của Ngũ Phương Đài đối với gã.

Đồng Mã Kỳ lẩm nhẩm:

- Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây ? Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây ?

Hắc y nhân gần giọng:

- Ngươi đừng rên nữa... Ta không muốn mất nhiều thời gian đâu.

- Ta muốn biết ngươi là ai ?

- Ngươi muốn biết lắm à... thế thì ta sẽ nói. Ta là người duy nhất lúc nào cũng muốn giúp đỡ ngươi. Ta cũng là người duy nhất còn lại của Kim sa phái. Chẳng lẽ ngươi không muốn Kim sa phái độc tôn thiên hạ sao?

- Ngươi là người của Kim sa phái ?

- Đúng như vậy... Nếu ta không phải là người của phái Kim sa thì ngươi đâu có cơ hội gặp Thánh cô Ngũ Phương Đài để đến được bí cung này hàm thụ tuyệt công "Lôi âm ma công" của phái Diên Hồng chứ ?

- Ta muốn biết tục danh của ngươi.

- Khi nào ngươi truyền khẩu quyết "Lôi âm ma công", ta sẽ nói. Đồng Mã Kỳ ! Nếu như ngươi không giúp đỡ ta thì ngươi có chết cũng không được nhìn mặt người thân nơi chín suối đâu. Huống gì ngươi vì chữ tình mà quên hẳn những người còn lại. Ngươi không nghĩ đến Đồng Tiểu Linh à ? Tiểu Linh đã bỏn ba ngoài giang hồ cũng nhằm mục đích gây dựng lại phái Kim sa.

Đồng Mã Kỳ thở hắt ra rồi rên khẽ.

Hắc y nhân nhìn qua cửa tò vò:

- Mã Kỳ... Ngươi chỉ biết rên thôi hả ?

Hắc y nhân ngoắc Đồng Mã Kỳ:

- Mã Kỳ, hãy đến gần đây... Ta cho ngươi xem thứ này nè.

Mã Kỳ tiến đến cửa tò vò. Cặp mắt của Mã Kỳ trông như đôi con người cá chết đờ đẫn, và y cứ trừng trừng nhìn Hắc y nhân.

Hắc y nhân lấy ra một lọ tịnh bình, mở nắp. Mùi thơm từ trong lọ bốc ra ngào ngạt.

Đôi mắt cá chết của Mã Kỳ chớp liên tục hai cánh mũi của gã như muốn nở phồng ra.

Mã Kỳ mở miệng nói:

- Đan sa...

- Người còn nhận ra được đan sa à ?

Mã Kỳ gật đầu như tế sao.

Hắc y nhân nhoẻn miệng cười :

- Người thích đan sa của ta lắm phải không ? Người không nói ra ta cũng biết. Bởi tất cả những người được giao cho người luyện "Lôi âm ma công" đều đã được ta tẩm đan sa vào lục phủ ngũ tạng.

Mã Kỳ nhìn chiếc tịnh bình không chớp mắt tưởng chừng gã muốn dùng ánh mắt để đoạt chiếc tịnh bình chứa đan sa đang nằm gọn trong tay Hắc y nhân.

Đồng Mã Kỳ gượng gạo nói:

- Người biết phương cách luyện "Lôi âm ma công" sao còn muốn hỏi ta nữa.

- Ta muốn biết khẩu quyết luyện Lôi âm ma công.

Hắc y nhân đập nắp tịnh bình lại.

Đồng Mã Kỳ thở gấp, chìa tay tới trước:

- Người hãy giao đan sa cho ta đi !

- Người sẽ có tất cả, miễn người chịu truyền lại khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công" cho ta.

Mã Kỳ nhìn Hắc y nhân rồi gật đầu:

- Ta nói...

- Tốt lắm ! Trong khi Hắc y nhân đột nhập vào bí cung, thì Thánh cô Ngũ Phương Đài đang ở tại gian thái điện thờ hai trăm chiếc bài vị của những người phái Diên Hồng.

Ngũ Phương Đài quì trước bệ thờ, đầu vẫn chít khăn tang, lẩm nhẩm khấn:

- Cha mẹ.. Các vị sư bá, sư thúc ! Ngũ Phương Đài đã đưa những môn phái trước đây từng tàn sát Diên Hồng phái vào tử lộ. Phương Đài giờ phải làm gì đây ? Giết hết chúng nó ư...

Nàng gục đầu trước bệ thờ:

- Sao Phương Đài thấy nặng nề quá. Giết bao nhiêu người đó còn cảm thấy hãi hùng.

Nàng chấp tay nhìn lên điện thờ bài vị:

- Ngũ Phương Đài sẽ ra sao khi giết bấy nhiêu nhân mạng ?

Đang khấn vái, bất thần vẻ mặt Ngũ Phương Đài đanh hẳn lại.

Nàng đứng dậy, nhìn ra cửa nhà Thái điện:

- Ai đó ?

- Bẩm Thánh cô... Tôi là Vương Túc Lệ !

- Nàng đến tìm ta ?

- Thưa vâng... Túc Lệ đến có chuyện bẩm báo với Thánh cô.

- Nàng vào đi !

Vương Túc Lệ đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Ngũ Phương Đài, quì phủ phục:

- Vương Túc Lệ ra mắt Thánh cô !

Ngũ Phương Đài đỡ Túc Lệ đứng lên:

- Nàng đã theo ta, kết tình tỷ muội bao nhiêu lâu rồi, đừng khách sáo mà giữ tôn ti như vậy.

- Đa tạ Thánh cô !

Túc Lệ đứng lên nhìn Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, hỏi Vương Túc Lệ:

- Muội đến tìm tỷ có chuyện gì ?

- Không giấu gì tỷ tỷ, chí của tỷ tỷ hôm nay đã toại nguyện, tất cả các bang phái trong giang hồ đều nằm trong tay tỷ tỷ, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nên muội mới vấn an tỷ tỷ.

Ngũ Phương Đài thở ra một tiếng:

- Hôm nay đã có bao nhiêu người chết rồi ?

- Trên hai mươi nhân mạng. Sau cái chết của Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân, trong mắt các cao thủ Trung Nguyên, tỷ tỷ đúng là Thánh cô, ai ai cũng khuất phục.

- Tỷ tỷ không màng đến chuyện đó. Lũ hạ nhân đó không nằm trong tầm mắt của tỷ.

Ngũ Phương Đài lại thở dài:

- Ta đang đắn đo suy nghĩ đây.

- Tỷ tỷ suy nghĩ điều gì ? Phải chăng tỷ tỷ nghĩ đến...

Ngũ Phương Đài nheo mày:

- Muội đừng nhắc đến căn bệnh của ta. Dù bây giờ Phương Đài này có chết cũng toại thành tâm nguyện rửa hận cho Diên Hồng phái.

Vương Túc lệ xá Ngũ Phương Đài:

- Tỷ tỷ miễn thứ !

Ngũ Phương Đài thở dài nhìn Túc Lệ:

- Điều tỷ tỷ đang đắn đo không phải là căn bệnh vốn có của tỷ. Mà ta đang suy nghĩ có nên thẳng tay rửa chữ hận bằng máu võ lâm. Nếu tỷ tỷ giết bấy nhiêu người thì sẽ như thế nào?

- Tất cả các bang phái kia đều đáng tận diệt cả... Tỷ tỷ đắn đo làm gì. Thú thật với tỷ tỷ, muội đến vấn an tỷ tỷ không ngoài căn bệnh lạ của tỷ.

- Muội lo lắng cho ta à ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Nếu không có tỷ tỷ, lũ hạ nhân kia sẽ san bằng bí cung lần nữa thôi.

- Muội lo lắng cho ta cũng chẳng làm gì được.

Vương Túc Lệ lắc đầu:

- Có đấy chứ.

Ngũ Phương Đài nheo mày:

- Muội nói có cách trị được căn bệnh của tỷ à ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Phàm khi tiết trời thay đổi tỷ thường hay nhức đầu, kinh mạch bị rút ra từng đoạn, muội đau lòng vô cùng.

Ngũ Phương Đài thở dài:

- Ấu đó cũng là số phận của ta. Tỷ biết khi luyện Càn khôn kiếm khí thì sẽ mắc chứng này, bởi vì Kiếm khí càn khôn là môn công phu thuần dương dành riêng cho nam giới, nhưng vì chữ hận mà ta dụng chân âm luyện kiếm khí, mới nảy sinh chứng bệnh đó.

- Muội có cách chữa trị khiến cho tỷ tỷ không còn bị căn bệnh quái lạ đó hành hạ nữa.

Ngũ Phương Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đóng đinh vào mắt nàng:

- Phương thức gì ?

Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một lọ tịnh bình in một đóa hoa cam túc đỏ.

Ngũ Phương Đài hỏi :

- Trong tịnh bình này đựng thứ gì vậy ?

- Trong tịnh bình này là một loại dược phấn có tên là "Trục hồn đan". Khi sử dụng, thần trí sẽ minh mẫn vô cùng, nó có thể làm cho căn bệnh nhức đầu, đoạn mạch của tỷ tỷ hết hẳn.

- Vậy sao ? ở đâu muội có "Tục hồn đan"?

- Tỷ không biết đấy thôi, muội thường sử dụng nó, nhưng sợ tỷ quở trách muội không dám nói.

- Ta muốn hỏi, ở đâu muội có thứ phấn này ?

Túc Lệ bẽn lẽn, lí nhí nói:

- Trong một lần ra Tây vực, muội phát hiện được Tục hồn đan trong bộ tộc người mèo ở trên núi, họ dụng "Tục hồn đan" trong những ngày cúng tế. Tò mò thử thấy hay mới mua mang về dùng.

Ngũ Phương Đài lấy chiếc tịnh bình trên tay Vương Túc Lệ.

- Đưa cho ta xem ! Nàng mở nắp tịnh bình, rút luôn cây trâm thử độc thọc vào trong tịnh bình rồi rút ra xem xét. Cành trâm ngà chẳng hề đổi màu chứng tỏ "Tục hồn đan" là một chất độc chết người.

Ngũ Phương Đài thở ra:

- Thế mà muội bấy lâu nay lại dẫu ta.

- Muội sợ tử quả mắng. Hôm nay chí nguyện tụ thành Túc Lệ mới dám hé môi nói với tử.

Túc Lệ hỏi Ngũ Phương Đài:

- Tử thử coi... Không sao đâu.

- Nếu là vị thuốc thân được trị được căn bệnh của tử tử, ta không biết lấy gì đền đáp cho muội.

Ngũ Phương Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đọc ý nghĩ trong đầu nàng:

- Muội đã dùng nó rồi chứ ?

Túc Lệ gật đầu:

- Muội đã dùng nó rồi.

Ngũ Phương Đài trao chiếc tịnh bình lại cho Túc Lệ:

- Muội hãy dùng trước đi.

Túc Lệ gật đầu, mở nắp tịnh bình trút ra một nhúm bỏ vào miệng. Nàng chép miệng một cách ngon lành. Đôi mắt của Túc Lệ đột nhiên sáng hẳn lên như người vừa tụ thành một võ công quán tuyệt vô địch trong giang hồ.

Túc Lệ trao tịnh bình qua tay Phương Đài:

- Tử dùng rồi... Tử sẽ không quên được nó đâu.

- Được rồi... Tử sẽ xem lại. Muội hãy quay trở về tiểu xá của muội đi.

Túc Lệ xá Phương Đài rồi quay gót trở ra.

Ngũ Phương Đài khép cửa lại. Nàng nhìn chiếc tịnh bình chằm chằm chẳng khác nào thấy một báu vật lạ lùng trong cõi đời này.

Ngũ Phương Đài gọi lớn:

- Thị nữ ! Hai nàng cung nữ bước vào.

Ngũ Phương Đài chỉ ra cửa:

- Khép cửa lại !

- Thừa vâng !

Hai nàng thị nữ khép cửa xong. Ngũ Phương Đài chìa chiếc tịnh bình cho hai ả cung nữ:

- Hai người dùng thử phấn hoa này rồi nói cho ta xem cảm giác như thế nào.

- Tuân lệnh Thánh cô !

Phương Đài vừa ra lệnh thì đã nhăn mày đưa tay lên ôm thái dương.

Nàng hỏi thúc hai ả thị nữ:

- Hai người hãy dùng thử mau lên.

Hai ả thị nữ trút phấn trong tịnh bình bỏ vào miệng. Ngũ Phương Đài chờ đợi để xem phản ứng của hai nàng cung nữ. Nàng chờ nửa khắc, thấy hai ả cung nữ đã bắt đầu có phản ứng như Vương Túc Lệ, liền hỏi :

- Hai người thấy trong người như thế nào ?

- Thừa Thánh cô lạ lùng lắm. Vừa rồi thị nữ như được Thánh cô ban cho thần dược. Tâm thần như cõi mây, cõi hạc, bao nhiêu trọc khí đều không còn nữa.

- Tốt lắm.. Hai người ở đây chăm sóc cho ta ! Ngũ Phương Đài lấy lại chiếc tịnh bình, mở nắp trút một nhúm phấn cho vào miệng. Nàng có biết đâu "Tục hồn đan" mà Vương Túc Lệ vừa trao cho nàng lại chính là thần dược đan sa của Kim sa phái. Ai đã chấp nhận uống thần dược đan sa xem như đã chấp nhận làm nô lệ cho Kim sa phái.

Trong lúc đó, Túc Lệ đã quay trở lại tiểu xá của nàng. Lập Cơ chờ nàng ngay bên trong tiểu xá.

Túc Lệ vừa gặp Lập Cơ liền nói:

- Lập đường chủ. Ngài còn đan sa không ?

Lập Cơ ngồi chễm chệ như một chủ nhân ông của ngôi tiểu xá. Gã nhìn Vương Túc Lệ, mỉm cười:

- Tất nhiên là còn, nhưng ta muốn hỏi rằng...

Túc Lệ tiến lại bên Lập Cơ:

- Tôi đã dâng đan sa cho Thánh cô rồi nhưng không biết Thánh cô có dùng hay không.

- Đưa đến tay Thánh cô là tốt rồi.

Lập Cơ nắm tay Vương Túc Lệ:

- Nàng cần đan sa của Kim sa phái lắm phải không ?

- Nếu Túc Lệ không có đan sa thì không thể chịu được.

- Đan sa lúc nào cũng có cho nàng hết, nhưng trước hết ta muốn nàng tiếp một người...

Lập Cơ vuốt ve bàn tay thon nhẽ của Túc Lệ:

- Hình như trước đây nàng đã từng là yêu nghiệt đệ nhứt dâm phụ ở "Phong Vân lâu"?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ

DĨ VẮNG PHÙ DU

Song tình ngáy dài, họ chẳng biết sao cơn buồn ngủ ập đến nhanh như vậy.

Cả hai chưa kịp nghĩ mình vừa bị trúng mê hương thì đã đổ kên ra mái hiên, há miệng ngáy pho pho.

Nghe Song tình ngáy như sấm, trong tiểu xá Tiểu Quân nói vọng ra:

- Các người canh gác cái khỉ gì vậy chứ ? Nếu các người ngủ say quá, tiểu gia sẽ bỏ đi đấy.

Chàng không nghe Song tình đáp trả lời mình. Tiểu Quân vươn vai bước ra mở cửa.

Chàng vừa mở cửa thì chạm mặt ngay với Tôn Tử tiên sinh.

Tôn Tử ra dấu cho Tiểu Quân rồi dẫn vào tiểu xá.

Thấy thái độ của Tôn Tử, Tiểu Quân biết lão đến gặp chàng với ý tốt.

- Mời lão tiên bối an vị !

- Tiểu Quân đừng khách sáo, lão phu đến đây để mang giải dược cho người.

Tôn Tử vừa nói vừa lấy ra một chiếc tịnh bình:

- Trong chiếc bình này có hai hoàn dược, một xanh một đỏ, Tiểu Quân pha với rượu uống, vận công điều tức, chất độc "Nhuyễn cốt" sẽ trục ra ngoài ngay.

Tiểu Quân đón chiếc tịnh bình Tôn Tử trao. Chàng nhìn lão, hỏi :

- Sao lão tiên bối lại muốn giải độc Nhuyễn cốt cho tại hạ ?

- Bởi lão phu sợ quân hào sẽ giết người.

- Quân hào giết tiểu bối tất sẽ được Thánh cô Ngũ Phương Đài phóng thích khỏi nơi tử địa bí cung này.

Tôn Tử tiên sinh lắc đầu:

- Không có đâu. Nếu như Tiểu Quân bị chết bởi Nhất Phàm đại sư, Ngũ Phương Đài sẽ thanh toán tất cả mọi người, sau đó đưa xác họ vào cổ mộ.

- Thánh cô muốn giết văn bối kia mà, sao nàng lại mâu thuẫn như vậy ?

- Tiểu Quân không biết mà thôi. Thật ra Thánh cô chỉ nói chứ không bao giờ thực hành ý định đâu. Chẳng qua Thánh cô vì chữ hận mà tỏ ra cương nghị cứng rắn với các bang phái trong giang hồ. Lúc này chỉ cần một giọt nước sẽ đổ tràn ly, và máu sẽ đổ đầu sẽ rơi.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, nhìn Tôn Tử tiên sinh nói:

- Văn bối phải làm gì đây ?

- Để văn hồi tình thế này ngoài Xảo quỷ ra đâu còn ai khác.

Tôn Tử đặt tay lên vai Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Lão phu trước đây vốn đã mang ơn cứu mạng của giáo chủ Diên Hồng phái, nên trót thề sẽ làm thân trâu ngựa trả cái ơn đó.

Lão thở ra, nói tiếp:

- Bản chất của Ngũ Phương Đài không xấu đâu, chỉ vì chữ hận mà thôi. Nếu có tử chiến xảy ra, lão chỉ xin Xảo quỷ đừng sát hại Ngũ Phương Đài. Phương Đài đã đau khổ lắm rồi.

- Vãn bối không mang tâm giết người. Chỉ mong sao cục diện hôm nay đừng xảy ra cảnh máu đổ thịt rơi.

- Được, lời của Xảo quỷ khiến lão phu hài lòng, hy vọng lão phu và Xảo quỷ không phải đối mặt nhau trong một trận tử chiến.

Tôn Tử nhìn chàng, nói tiếp:

- Chắc Xảo quỷ biết Lôi âm ma nhân là ai rồi ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Biết... Vãn bối không ngờ Lôi âm ma nhân lại là Đồng Mã Kỳ. Chẳng biết nguyên do gì mà Đồng Mã Kỳ lại hóa thân thành "Lôi âm ma nhân".

- Đó là oan nghiệt mà Mã Kỳ phải trả cho đời trước. Nội tổ của Mã Kỳ chính là Linh địa huyền tôn, giáo chủ phái Kim Sa. Do đời trước, Kim sa và Diên Hồng phái chuyên luyện đan, tranh giành với nhau. Linh địa huyền tôn biết được Diên Hồng phái có bí công "Lôi âm" để luyện võ công, hầu có thể chế tác được thần dược trường sinh bất tử, vì lẽ đó mà lão đã phao tin ra ngoài giang hồ nói về bí kíp đó, rồi cùng các bang phái lớn khác kéo đến bí cung này tàn sát toàn gia của Ngũ Phương Đài. Phương Đài may mắn thoát chết, lưu lạc trong giang hồ với lời thề trả hận.

- Thánh cô đã làm được chuyện đó.

- Ý chí của Phương Đài hơn hẳn những người tầm thường.

- Tiểu Quân này rất bội phục Thánh cô. Nhưng tại sao Đồng Mã Kỳ lại vào tòa bí cung luyện công phu tà môn của Diên Hồng phái ?

- Phương Đài gặp Mã Kỳ tại Túy Vân lâu. Lão phu không biết vì sao nàng gặp được Mã Kỳ. Sự gặp gỡ này có lẽ do Lập Cư sắp xếp, bởi vì gã là bang chủ Cái bang, thuộc hạ của gã có mặt khắp mọi nơi.

Tiểu Quân nhìn Tôn Tử tiên sinh:

- Phương Đài đã dùng nhan sắc thoát phàm của mình, dẫn dụ Mã Kỳ đến bí cung này sau khi nàng hạ thủ Tứ đại kim cương của Võ Đang phái.

- Có thể như vậy.

- Tiểu Quân đã gặp Mã Kỳ... Cho đến giờ phút này y vẫn tôn thờ si mê Ngũ Phương Đài. Tiểu Quân thấy điều đó qua ánh mắt của Mã Kỳ.

- Lão phu trước đây mặc dù thọ Ớn Diên Hồng phái, thề làm thân trâu ngựa, nhưng cũng không thể bỏ Kim sa phái.

- Lão tiên bối là gì của Kim sa phái ?

- Lão là người chăm sóc cho Mã Kỳ và Tiểu Linh từ nhỏ đến lớn. Tâm Mã Kỳ rất trung hậu, nên y mới dễ dàng bị Phương Đài đưa vào tròng thực thi kế hoạch của nàng.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Chưa hẳn vậy đâu... Mà chính lý ra Mã Kỳ quá yêu Phương Đài nên muốn dùng võ công "Lôi âm ma công" chuộc lại lỗi lầm mà nội tổ của y đã gây ra cho Ngũ Phương Đài.

- Có thể như vậy.

Tiểu Quân mỉm cười với Tôn Tử tiên sinh:

- Cảm ơn lão tiên bối đã cho tại hạ biết. Tiểu Quân sẽ làm mọi cách không để máu chảy thịt rơi.

- Lão phu tin vào Xảo quỷ. Lão phu kiêu từ ! Tôn Tử tiên sinh vừa quay lưng, Tiểu Quân đã gọi giật lại.

- Lão tiên sinh !

- Tiểu Quân muốn hỏi gì ?

- Tiên sinh có thể cho Tiểu Quân biết, có phải Ngũ Phương Đài đã hạ độc đan sa bức tử Đỗ Hạo Thiên ?

Tôn Tử tiên sinh cau mày, rồi lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó. Đan sa là thần dược khống chế tâm thần của Kim sa phái.

Luyện đan sa chỉ có giáo chủ Kim sa phái biết mà thôi. Phương Đài làm sao biết Đan sa mà hạ độc họ Đỗ chứ.

- Phương Đài hoàn toàn không biết gì về Đan sa thần dược của Kim sa phái ?

- Lão phu có thể mang tính mạng của lão ra bảo chứng.

- Đa tạ tiên bối đã cho Tiểu Quân biết điều hệ trọng.

- Sự biến ngày mai chưa biết ra sao, Xảo quỷ phải cẩn thận. Lão phu nhắc lại một lần nữa, nếu như quân hào Trung Nguyên vụ kỷ giết Tiểu Quân, lão phu đoán chắc Ngũ Phương Đài không tha chết cho một ai đâu. Bởi cái chết của Xảo quỷ là giọt nước sau cùng làm tràn cái ly uất hận của nàng.

- Tiểu Quân hiểu.

- Lão phu kiêu từ !

- Tiên sinh hãy khoan đi... Tiểu Quân còn có một chuyện nữa.

Tôn Tử nhìn chàng:

- Tiểu Quân muốn hỏi đến Thất Thất ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy. Thất Thất tỷ tỷ đang ở đâu ?

- Tiểu Quân muốn cứu Thất Thất ?

- Tiểu Quân không thể để Thất Thất chết được.

Tôn Tử tiên sinh trầm mặc. Lão tỏ vẻ suy tư trầm trở, rồi hỏi Tiểu Quân:

- Lão phu hỏi thật Xảo quý.

- Lão tiên bối cứ hỏi.

Tôn Tử nhìn thẳng vào đáy mắt Tiểu Quân:

- Lão phu hỏi thật nhé... Thất Thất quan hệ thế nào với Xảo quý ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Chắc chắn Tôn Tử tiên sinh hiểu lắm Tiểu Quân rồi. Giữa Thất Thất và Tiểu Quân chỉ thuần túy là tình tử đệ mà thôi.

- Thế thì tốt rồi. Tiểu quý cứ lo phần mình đi, còn Thất Thất để lão phu lo cho. Lão sẽ mang tính mạng của mình ra bảo chứng cho sự sống còn của Thất Thất. Cách Tử địa bí cung về hướng đông có tòa cổ miếu, sau khi Tiểu Quân chu tất xong mọi việc đến đó sẽ gặp được Thất Thất.

- Tiểu Quân tặc dạ ghi lòng thâm tình của Tôn Tử tiên sinh.

- Lão đi được rồi chứ... ở lại đây lâu không tiện.

Tiểu Quân gật đầu tiễn Tôn Tử ra ngoài cửa. Chàng liếc nhìn Song tình, hai gã này đang ôm cứng nhau nằm sõng xoài trước hiên tiểu xá.

Tôn Tử tiên sinh quay lại nhìn chàng:

- Nhớ dùng giải dược mà lão phu đã mang đến.

Tiểu Quân muốn hỏi ở đâu mà Tôn Tử tiên sinh có giải dược Nhuyễn cốt, thì lão đã phi thân lướt ra khỏi phạm vi tiểu xá rồi.

Tiểu Quân nhìn theo bóng của Tôn Tử tiên sinh, đến khi chẳng còn thấy gì nữa mới quay vào tiểu xá. Chàng trút hai hoàn giải dược cho vào miệng rồi ngồi kiết đả vận công điều tức dẫn lưu giải dược trực xuất Nhuyễn cốt ra khỏi cơ thể.

Một khắc, hai khắc...

Chàng nghe tiếng động bên ngoài mới quay mặt thấy Song tình đang ghé mắt nhìn chàng.

Tiểu Quân mỉm cười ngoắc Song tình.

- Hai người lấp ló làm gì... Vào đây với tiểu gia.

Nghe chàng nói và lại thấy chàng ngoắc, Song tình hí hửng bước luôn vào tiểu xá.

Bộ dáng của chúng ổng ọ làm duyên khiến Tiểu Quân bật cười.

Song tình ngồi hai bên chàng, gác cằm lên vai Tiểu Quân. Chúng cất tiếng eo éo:

- Chàng nè... Đến hôm nay mới cho tụi thiếp vào tiểu xá.

Tiểu Quân hình mũi:

- Tình yêu thì phải từ từ chứ, đâu thể chộp giựt được.

- Chàng nói dễ thương quá à.

Song tình chầu môi hôn vào hai má Tiểu Quân. Tiểu Quân phải nhắm mắt lại để đón nụ hôn nham nhở của hai gã biến thái. Chàng muốn nôn ọe nhưng kịp nén vào trong.

Tiểu Quân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, lí nhí nói:

- Ta chỉ làm bộ làm tịch trước con mắt Thánh cô thôi, chứ ta đã để mắt tới hai người từ lâu rồi.

- Thiệt không ?

Song tình oạn người, áp sát vào Tiểu Quân:

- Chàng đừng nói dối Song tình nghe.

- Tiểu Quân mà nói dối cho trời tru đất diệt hai người đi.

- Y... Sao chàng nói vậy ? Trời tru đất diệt Song tình rồi ai săn sóc cho chàng.

Tiểu Quân nhăn mày:

- Ai da... Tiểu gia chỉ nói bậy thôi mà.

Song tình bá lấy cổ Tiểu Quân. Tiểu Quân bất thần đứng bật dậy.

Chàng vừa phủi vừa la:

- Không được rồi... Không được rồi.

Song tình ngơ ngác:

- Không được rồi là sao ?

Tiểu Quân nhìn Song tình, lắc đầu nói:

- Số phận của chúng ta... Không được rồi.

Chàng nấc nhẹ một tiếng.

Song tình thấy vậy, hồi hải hản lên:

- Chàng đang bị uẩn khúc gì ?

- Nếu như ta gần gũi với hai người, nhứt định Lập bang chủ sẽ không tha thứ cho ta.

Song tình nheo mày:

- Gã Lập Cư ấy là gì mà cấm tình duyên của chàng với tụi thiếp ?

Tiểu Quân vùng vằng:

- Hai người còn nói nữa... Lập Cư biết ta để mắt đến hai nàng, nên y đã bí mật đến đây tọng thêm chất độc vào lục phủ ngũ tạng của Tiểu Quân, hòng ngăn cách tình cảm của chúng ta.

Song tình nhìn nhau:

- Lập Cư đến đây à ?

- Trong lúc hai người ngáy như sấm động trên trời.

- Hừ... Lão thật to gan.

- Chỉ có cách tìm lão mới có giải dược cho ta mà thôi.

- Được rồi... Song tình sẽ lôi lão họ Lập đó về cho chàng xử tội.

Song tình vừa nói xong, chợt nheo mày:

- Mà không được đâu...

- Tại sao không được ?
- Thánh cô đã hạ lệnh phải quản thúc chàng cơ.

Tiểu Quân nhún vai:

- Hai người sợ tiểu gia chạy trốn à. Nếu vậy tiểu gia cùng đi với hai người.
- Thế thì được.

Thấy dáng cách, và nghe giọng nói của Song tình, trong tâm Tiểu Quân chỉ muốn tống cho hai gã này mỗi người một chưởng, nhưng chàng cố gấn chịu đựng để không lộ võ công đã được phục hồi. Dù sao Song tình cũng chưa làm điều gì sai trái với chàng.

Nghĩ như vậy, nên Tiểu Quân miễn cưỡng tìm cơ hội lợi dụng hai gã biến thái này.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM THAY NGƯỜI ĐÁNH CHÓ

Tiểu Quân và Song tình đến thư phòng của Lập Cư, ánh sáng bạch lạp trong gian phòng của Lập Cư hắt ra ngoài cửa sổ, Tiểu Quân nói với Song tình:

- Hai người thấy chưa... Giờ này mà y còn thức, chứng tỏ y đang có âm mưu với chúng mình đấy.

Song tình sòng sọc bước lên bậc tam cấp toan đẩy cửa thư phòng Lập Cư, nhưng Tiểu Quân đã kịp cản lại:

- Hai người làm gì gấp như vậy. Để xem gã đang giở trò ma quỷ gì.

Song tình gật đầu. Cả ba đồng loạt phi thân lên mái vòm.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói:

- Đừng có gây tiếng động gì đấy nhé.

Song tình ngoan ngoãn như hai con mèo ăn vụng, gật đầu với chàng.

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Hai gã ôn dịch này cũng dễ sai khiến đấy chứ" Tiểu Quân áp tai xuống mái ngói. Chàng nghe tiếng thầm thì của nữ nhân, càng thắc mắc hơn. Hình như có ai đó đang nói chuyện trong phòng Lập Cư.

Tiểu Quân thi triển bích hồ du tường, bò theo vách tường chúc đầu nhìn qua cửa sổ.

Chính vào lúc đó, chàng phát hiện một bóng đen lướt qua cửa sổ. Dáng mạo của người này rất quen với chàng. Bóng đen kia, trở khinh thuật nhanh không thể tưởng chứng tỏ y đã phát hiện có người theo dõi nên muốn chạy.

Tiểu Quân nhanh như cắt, thi triển khinh thuật di hình bộ pháp bằng mình theo.

Mặc dù bóng đen đã lướt xa mười trượng nhưng Tiểu Quân với thân pháp siêu phàm cũng lần lần bắt gần kịp hắc y nhân.

Chàng nghe sau lưng mình tiếng của Lập Cư quát vang:

- Ai đó...

Mặc cho Lập Cư quát, Tiểu Quân nghĩ gã còn bận đối phó với Song tình nên bám riết theo Hắc y nhân. Vừa đến phạm vi bí cung, Hắc y nhân vọt phi thân lên mái vòm, và khi Tiểu Quân đặt chân đến mái vòm thì tông tích của Hắc y nhân cũng mất dạng.

Tiểu Quân ngỡ ngác, đảo mắt nhìn quanh. Chàng ngỡ như gã Hắc y nhân kia đã nhập vào tòa bí cung vậy. Trong lúc Tiểu Quân còn đang thắc mắc tìm kiếm tung tích của Hắc y nhân thì tiếng hú lạnh lạnh của "Lôi âm ma nhân" Đồng Mã Kỳ cất lên nghe thật rùng rợn. Đến ngay cả Tiểu Quân mà xương sống cũng lạnh buốt, da ốc nổi đầy người.

Chàng nheo mày nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Hắc y nhân vừa rồi chính là Đồng Mã Kỳ ?

Chàng lắc đầu xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình:

- Không thể như vậy được. Đồng Mã Kỳ đã bị Thánh cô Ngũ Phương Đài giam trong biệt thất, khóa tay khóa chân, không thể thoát ra ngoài.

Tiểu Quân thở ra, rồi phi thân rời mái vòm, trở luôn kinh thuật quay trở lại gian thư phòng của Lập Cư.

Chàng còn cách gian thư phòng của Lập Cư non hai mươi trượng thì thấy Song tình tắt tả bước ra. Hai người vừa đi vừa dáo dác nhìn quanh.

Tiểu Quân xuất hiện ngay trước mặt Song tình.

Song tình vừa gặp chàng đã eo éo nói:

- Tí nữa chàng giết tui thiếp rồi.

Tiểu Quân nheo mày, vuốt mũi:

- Lập Cư tính giết hai người hử ?

Song tình lắc đầu:

- Lập Cư thì đáng gì đối với Song tình, nhưng...

- Nhưng sao...

Song tình lắc đầu:

- Tui thiếp không nói được.

- Bộ hai người cảm nên không nói được sao ?

Song tình lắc đầu:

- Dạ không được... Thôi, chúng mình về tiểu xá đi.

- Về tiểu xá để làm gì ?

- Chàng bỏ qua chuyện này đi mà.

Tiểu Quân cảm nhận nhất định Song tình đã gặp ai đó có chức phận rất cao trong tử địa bí cung nên mới có thái độ dè chừng như vậy.

Tiểu Quân sực nghĩ đến Ngũ Phương Đài. Chàng cau mày:

"Ngũ Phương Đài chẳng ? Nàng đến gian thư phòng của Lập Cư để làm gì... Chẳng lẽ để hội kiến với Lôi âm ma nhân, nếu là Phương Đài, thì cần gì phải đội lốt. Hắc y nhân, và che dung diện" Tiểu Quân thở ra, nhìn Song tình:

- Được rồi... Chúng ta về tiểu xá.

Song tình phấn khởi hẳn lên, trong khi đó, Tiểu Quân đã áp gần họ. Chàng giả là cười, nhưng bất thần cách không điểm chỉ vào hai đại huyệt kỳ môn của Song tình.

- Ý...

Song tình vừa thốt vừa khụy xuống đất. Hai người trở mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Quân:

- Sao chàng điểm huyệt tui thiếp ? Chàng phục hồi công lực từ lúc nào vậy.

Tiểu Quân xoa đầu Song tình:

- Tiểu gia quả thật cũng không muốn điểm huyết các người làm gì, nhưng khốn nỗi tiểu gia có việc phải làm, đành thất lễ với nhị vị. Hẹn tái ngộ nhé.

- Chàng bỏ chúng em đi à ?

- Tất nhiên rồi.

Tiểu Quân nhún vai quay lưng trở khinh công băng đi. Chàng vừa chạy vừa nghĩ:

"Trên đời sao có hạng người như Song tình... Một thứ người không ra người, ngợm không ra ngợm. Họ đã biến thái tới mức nói ra chắc cũng khó có người tin." Tiểu Quân đến gian thư phòng của Lập Cư. Chàng thi triển vô tướng bộ pháp, một thuật pháp khinh thân quán tuyệt thấy bóng mà không thấy hình lần vào thư phòng của Lập Cư. Tiểu Quân trông như con mèo đêm di động thật êm chẳng gây ra chút động tĩnh gì.

Trong thư phòng của Lập Cư không có một ai khiến Tiểu Quân cau mày suy nghĩ:

"Gã họ Lập này đã đi rồi sao." Chàng vén bức rèm chắn ngang tràng kỷ. Trên tràng kỷ là sự xáo trộn bừa bộn, chứng tỏ vừa xảy ra một cuộc giao hoan truy lạc mà gã Lập Cư chưa kịp thu xếp lại.

Nhân quang của Tiểu Quân chợt sáng rực lên. Trong mớ hỗn độn kia, chàng phát hiện một hột xúc xắc bằng ngọc dạ minh châu, chạm khắc tinh xảo.

Tiểu Quân nhặt hột xúc xắc đó đưa lên trước mặt ngắm nghía... Chàng nhìn hột xúc xắc đó, nghĩ thầm:

"Chỉ có những nhân vật xem việc đổ bác là sự nghiệp và phải là hạng đệ nhất cờ bạc mới có hột xúc xắc bằng hạt dạ minh châu. Trong giang hồ có mấy ai là hạng người đó, ngoài Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên. Đỗ Hạo Thiên thì bị chết rồi, Đồng Mã Kỳ đã hóa thân thành Lôi âm ma nhân. Còn ai có thể so sánh với hai người đó ?" Tiểu Quân cau mày suy nghĩ tiếp:

"So sánh với Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên trong giang hồ có lẽ chỉ còn mỗi mình Tiểu Quân. Chẳng lẽ là mình ?" Tiểu Quân vỗ tay vào trán:

- Mình lảm cẩm quá, ngu muội rồi.

Chàng lại ngắm hột xúc xắc Dạ minh châu:

- Không phải Đồng Mã Kỳ, không phải Đỗ Hạo Thiên, mà cũng chẳng phải là mình. Vậy ai mới bày cuộc giao hoan trong thư phòng này ? Lập Cư à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Lập Cư chẳng ? Cái gã họ Lập đó làm gì xứng ngang với Đỗ Hạo Thiên và Đồng Mã Kỳ mà có hột xúc xắc này.

Tiểu Quân vừa nghĩ đến đây thì nghe có tiếng chân đang bước vào thư phòng của Lập Cư. Chàng đảo bộ, như một cánh chim cất lướt lên trần phòng, trở luôn thuật Tục hóa cốt, thu người nhỏ hẳn lại, nằm rạp trên cây xà ngang.

Lập Cư cùng với Vương Túc Lệ bước vào thư phòng. Lập Cư vừa bước vào phòng huyền thuyên.

- Tiểu Quân đã tự hóa giải được Nhuyễn cốt đan rồi mới có thể cùng Song tình đến thư phòng của Lập cư, Vương cô nương có nghĩ như vậy không ?

Wang Túc Lệ cau mày tỏ vẻ suy tưởng:

- Nhuyễn cốt đan là độc chất đặc môn của Thánh cô Ngũ Phương Đài, không thể trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tiểu Quân có thể trục độc ra ngoài mà không cần đến Thánh cô.

- Gã không trục được Nhuyễn cốt đan sao lại phục hồi được công lực mà đến đây.

Vương Túc Lệ lắc đầu:

- Lập đường chủ và Túc Lệ chưa gặp Tiểu Quân, chưa thể khẳng định y đã trục được Nhuyễn cốt tán. Tiểu Quân không đến đây một mình mà y đi cùng với Song tình, có thể Tiểu Quân dụng Xảo ngôn buộc hai tên biến thái kia đến chỗ Lập đường chủ đang lấy giải dược.

Nàng cười khẩy:

- Y thông minh nhưng lần này chẳng thông minh tí nào, mà còn là một tên ngu xuẩn nữa. Giải dược nhuyễn cốt tán làm gì có trong thư phòng của Lập bang chủ. Nếu như Xảo quỷ muốn tìm thì phải đến diện kiến Thánh cô Ngũ Phương Đài chứ.

Lập Cư vỗ tay một cái:

- Ái chà... Sao Lập mỗ không nghĩ ra nhỉ. Vương hộ tướng nói đúng rồi. Tiểu Quân chưa phục hồi công lực đâu... y đến đây nhằm thử thời vận mà thôi.

Lập Cư nhìn Vương Túc Lệ:

- Túc Lệ này... Theo như Túc Lệ thì Nhất Phàm đại sư có thể dùng mạng Tiểu Quân thay thế mạng cho quân hào không ?

- Tất nhiên rồi. Một Tiểu Quân chết đi bao nhiêu người được sống, làm một con tin cũng thừa biết dù Nhất Phàm không muốn giết Tiểu Quân cũng bị quân hào bức ép phải lấy mạng y để cho mọi người được bằng an rồi tử địa bí cung.

- Vậy là chắc chắn Xảo quỷ phải chết chứ ?

Túc Lệ thoáng suy nghĩ:

- Chưa chắc Tiểu Quân đã chết.

- Hắn đâu còn đường nào sống nữa.

- Tôi sợ Ngũ Phương Đài Thánh cô không giết Tiểu Quân.

Lập Cư sững sốt:

- Cái gì... Ngũ Phương Đài không giết Tiểu Quân ?

Túc Lệ gật đầu:

- Nếu như Tiểu Quân bị Nhất Phàm đại sư lấy mạng thì quân hào cũng sẽ mất mạng ngay. Ngũ Phương Đài không muốn Tiểu Quân chết, và Thánh cô đang lưỡng lự có nên mở cuộc huyết tẩy giang hồ không.

- Ngũ Phương Đài thay đổi ý định à ?

- Có thể.

- Thánh cô thay đổi ý định cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta...

Nhưng Tiểu Quân phải chết. Y không chết thì...

- Tiểu Quân sống cũng vô dụng thôi, nếu như Túc Lệ ép được Thánh cô Ngũ Phương Đài không trao giải được Nhuyễn cốt tán cho y.

- Làm sao ép được Thánh cô ?

Túc Lệ áp miệng vào tai Lập Cự, thủ thủ nói:

- Đan sa.

Lập Cự tròn mắt:

- Đúng rồi... Sao Lập mỗ mau quên như vậy chứ... Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Ha...

Gã cắt ngang tràng tiểu ngạo đó, nhìn Vương Túc Lệ bằng ánh mắt soi mói như muốn dùng mắt lột xiêm y nàng:

- Lập Cự không thể nào bì kịp với Thiên hạ đệ nhất dâm phụ Vương Túc Lệ của Phong vân lâu.

Túc Lệ nghe Lập Cự nói, hai gò má ửng hồng.

Lập Cự nhìn nàng, bật cười khanh khách:

- Nhưng Lập mỗ cũng có chỗ hơn nàng bởi Lập Cự này là nam nhân, còn nàng là gái sắc.

Họ Lập vừa nói vừa quàng tay qua tiểu yêu của Túc Lệ. Y áp miệng vào tai nàng rừ rừ nói:

- Nàng thử xem Lập mỗ này có bằng bằng hữu lúc này không.

Trên xà ngang Tiểu Quân cố gắng tai nghe mấy lời sau cùng của Túc Lệ và Lập Cự đối đáp với nhau, nhưng chàng chỉ nghe lỏm bõm, vì hai người nói quá nhỏ.

Tiểu Quân cau mày khi thấy cảnh trần trụi diễn ra dưới mắt mình. Chàng không sao tin được một Vương Túc Lệ thuộc hàng hộ tướng của Tử địa bí cung mà để mặc cho gã họ Lập bắt tài vô cách giở trò mây mưa.

Khi Lập Cự và Túc Lệ hoàn toàn chẳng còn mảnh vải nào che thân, lúc đó Tiểu Quân mới có thể khẳng định, trong nhan sắc thoát tục, diễm trần của Túc Lệ tiềm ẩn một mãnh lực dâm phụ có một không hai trong giang hồ.

Hai bàn tay của Lập Cự càng thô tục bao nhiêu, Túc Lệ càng phấn khích bấy nhiêu, khiến cho Tiểu Quân phải cau mày. Thấy cảnh dâm dật diễn ra dưới mắt mình, Tiểu Quân bất giác nổi tính bốn cọt.

Chờ cho Lập Cự và Túc Lệ đạt đến tột đỉnh hạnh phúc, Tiểu Quân bất thần phi thân xuống. Chàng cách không phóng chỉ điểm vào hai đại huyệt vĩ lư và thận du của Lập Cự lẫn Túc Lệ.

- Ai...

Lập Cự và Túc Lệ giật mình, khi kịp nhận ra Tiểu Quân thì đã quá muộn rồi. Cả hai đã bị chàng bế huyệt không sao cử động được.

Túc Lệ thẹn đến chín mặt. Nàng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt, miệng gượng gạo nói:

- Người...

Tiểu Quân nhượng mày:

- Người cái gì... Cô nương còn nói năng kiêu hồ đồ đó, tiểu gia sẽ bẻ hết hai hàm răng của Vương hộ tướng đấy.

Tiểu Quân với tay lấy luôn cây gậy đả cầu bồng binh khí chân truyền của Cái bang.

Lập Cự thất sắc:

- Tiểu Quân... Tiểu Quân... Lập Cự với người không thù không oán, người nữ đánh chết ta sao.

Tiểu Quân xoa chiếc đầu trọc của Lập Cự:

- Tất nhiên Tiểu gia sẽ không đánh chết người rồi. Tiểu gia cần gì phải đánh chết người chứ... Bắn tay lắm. Tiểu gia chỉ muốn thay mặt các vị trưởng bối Cái bang dạy cho người bài học để chữa cái thói dâm ô này thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa giở thẳng ngón đả cầu bồng nện một phát vào mông Lập Cự.

Bộp...

Lập Cự nảy ngày lên, khiến Tiểu Quân bật cười. Trên mông của Lập Cự hiện rõ vết đỏ bầm tím.

Lập Cự nghiêng răng ken két, cố nhịn đau.

Tiểu Quân nhịp ngón đả cầu bồng vừa nhịp vừa nói:

- Một roi vừa rồi gọi là cảnh báo, roi thứ hai gọi là cảnh tỉnh:

Bộp...

Lập Cự rú lên:

- Ui da... Chết ta mất.

Tiểu Quân lại xoa đầu Lập Cự:

- Người chưa chết, với lại đánh vào mông của người thì khó chết lắm. Roi thứ ba gọi là dạy dỗ.

Bộp...

- Ui da... Tiểu Quân tha cho Lập mỗ đi.

- Roi thứ tư gọi là tạ tội.

Bộp...

Hai mông Lập Cự bắt đầu sưng tấy.

Lập Cự thều thào nói:

- Tiểu Quân sao lại ác với Lập Cự như thế ?

- Tiểu gia đâu có ác... Nếu ác thì ta đã lấy mạng người rồi. Đúng không nào ? ở đây Tiểu gia chỉ muốn thay mặt những trưởng lão Cái bang dạy dỗ người mà thôi.

Chàng xoa đầu Lập Cự:

- Thật ra nếu Tiểu gia đúng là trưởng lão Cái bang thì cho người một gậy vào
ót rồi.

Trúng một gậy đó, tiểu gia đoán chắc người tiêu mạng.

- Ta... xin người !

Tiểu Quân khoát tay:

- Ấy, chưa hết đâu... Còn roi thứ năm nữa.

- Ta đã bị đòn cảnh báo, cảnh tỉnh, dạy dỗ rồi đến tạ tội, còn gì nữa chứ ?

- Còn với Tiểu gia nữa, Tiểu gia sẽ đánh người đứng bốn gậy bởi vì người đắc tội với Tiểu gia. Gậy thứ nhất về cái tội toan mưu sát tiểu gia ở Thiếu Lâm tự, tội thứ hai vu khống ta ở quán Tứ hải, tội thứ ba có tâm ý giết ta, tội thứ tư thấy Tiểu gia bị trúng độc mà vẫn điềm nhiên như vậy. Bốn tội bốn gậy.

Tiểu Quân dứt lời thẳng tay nện đúng bốn gậy đả cầu bồng vào mông họ Lập.

Bộp... Bộp... Bộp... Bộp...

Lập Cư trợn trừng hai mắt, thề thào nói:

- Tiểu Quân tha cho ta đi... Lập Cư này chịu hết nổi rồi. Ta chết mất.

- Tiểu gia không cho người chết đâu. Tin tiểu gia đi mà.

Trong khi Tiểu Quân đánh Lập Cư, Túc Lệ sợ đến thất sắc, mồ hôi tuôn ướt đầm dung diện.

Tiểu Quân liếc hai mông của họ Lập:

- Ái chà... Cái mông của người chắc không ngồi được trên ghế bang chủ Cái bang ít nhất là sáu con trắng, nó sắp tét ra rồi.

Lập Cư van nài:

- Tiểu Quân... Tha cho ta đi !

- Tiểu gia đánh một gậy nữa thôi.

- Trời ơi... Ta đã tạ tội với Trưởng lão Cái bang, đã hoàn trả tội lỗi của ta với Tiểu Quân, đã hết rồi, sao giờ còn đánh ta tiếp một gậy nữa.

Tiểu Quân nhip cây đả cầu bồng vào mông Lập Cư:

- Người xưa nói, có sướng thì phải chịu khổ. Người đã sung sướng rồi, giờ không chịu khổ thì đâu có được.

Lập Cư nổi đầy gai ốc, gã thề thào nói:

- Người ác quá...

- Nếu người nói vậy, Tiểu gia sẽ đánh thêm một gậy nữa gọi là răng đe chữa tật ngoa ngôn với Tiểu gia.

- Không... không... Ta không nói nữa. Tiểu Quân đánh đi. Ta ráng chịu.

Tiểu Quân xoa đầu Lập Cư:

- Nói vậy nghe mới được. Người chuẩn bị nghe!

- Ta chuẩn bị rồi.

Tiểu Quân nhip nhip ngọn đả cầu bồng vào mông họ Lập, chàng không vội đánh liền một gậy đó mà cứ nhip hoài. Thà rằng hứng một gậy cuối cùng, còn cứ

chờ đợi tinh thần Lập Cư căng thẳng tới cùng. Bất giác với những cái nhíp gậy của Tiểu Quân mà gã đã tuôn mồ hôi đầm dề. Mồ hôi của Lập Cư nhiều lên mặt Vương Túc Lệ, nhưng thế nhưng chẳng biết làm cách gì khác hơn, đành nén chịu sự nhớp nháp đó.

Tiểu Quân rút lên cay độc:

- Gậy này Tiểu gia dụng đến mười hai thành công lực... Lập bang chủ ráng chịu nghe.

Chàng dứt lời giơ đũa cầu bồng lên thật cao quát lớn một tiếng:

- Da... Da.. Miệng thì quát nhưng Tiểu Quân không nện gậy xuống.

Lập Cư nghe tiếng quát của chàng, thần hồn tan vỡ, phát ra một tiếng trung tiện, gã rùng mình.

Vương Túc Lệ nhăn mặt, khốn khổ:

- Hấn... Hấn... Hấn...

Tiểu Quân thấy vẻ mặt nàng thất sắc liền phì cười, cúi xuống nói:

- Hấn tiểu cả vào người cô nương phải không ?

Túc Lệ bặm môi, nhắm mắt lại.

Tiểu Quân vỗ đầu Lập Cư:

- Ngươi tệ quá.. Trung tiện được rồi, còn tiểu cả lên người giai nhân. Ngươi sợ lắm phải không?

- Ta sợ...

- Tiểu gia biết... Thấy ngươi sợ ta cũng tội nghiệp, thôi tiểu gia không đánh ngươi nữa, nhưng ngươi phải cho ta biết chủ nhân hột xúc xắc này là ai.

Chàng chìa hột xúc xắc đến trước mặt Lập Cư:

- Chắc chắn ngươi phải biết.

- Ta... Ta...

Tiểu Quân gần giọng:

- Nói không... Không nói Tiểu gia đánh mấy gậy nữa bây giờ đây.

Lập Cư biến sắc:

- Ta...

Hấn chợt nảy người lên một cái, đầu ngoẹo hẳn sang bên. Tiểu Quân giật mình trùng bộ. Chàng kịp thấy Hắc y nhân vừa thoát ra khỏi thư phòng của Lập Cư.

- Thì ra là ngươi.

Tiểu Quân bỏ cây đũa cầu bồng, trở luôn di hình tượng rượt theo Hắc y nhân. Chàng vừa rượt vừa quát:

- Đứng lại...

Cũng như lần trước. Hắc y nhân vừa đến tòa bí cung thì đột nhiên chẳng còn tung tích nữa.

Tiểu Quân cau mày:

- Hừ... Kỳ lạ thật... Bộ cái gã Hắc y này có thể chui xuống đất hay nhập vào tòa cung này chẳng ?

Tiếng hú của Đồng Mã Kỳ lại cất lên lanh lảnh:

- Hú.. Hu... Hú... Hú..

Nghe tiếng hú đó, Tiểu Quân rùng mình.

Tiếng hú vừa dứt, chàng chợt cảm nhận sau lưng mình có áp lực chưởng kinh dị sóng đào hải ập đến.

Tiểu Quân điểm mũi giày lướt lên cao đạp lên chưởng khí đó, xoay bộ lại.

Cùng với cái xoay người đó, Tiểu Quân thi triển Đàn chỉ thân công tống ngược về phía bóng đen lấp ló.

Chàng phản xạ vừa nhanh vừa chính xác. Bóng đen thoáng chung hững bởi Tiểu Quân vừa tránh chưởng vừa phát chỉ công linh hoạt như vậy.

Mặc dù chung hững nhưng Hắc y nhân vẫn dựng đôi chưởng thịt có màu xám xám như xác chết đổ đàn chỉ thân công của Tiểu Quân.

âm...

Tiểu Quân giạt mình buột thốt thành tiếng:

- Lôi âm ma công.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU HÍ NGÔN TỰNHỤC, MẶT PHẤN TÂM XÀ

Tiểu Quân không thể ngờ được gã Hắc y nhân che mặt này có thể thi triển "Lôi âm ma công", môn công phu bí truyền của Diên Hồng phái.

Vừa rồi chàng đã dụng đến chín thành công lực, phát tác đàn chỉ thần công.

Với công lực của Tiểu Quân và tuyệt chỉ thần công, thì khó có ai chịu nổi nhưng hắc y nhân đã dụng "Lôi âm ma công" đỡ thẳng đạo chỉ kinh của Tiểu Quân, y chỉ bị bức lùi một bộ.

Tiểu Quân toan tấn công tiếp đối phương, nhưng Hắc y nhân đã đảo bộ, thoát một cái lắc vai đã ẩn mất vào trong hốc đá bí cung.

Tiểu Quân phi thân đến. Chàng càng ngạc nhiên hơn khi không còn nhận ra dấu vết của Hắc y nhân.

Tiểu Quân xoa trán:

- Lạ lùng thật !

Chàng đảo mắt nhìn quanh:

- Vừa rồi Hắc y nhân đã dụng "Lôi âm ma công" đỡ chỉ kinh, y chỉ bị bức lùi nửa bộ, chứng tỏ gã chưa tự thành môn thần công tà đạo ấy. Nếu như y tự thành "Lôi âm ma công", đao thương bất nhập thì mình chẳng còn làm gì được gã cả.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Hắc y nhân là ai vậy ? Y quay trở lại thư phòng của Lập Cư làm gì ?

Chàng sực nhớ đến hột xúc xắc bằng hạt dạ minh châu.

"Có thể vì hột xúc xắc này mà gã quay trở lại thư phòng để lấy chăng?" Tiểu Quân ngẫm nhìn hột xúc xắc:

- Chắc chắn gã phải có quan hệ với hột xúc xắc nên mới quay trở lại tìm.

Tiểu Quân nghĩ đến đây, chuyển bộ băng trở về thư phòng của Lập Cư. Chàng vừa chạy vừa suy nghĩ:

"Nếu Lập Cư không chết, nhất định sẽ biết chân diện mục của gã đó. Nếu như Lập Cư... Mình có thể hỏi Vương Túc Lệ".

Tiểu Quân lẩm nhẩm:

- Vương Túc Lệ... Vương Túc Lệ có thể biết gã Hắc y nhân bởi vì...

Chàng cắt ngang lời nói ở đó, bởi những hoạt cảnh dâm ô mà Tiểu Quân đã chứng kiến giữa Túc Lệ và Lập Cư.

Chàng lắc đầu:

- Thị đúng là một dâm phụ lăng loàn nhứt trong thiên hạ.

- Tiểu Quân quay trở lại gian thư phòng của Lập Cư. Chàng sống sót bởi nhận ra phía trước gian thư phòng của Lập Cư đã xuất hiện hai nàng thị nữ, tay cầm đèn lồng đứng hai bên chỉ cửa lối ra vào mà thôi.

Tiểu Quân cau mày.

Chàng chấp tay sau lưng thông dong tiến về phía gian phòng của Lập Cư. Tiểu Quân liếc hàng thị nữ, thấy sắc diện của họ lạnh lùng như những pho tượng đá.

Chàng hỏi ả thị nữ đứng ngay bậc tam cấp.

- Các người sao đứng đây ?

Tiểu Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Thánh cô Ngũ Phương Đài trong thư phòng cất lên:

- Tiểu Quân... Người vào đây ! Tiểu Quân nhăn mặt:

- Ngũ Phương Đài !

Không còn né mặt Ngũ Phương Đài được nữa, Tiểu Quân bước lên bậc tam cấp mở cửa bước vào gian phòng của Lập Cư.

Đập ngay vào mắt chàng là cái xác của Lập Cư được đặt ngay chính diện, hai bên thấp hai cây nến trắng to bằng cổ tay.

Ngồi dịch một chút bên trái là Ngũ Phương Đài, sau lưng nàng là Vương Túc Lệ.

Bên phải Ngũ Phương Đài là Tôn Tử tiên sinh, đứng cạnh tiên sinh là hai gã biến thái Song tình.

Tiểu Quân xá Ngũ Phương Đài, rồi nói:

- Thánh cô đêm nay không ngủ vì...

Ngũ Phương Đài chỉ cái xác Lập Cư:

- Bồn nường không sao ngủ được bởi cái chết của Lập đường chủ.

Nàng nhìn Vương Túc Lệ:

- Và cái nhục của Vương muội.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ.

Ánh mắt của Tiểu Quân dừng lại điểm thẳng vào mặt Vương Túc Lệ. Chàng nghiêm trọng nói:

- Vương hộ tướng đã báo với Thánh cô, Tiểu Quân bức tử Lập đường chủ và bức nhục cô nường?

Túc Lệ liếc Ngũ Phương Đài. Nàng bất thần bật khóc tím tấc, thỉnh linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Tỷ tỷ, chính gã...

Tiểu Quân trở mặt:

- Tiểu Quân à... Sao Vương cô nường có thể trơ trẽn như vậy được chứ ?

Nàng hất mặt với Tiểu Quân:

- Không phải ngươi thì ai chứ. Ta lo đến tưởng ngươi vẫn còn bị Nhuyễn tán khống chế nên không phòng bị mới nông nỗi này.

Nàng nấc nghẹn, nhìn Ngũ Phương Đài thốn thức:

- Tỷ tỷ... Xảo quỷ đã điểm huyết Vương muội và Lập đường chủ. Lột hết trang y của muội và Lập đường chủ, rồi thẳng tay hành hạ.

Nàng quay lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Ngươi tự cho là trượng phu sao hành hạ người dưới ngựa quá đáng như vậy ?

- Ta hành hạ nàng à... Ta lột trang y của nàng à... hay nàng chính là...

- Ngươi còn miệt thị ta... Tỷ tỷ... Hắn còn miệt thị tỷ tỷ là Thiên hạ đệ nhất dâm phụ của Phong vân lâu.

Mặt Ngũ Phương Đài biến sắc, thẹn như quả đào chín.

Nàng nheo mày điểm tinh nhãn u uẩn đóng đinh vào mặt Tiểu Quân:

- Xảo quỷ... Có đúng vậy không ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Chẳng lẽ Thánh cô tin vào những gì Vương thị nói à. ả đã sống gần nàng tất nhiên nàng phải biết tính tình của Vương thị chứ.

- Ta biết Vương muội, và biết cả ngươi nữa.

- Thế thì Thánh cô phải tin Tiểu Quân thôi.

- Ta tin ngươi một... Nhưng tin sư muội của ta mười. Chỉ ít, Vương sư muội cũng không phải là một Xảo quỷ đa ngôn.

Tiểu Quân nhún vai:

- Thánh cô đã nghĩ như vậy thì Tiểu Quân chẳng còn lời gì để phân bua cả.

Ngũ Phương Đài lạnh nhạt nhìn chàng:

- Trước khi hành xử ngươi... Bồn nương muốn biết...

- Thánh cô muốn biết gì... Tiểu Quân thật sự có phu nhân chưa chứ gì ?

Chàng vừa dứt lời, mặt hoa của Phương Đài sa sầm xuống:

- Bồn nương không cần biết điều đó, bởi bồn nương không phải là thiên hạ đệ nhất dâm phụ.

- Tiểu Quân đâu có nói nàng như vậy...

Chàng chỉ Vương Túc Lệ:

- Thiên hạ đệ nhất dâm phụ chính là Vương cô nương cơ...

Phương Đài cau mày.

Vương Túc Lệ quát lớn:

- Ngươi đừng ngậm máu phun người. Trước mặt tỷ tỷ của ta... trông ngươi giống con rùa rút cổ quá vậy.

- Ý... Ta mà giống con rùa rút cổ hủ... Hay là Vương cô nương. Mà thôi, Vương cô nương đã sợ Thánh cô trừng trị Tiểu Quân cũng chẳng ép cò vào ngõ cụt.

Chàng quay lại Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô muốn biết điều gì ?
- Người đã được ai trao cho giải dược Nhuyễn cốt tán.

Tiểu Quân giật thót trong bụng. Chàng nghĩ thầm:

"Không ngờ Phương Đài lại hỏi về chuyện này. Nếu mình nói ra sự thật e rằng Tôn Tử tiên sinh khó mà giữ nổi cái mạng già ." Nghĩ như vậy, Tiểu Quân cười xòa, vuốt mũi nói:

- Thánh cô không biết đấy thôi, chứ Nhuyễn cốt tán thì Tiểu Quân đâu có xem ra gì. Nếu trước đây nàng biết được Tiểu Quân đã từng học thuộc độc kinh của Tây môn Kinh thì khi Thánh cô ngăm Tiểu Quân vào Nhuyễn cốt tán, Tiểu Quân đã phát hiện nhanh chóng vận công bít hết mọi lỗ chân lông, khiến cho chất độc không thâm nhập được.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Tiểu Quân chỉ giả vờ trúng độc đang chờ cơ hội mà hành sự thôi.

Ngũ Phương Đài thở ra:

- Người đúng là gã Xảo quỷ nhút hạng trong giang hồ. Bốn Thánh cô bội phục người.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Tiểu Quân. ánh mắt của lão thầm nói với chàng những lời cảm tạ mà chỉ có Tiểu Quân mới hiểu:

Tiểu Quân hỏi Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô tính hành xử Tiểu Quân như thế nào ?
- Xảo quỷ bức nhục Vương muội, sát tử Lập đường chủ. Bốn nương sẽ giao người cho Vương muội phán xử.
- Giao tại hạ cho Vương Túc Lệ à ?

Ngũ Phương Đài gật đầu.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không được... Không được... Giao cho Thiên hạ đệ nhất dâm phụ này thì còn Tiểu Quân ra gì chứ. Tiểu Quân chắc tiêu tùng quá. Thánh cô xử tại hạ đi.
- Ta đã nói rồi, một lời bốn nương nói ra không bao giờ rút lại.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Vậy cũng được, nhưng trước khi Thánh cô giao tại hạ cho Vương thị, Tiểu Quân muốn hỏi ả một điều.
- Người cứ hỏi.

Tiểu Quân móc hột xúc xắc, chìa đến trước mặt Vương Túc Lệ:

- Vương cô nương chắc hẳn phải biết chủ nhân hột xúc xắc này chứ.

Vừa thấy hột xúc xắc, Ngũ Phương Đài trang trọng hẳn lên:

- Hột xúc xắc đó ở đâu người có ?

Tiểu Quân chỉ Vương Túc Lệ:

- Thánh cô hỏi Vương muội của mình, thì ả chắc phải nói.

Phương Đài nhìn lại Vương Túc Lệ:

- Tiểu Quân nói vậy có ý gì ?

Vương Túc Lệ nhìn chằm chằm Tiểu Quân:

- Ta không hiểu người mang hột xúc xắc đó ra hỏi ta để làm gì, nhưng tử tử đã hỏi Túc Lệ phải trả lời.

Nàng quay sang Phương Đài, quỳ hẳn xuống:

- Tử tử... Hột xúc xắc đó là của Xảo quỷ.

Tiểu Quân muốn nhảy đồng lên:

- Nàng nói của ai ?

- Của người mà người không dám nhận ư. Lúc người bức nhục ta, chính mắt ta thấy hột xúc xắc này trong người người rơi ra. Tiểu Quân... Đồ trong túi người... Người còn xảo ngôn gạt người được sao.

- Trời đất ơi... Trên đời này sao có hạng người trơ trẽn như Vương cô nương chứ.

Chắc Tiểu Quân phải lột đồ nàng thật, đề ra đánh mười hèo mới hả giận.

- Có tử tử ở đây... Người còn muốn lột xiêm y của ta nữa à ?

Nghe mấy lời nói trơ trẽn của Vương thị, máu trong kinh mạch Tiểu Quân sôi sùng sục. Lúc này chàng chỉ muốn dạy cho ả bài học nhớ đời là bẻ mấy cái răng của Túc Lệ.

Tiểu Quân nóng giận đến độ quên hẳn Ngũ Phương Đài đang có mặt tại hiện trường.

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Quân cảm thấy nóng giận sôi sục như vậy.

Chàng quát lớn một tiếng, thi triển luôn thuật khinh thân di hình tướng.

Cùng với thuật pháp di hình tướng, thảo công cầm nã thủ của Tiểu Quân vờn ra thòp lấy yết hầu Vương Túc Lệ.

Chàng vừa tấn công vừa nói:

- Để tiểu gia coi thị có bản lĩnh như thế nào mà khua môi múa mép ngổ ngáo như vậy.

Thánh cô Ngũ Phương Đài cau mày. Nàng đâu thể bàng quang tọa thị để Tiểu Quân rảnh tay công Vương Túc Lệ chứ.

Ngũ Phương Đài hừ nhạt một tiếng, sàng đến chắn ngang phía trước Vương Túc Lệ, đồng thời ngọc thủ dựng đứng đỡ thẳng vào thế cầm nã thủ của Tiểu Quân.

Bình...

Tiểu Quân thối lùi hai bộ, bên kia Ngũ Phương Đài cũng thối hai bộ. Nàng trở mặt ngạc nhiên, bởi không ngờ nội lực của Tiểu Quân mạnh mẽ như vậy.

Ngũ Phương Đài nhìn đối phương nói:

- Bốn nương không ngờ người lại che dấu nội lực siêu phàm giờ mới bộc lộ.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, lắc đầu:

- Tiểu gia không có ý định đối đầu với Thánh cô.

- Đã xuất thủ rồi, đầu thế nói là không muốn đấu.

Ngũ Phương Đài vừa nói vừa vận hóa chân âm, tạo vầng kiếm khí che chắn toàn thân.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên. Chàng nghĩ thầm:

"Bộ Ngũ Phương Đài quyết một trận sinh tử với mình hay sao, mà mới vào cuộc nàng đã dụng đến "Càn khôn kiếm khí" Ngũ Phương Đài trở luồng tinh thần điểm vào Tiểu Quân:

- Đỡ kiếm ! Ngũ Phương Đài vừa nói vừa phóng kiếm khí càn khôn từ mười đầu ngón tay. Một đạo kiếm khí, kết thành một màng lưới dày đặt chụp thẳng vào thân ảnh Tiểu Quân.

Tiếng khí kiếm nghe buốt cả cột sống. Tiểu Quân đâu dám xem thường tuyệt kỹ học của Kim đình tự, một thời là thánh chí tôn của Võ Lâm Trung Nguyên.

Điểm mũi giày, chàng lướt về phía sau năm bộ.

Ngũ Phương Đài thấy Tiểu Quân thối lui, liền gia tăng chân âm đến mười hai thành công lực, phát kiếm khí, qui tụ thành một vầng kiếm quang chết chóc truy bức đối phương. Vừa trụ bộ, Tiểu Quân chớp thấy trước mắt mình có vầng hào quang sáng ngời, biết ngay đó là khí kiếm của Phương Đài truy kích. Chàng giật thót một cái, ngã rạp xuống đất.

Rét...

Đạo kiếm khí cực kỳ sắc bén của Ngũ Phương Đài lia ngang qua trước mặt Tiểu Quân chỉ cách đúng một đốt tay, chém xả vào mái hiên phía trước.

Chát...

Cả mái hiên bị chẻ làm hai tướng chừng như vừa hứng trọn một tia sét trời cực mạnh.

Tiểu Quân cong người bật dậy.

Ngũ Phương Đài buột miệng khen:

- Tiểu Quân giỏi lắm...

Tiểu Quân khoát tay:

- Dừng tay... Nếu nàng sử dụng "Càn khôn kiếm khí" thì ta đâu phải là đối thủ của nàng.

- Nếu người biết như vậy sao không quì xuống chịu chết trước mặt bốn nương.

- Ấy, ta chết được rồi, nhưng sợ chữ tín của Thánh cô.

- Bốn nương đâu hứa với người điều gì.

- Nàng đã nói với quần hào trong ba ngày cho Nhất Phàm đại sư suy nghĩ trước khi đưa Tiểu Quân về châu diêm chúa là gì.

Ngũ Phương Đài sững sờ.

Nàng nhìn lại Vương Túc Lệ:

- Ý của muội như thế nào ?
- Tùy tỷ tỷ... Tỷ tỷ quyết định thế nào muội nghe như vậy.

Ngũ Phương Đài quay lại Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Người đã nhận ra "Càn khôn kiếm khí" của bốn nương lợi hại như thế nào rồi. Bốn nương không bức tử người để không bội ngôn thất tín, nhưng ngược lại người phải để cho Vương sư muội của bốn nương bế huyết, quản thúc người.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Ái dà... Nếu Thánh cô quản thúc thì Tiểu Quân này còn chút hy vọng để sống, chứ ả kia thì tiêu mạng rồi.

Chàng vuốt mũi:

- Thánh cô quản thúc Tiểu Quân đi cho chắc ăn.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Người đã bức nhục sư muội ta. Bây giờ thân thể người nhờ nhuộm đầu thể gần bên ta được.

Ngũ Phương Đài dứt lời thở dài một tiếng.

Tiểu Quân giờ có muốn phân giải cũng không được, bởi dù sao chàng cũng đã mang danh là Xảo quỷ kia mà.

Tiểu Quân liếc Vương Túc Lệ:

- Nếu tiểu gia có điều kiện thì cắt lưỡi nàng ngay lập tức...

Ngũ Phương Đài nạt ngang:

- Mình làm mình chịu, có đâu người lại hậm hực như vậy.
- Nếu Tiểu Quân đề tiện như vậy thì đã sẵn sàng đưa đầu cho Thánh cô cắt bỏ rồi.

Nhưng ta không thêm phân giải với nàng làm gì nữa... Rồi một ngày nào đó Thánh cô sẽ biết được bộ mặt thật của Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay:

- Thánh cô... Tiểu Quân biết mình sắp chết bởi Vương Túc Lệ sư muội của Thánh cô, nếu như Tiểu Quân còn là cái xác không hồn, xin Thánh cô hãy cho quần hào Trung Nguyên rời khỏi tử địa bí cung này.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô... Xin Thánh cô ban ơn cho Xảo quỷ ! Ngũ Phương Đài nheo mày, nhìn Tiểu Quân:

- Được... Nếu như người chết... Ta sẽ để quần hào rời khỏi đây. Coi như oán thù của

Diên Hồng được Tiểu Quân gánh vác mang xuống tuyền đài báo hiếu với song thân ta.

Tiểu Quân xá Ngũ Phương Đài:

- Đa tạ Thánh cô... Nếu như Tiểu Quân có chết cũng thề làm hồn ma vất vưởng theo Thánh cô hầu hạ người.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ:

- Nào đến đây mà bế huyết tiểu gia.

Chàng vừa nói vừa quay lưng lại Vương Túc Lệ.

Wang Túc Lệ điểm một nụ cười bí hiểm. Thì tiến đến sau lưng Tiểu Quân, vừa điểm huyết vừa truyền âm nhập mật nói với chàng:

- Ta không đối xử tệ với người đâu.

Khi Vương Túc Lệ điểm huyết Tiểu Quân xong thì Ngũ Phương Đài cũng chuyển đổi sắc diện, nâng ngọc thủ ôm hai bên thái dương.

Wang Túc Lệ quay lại, nhận ra sắc diện của Ngũ Phương Đài biết ngay chứng bệnh nhức đầu của nàng lại tái phát, liền tiến lại bên nàng:

- Tỷ tỷ... Ngũ Phương Đài nương mảy nhìn Túc Lệ:

- Mỗi lần ta dụng đến tuyệt kỹ võ công "Cần khôn kiếm khí" thì chứng bệnh rối loạn chân âm lại tái phát... Ta cần...

- Muội còn giữ thân được...

- Tốt lắm.. Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một chiếc tịnh bình trao qua tay Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài nói với Song tình:

- Đưa bốn nương về hậu cung !

Song tình xá nàng, vừa xá vừa nói:

- Tuân lệnh Thánh cô !

Ngũ Phương Đài vừa ôm đầu vừa thả bước ngang qua mặt Tiểu Quân, làn thu thủy của nàng khẽ liếc chàng, rồi thở dài một tiếng.

Tiểu Quân bậm môi. Chàng hướng mắt về phía Tôn Tử tiên sinh, ôn nhu nói:

- Mong tiên sinh hộ vệ cho Thánh cô.

Ngũ Phương Đài nạt ngang:

- Ta không cần Xảo quỷ phải lo lắng cho ta.

Nàng nói bằng chất giọng bất nhẫn, rồi thản nhiên đi luôn ra ngoài thư phòng của Lập Cư.

Tôn Tử tiên sinh đến bên cạnh Tiểu Quân:

- Lão phu không giúp được gì cho người, nhưng Thánh cô thì lão phu phải xá thân vì người rồi. Xảo quỷ đừng lo cho Thánh cô.

Tôn Tử tiên sinh nói xong, liền bước thẳng ra ngoài theo sau Thánh cô Ngũ Phương Đài.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

QUỶ KẾ KHAI CUNG

Vương Túc Lệ đứng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Nàng nghiêm giọng nói:

- Xảo quỷ ! Có bao giờ ngươi nghĩ đến cái ngày này không ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Có chứ !

- Nghĩa là sao... Ngươi cũng nghĩ sẽ có ngày rơi vào tay Vương Túc Lệ này à ?

- Đúng như vậy.

- Ngươi nghĩ như vậy, sao còn muốn chống đối Túc Lệ chứ.

Nàng cười khẩy một tiếng:

- Ngươi chỉ được cái xảo ngôn loạn ngữ thôi.

- Ê... Tiểu Quân không có xảo ngôn đâu. Ta hỏi thật cô nương nhé.

- Hỏi đi.

- Cô nương coi xem giữa Tiểu Quân và Lập Cư, ai hơn ai ?

Tiểu Quân vừa nói vừa với tay rút tấm chăn đắp Lập Cư.

Chàng nhún vai:

- Cái gã họ Lập này vừa chột, vừa trọc, xấu xí vô cùng còn được cận kề giai nhân tuyệt sắc như Vương cô nương, thử hỏi Tiểu Quân, một mỹ nam tử trong thiên hạ, có sao lại không được thiên hạ đệ nhất danh phụ Phong Vân lâu để mắt đến chứ.

Tiểu Quân vừa nói vừa quan sát Vương Túc Lệ.

Nàng nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Xảo quỷ đúng là Mỹ nam tử trong giang hồ.

- Vương cô nương không nói ra, Tiểu Quân cũng biết kia mà. Và tiểu gia cũng biết Vương cô nương còn ao ước được ân ái với tiểu gia nữa.

Túc Lệ cau mày:

- Ta ao ước ư... Hừ, chỉ nói ngoa mà thôi...

- Ậy... Tại Vương cô nương còn giữ kẽ với Tiểu Quân mà thôi. Nếu cô nương không để mắt đến Tiểu gia sao lại tự nguyện cho ta ngắm nhìn thân thể nàng nơi tòa thánh lâu bát giác chứ.

Vương Túc Lệ thoáng tỏ vẻ thẹn thùng.

Tiểu Quân bật cười. Chàng cất tràng cười đó, nhìn Vương Túc Lệ nói tiếp:

- Tiểu gia nói đúng tim của nàng chứ.

- Nhưng sao ngươi không để tâm đến Túc Lệ ?

- Ai dám khẳng định ta không để mắt đến nàng chứ. Có nam nhân nào thấy mỹ nhân mà không để tâm đến đâu.

- Người để tâm đến ta mà muốn giết ta à.

Tiểu Quân khoát tay:

- Thế mà nàng cũng nói được. Nữ nhân biết ghen, vậy nam nhân máu lạnh không biết ghen à ?

Đôi mày vòng nguyệt của Túc Lệ nhướn cao hơn:

- Sao... Xảo quỷ ghen à ?

- Tất nhiên rồi... Tiểu Quân này không ghen không được. Ta thấy nàng ân ái với Lập Cư nên muốn trừng trị hắn cho dịu bớt cơn ghen tuông của mình thôi.

- Xảo quỷ ghen với Lập Cư ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ta không ghen sao được... Y xấu xí hơn ta, thế mà được nàng, còn ta thế này mà chỉ biết đứng nhìn thôi. Tiểu gia muốn nên cho gã thêm vài chục gậy nữa kìa.

Vương Túc Lệ bước đến gần chàng. Nàng lí nhí nói:

- Xảo quỷ nói thật đấy chứ ?

Tiểu Quân quay ngoắt qua cái xác của Lập Cư:

- Mẹ tổ thành cha họ Lập này... Người nói cái gì mà Vương ái phụ nghi ngờ ta chứ ?

Tiểu Quân vừa nói vừa ký vào đầu Lập Cư:

- Người chết mà còn sung sướng hơn cả tiểu gia đấy.

- Túc Lệ đâu có cảm tình gì với hắn. Xảo quỷ đừng ghen... Chẳng qua...

Nàng bỏ lửng câu nói ở đó.

Tiểu Quân nắm tay Vương Túc Lệ:

- Nàng nói thật không ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Túc Lệ nói thật đấy.

- Vậy à...

Tiểu Quân vừa nói vừa kéo Túc lệ nép vào người chàng:

- Hôm nay ta mới cảm thấy diễm phúc vô cùng.

Vòng tay của Tiểu Quân từ từ khít chặt lấy tiểu yêu của Vương Túc Lệ.

Túc Lệ cười mỉm, ánh mắt lảng lơ, đờ đẫn.

- Thế mà trước đây chàng không nói với Túc Lệ.

- Ta có biết nàng thương ta đâu...

Tiểu Quân cười mỉm nói tiếp:

- Phải nàng muốn Thánh cô giao Tiểu Quân cho nàng, để nàng có dịp gần gũi ta phải không ?

Túc lệ nép vào bờ vai Tiểu Quân:

- Quả thật thiếp có ý đó.

- Bây giờ tiểu gia nằm gọn trong tay nàng rồi. Sao nàng không giải huyệt cho ta ?

Túc Lệ đẩy khế Tiểu Quân ra:

- Nếu giải tởa huyệt đạo cho chàng, Túc Lệ này đâu thể quản thúc chàng được. Đắc tội với Thánh cô à.

- Dù nàng có giải huyệt đạo của Tiểu Quân... Ta cũng chẳng muốn gì hơn là được cận kề bên nàng.

Tiểu Quân vừa nói dứt câu, chợt đẩy Túc Lệ ra, nhẵn quang nhìn lại cái xác của Lập Cư, Tiểu Quân chỉ cái xác Lập Cư trầm giọng nói:

- Hấn...

Vương Túc Lệ ngỡ ngàng:

- Chuyện gì vậy chàng ?

- Hấn vừa mới nhúc nhích.

- Cái gì... Xác chết mà nhúc nhích được sao ?

- Tiểu Quân vừa thấy gã nhúc nhích.

Vương Túc Lệ cau mày:

- Túc Lệ không tin... Làm sao mà xác chết nhúc nhích được chứ. Chỉ khi nào Lập đường chủ biến thành quỷ nhập tràng.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Có thể lắm chứ... Hấn có thể hoá thân thành quỷ nhập tràng cũng nên, bởi hấn chết nhưng hồn chưa đi đâu xa, lẫn quần quanh gian phòng này, tất thấy Tiểu Quân và nàng gần gũi nhau, cái hồn ấy nổi cơn ghen mà nhập vào cái xác trở lại biến thành quỷ nhập tràng.

Tiểu Quân hình mũi, hít khìn khịt:

- Đúng rồi... Tiểu Quân đang ngủ thấy mùi ám khí, mùi ám khí tanh tanh, lạnh lạnh từ cái xác này bốc ra.

Tiểu Quân nắm tay Vương Túc Lệ:

- Chúng ta rời đây thôi... Tiểu Quân không thể nào chịu được cái mùi tử khí từ Lập Cư tỏa ra.

Tiểu Quân vừa nói vừa vỗ vào má cái xác Lập Cư. Đôi mắt tinh anh của chàng nhìn vào thái dương họ Lập. Một vết đỏ ẩn hiện chỉ nhỏ bằng đầu đũa, chứng tỏ gã đã bị Hắc y nhân phóng ám khí.

Với thủ pháp dụng ám khí tà môn, chứng tỏ gã Hắc y nhân kia võ công vô cùng quán tuyệt không sao lường hết được.

Tiểu Quân ngược lên nhìn Vương Túc Lệ:

- Ta muốn đến tiểu xá của nàng.

Túc Lệ cười mỉm:

- Nếu như chàng thật lòng.

- Tiểu gia đang nôn nao thì đúng hơn.

Hai người rời thư phòng của Lập Cư. Vương Túc Lệ dẫn Tiểu Quân về tiểu xá của nàng, nằm phía sau Thất sơn. Bước vào tiểu xá của Túc Lệ, Tiểu Quân vươn vai, tỏ ra uể oải :

- Ui cha... Vào tiểu xá của Túc Lệ, Tiểu Quân cảm thấy phấn khởi hẳn lên. Rõ ràng vào nhà mỹ nữ khác hẳn nhà của một cái xác chết.

Tiểu Quân kéo Túc Lệ ép sát vào mình.

Chàng cười hì hì nói:

- Nàng thấy ta như thế nào ?

- Chàng đúng là một mỹ nam tử... Còn Túc Lệ ?

- Nàng đúng là Thiên hạ đệ nhất dâm phụ.

Tiểu Quân dí miệng sát vào tai Túc Lệ:

- Ta muốn đi tắm một chút... Cái mùi ám khí của Lập Cư cứ đeo bám lấy Tiểu Quân.

- Được... Để Túc Lệ pha nước cho chàng.

-Ồ... còn gì bằng nữa.

Túc Lệ nguyệt chàng:

- Nếu chàng ngoan ngoãn, thiếp sẽ giải huyết cho chàng, bằng như không ngoan ngoãn thì thiếp sẽ hành hạ chàng đau đớn cho đến chết.

- Nghe nàng nói Tiểu Quân đã lạnh cả cột sống rồi, đâu dám chống đối nữa, huống chi bây giờ Tiểu Quân đã bị bế huyết đoạn mạch, không có nàng bảo vệ thì ta tiêu mạng ngay.

Vương Túc Lệ chúm chím cười, chau hai cánh môi mọng hôn vào sống mũi Tiểu Quân:

- Chàng nghĩ như vậy rất tốt đó.

Túc Lệ vuốt ve chiếc cằm của Tiểu Quân:

- Lần đầu tiên thiếp mới được gần gũi một mỹ nam tử như chàng.

Nàng đứng lên lẩn ra sau nhà. Còn lại một mình, Tiểu Quân quan sát gian tiểu xá của Túc Lệ. Chàng tủm tỉm cười, nghĩ thầm:

"Nghĩ cũng tức cười, ả này chủ ý quẩn thúc mình cũng chỉ để thỏa mãn cá tính của ả mà thôi !" Tiểu Quân duỗi tay duỗi chân trông như chẳng có việc gì phải lo lắng cả.

Túc Lệ từ hậu xá bước ra:

- Tiểu Quân... thiếp đã pha nước cho chàng rồi. Thiếp còn chuẩn bị cho chàng nhiều thứ nữa.

- Tốt lắm... Tốt lắm...

Tiểu Quân đứng lên cùng với Vương Túc Lệ bước ra sau hậu xá. Đúng như Túc Lệ nói, nàng đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ từ nước nóng cho đến hảo tửu, kể bên bầu rượu còn có tịnh bình màu lam không biết trong đựng thứ gì.

Tiểu Quân thản nhiên trút bỏ y phục bước luôn vào thùng nước nóng. Chàng reo lên:

- Ai da... Thích thú quá... Nếu nàng quản thúc Tiểu Quân suốt đời như thế này, Tiểu Quân cũng chịu nữa.

- Miễn chàng ngoan ngoãn nghe theo lời thiếp mà thôi. Chúng ta sẽ trở thành một đôi tình nhân sáng giá nhất trong giang hồ.

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng... đúng...

Túc Lệ trút bỏ xiêm y, bước luôn vào thùng nước với Tiểu Quân. Nàng với lấy bầu rượu:

- Đây là trạng nguyên hồng, một thứ rượu có một không hai trong thiên hạ.

Tiểu Quân nheo mắt:

- Bằng vò rượu Tửu tình để ngoài cầu thuyền lúc Tiểu Quân đến tử địa bí cung không ?

- Trạng nguyên tửu không thua kém đâu.

Túc Lệ mở nắp bầu rượu. Tiểu Quân giật luôn bầu rượu từ tay nàng, ngửa cổ uống ừng ực. Túc Lệ dần lại :

- Chàng uống như vậy đâu thưởng thức hết cái vị tuyệt hảo của nó chứ... Hãy dùng thêm thứ này nữa, tinh thần sẽ sảng khoái vô cùng.

Túc Lệ vừa nói vừa lấy chiếc tịnh bình màu lam. Nàng mở nắp tịnh bình thản nhiên trút ra tay một nhúm bột màu trắng óng ả.

Vừa thấy thứ phấn trắng trên tay Vương Túc Lệ, Tiểu Quân đã muốn nhồm hằm lên:

- Đan sa...

Túc Lệ gật đầu:

- Chàng cũng biết Đan sa à ?

- Biết, biết chứ...

Túc Lệ trút một nhúm bột phấn vào miệng, chép chép. Đôi mắt nàng lim dim như đang thoát hồn để chui vào vôi vô thần, vô cảm huyền ảo.

Nàng lí nhí nói:

- Chàng hãy ôm thiếp đi ! Tiểu Quân choàng tay qua vai Túc Lệ, rừ rừ nói:

- Ở đâu nàng có Đan sa vậy ?

- Thiếp không nói đâu.

Túc Lệ vừa nói vừa quán hai cánh tay vào cổ Tiểu Quân:

- Chàng ơi... Nếu chàng không ngoan ngoãn thì thiếp không cho chàng hưởng những gì thiếp đang có đâu.

Tiểu Quân tọt một bụm rượu.

- Tiểu Quân đang ngoan ngoãn đây nè.

Túc Lệ trút một nhúm Đan sa vào hữu thủ của nàng:

- Chàng hãy dùng nó đi... Kỳ diệu lắm.

Tiểu Quân nhăn mặt, chàng nâng cầm Túc Lệ:

- Đan sa của Kim sa phái... Sao nó lại ở trong tay nàng ? Phải chăng nàng là người của Kim sa phái. Nói cho ta biết đi.

Túc Lệ chớp mắt:

- Chàng đừng hỏi thiếp nữa có được không.

- Ta không hỏi không được... Ta đã bị bế huyết đoạn mạch coi như kẻ vô dụng, còn nàng đã trở thành ái phụ của ta. Nếu ta không hỏi hóa ra ta không để tâm với nàng sao.

Túc Lệ nhoẻn miệng cười :

- Chàng muốn biết lắm à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Nếu như ta không muốn biết thì đâu cần hỏi nàng làm gì.

Túc Lệ vuốt ve chiếc cầm của Tiểu Quân:

- Thiếp không phải là người của Kim sa phái, nhưng thiếp có Đan sa. Đan sa Túc Lệ có là do Lập Cư đó.

Tiểu Quân nheo mày:

- Diên Hồng phái có "Lôi âm ma công" để luyện thân đan diệu dược. Kim sa phái thì có Đan sa thần thảo. Đối với Kim sa phái, Đan sa quý hơn mạng mình, đâu phải ai muốn cũng có được. Chỉ có người trong Kim sa phái mới được hưởng Đan sa mà thôi, nhưng nếu dùng Đan sa quá liều thì không tránh khỏi cái chết bất ngờ.

- Chàng nói đúng đó.

- Bây giờ Lập Cư chết rồi... Nàng lấy Đan sa ở đâu ?

Túc Lệ nép đầu vào ngực Tiểu Quân:

- Không có Lập Cư thì thiếp có người khác...

- Hắc y nhân ?

Túc Lệ gật đầu:

- Đúng vậy đó, ngay cả Lập Cư cũng thụ nhận Đan sa từ vị đại hiệp đó.

- Hắc y nhân là ai ? Nàng có thể nói cho ta biết được không ?

Túc Lệ lưỡng lự.

Tiểu Quân hối thúc nàng:

- Túc Lệ nói cho ta biết đi !

- Thiếp nói với chàng, chàng không được nói với ai nghe.

Tiểu Quân gật đầu:

- Ta hứa sẽ không nói. Nàng sợ lộ ra thì Hắc y nhân sẽ không trao Đan sa cho nàng chứ gì ?

- Đúng như vậy đó. Hắc y nhân mà biết thì thiếp không còn được trao Đan sa nữa.

Mà không có Đan sa thì ngay cả Ngũ Phương Đài Thánh cô cũng...

Tiểu Quân trừng to hai con ngươi sững sờ:

- Nàng nói vậy có ý gì... Chẳng lẽ Thánh cô cũng bị lệ thuộc vào Đan sa à ?

- Không có Đan sa Ngũ Phương Đài tử tử sẽ bị chứng bệnh rối loạn, đảo ngược chân âm, khổ khổ lắm.

- Ai đưa Đan sa cho Thánh cô Ngũ Phương Đài ?

Túc Lệ chỉ vào ngực nàng:

- Chính thiếp.

Tiểu Quân nhìn sâu vào đáy mắt Vương thị:

- Có phải chính Lập Cư đã gợi ý nàng trao Đan sa cho Thánh cô.

Túc Lệ gật đầu:

- Làm gì mà chàng khẩn trương như vậy. Hiện tại dù chàng có biết được nhiều chuyện cũng chẳng làm gì được, bởi chàng bị quản thúc bằng lối điểm huyết đoạn mạnh đặc công của Diên Hồng phái mà.

- Ta biết rồi... Nhưng còn muốn biết thêm một chuyện nữa. Hắc y nhân là ai ?

Túc Lệ nhìn Tiểu Quân không chớp mắt:

- Chàng hỏi để làm chi ?

- Nhất định y phải là người của phái Kim sa. Gã chính là Đồng Mã Kỳ... phải không ?

Túc Lệ lắc đầu:

- Lôi âm ma nhân đó à ? Không phải đâu...

Tiểu Quân nheo mày. Chàng nghĩ thầm:

"Đúng rồi... Không thể là Đồng Mã Kỳ được. Nếu là Đồng Mã Kỳ nhất định mình đã bị tán mạng bởi tà công lôi âm của gã rồi, còn Hắc y nhân thì chưa tự thành thân công đó." Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Không phải Đồng Mã Kỳ thì ai ?

- Chàng làm gì khẩn trương như vậy.

Bất chợt Tiểu Quân đứng bật dậy:

- Đỗ Hạo Thiên... Đỗ Hạo Thiên... Chẳng lẽ...

Chàng bước ra ngoài thùng nước, khoát vội lại y phục, Túc Lệ chồm lên nắm chéo y của Tiểu Quân:

- Chàng đâu bỏ thiếp đi được... Chàng đang bị thiếp quản thúc mà.

Túc Lệ vừa nói vừa kéo ghệt Tiểu Quân trở lại thùng nước.

Tiểu Quân quắc mắt:

- Tiểu gia đâu còn thời gian đú đôn với nàng nữa.

Túc Lệ thoáng lộ vẻ sững sốt, bất nhẫn sau câu nói của Tiểu Quân. Hai gò má nàng chột chuyển qua màu đỏ gấc vì thẹn vì giận.

Nhưng khi Túc Lệ vừa tính phóng chưởng đánh vào Tiểu Quân thì đã muộn rồi.

Huyệt thụy khê của nàng nhói buốt một cái, tay chân bủn rủn không sao nhấc lên nổi.

Túc Lệ ngạc nhiên vô cùng:

- Xảo quỷ ! Người không bị bế huyệt đoạn mạch à ?

Tiểu Quân vuốt mũi Túc Lệ:

- Tiểu gia dễ bị vậy sao ? Ta nói cho nàng biết, lúc nàng điểm huyệt đoạn mạch Tiểu gia thì Tiểu gia đã âm thầm vận công chuyển đổi huyệt đạo.

- Người làm được chuyện đó nữa à ?

- Có gì đâu mà không được, nếu không được Tiểu gia đâu thể vận công.

Tiểu Quân xoa hai gò má Túc Lệ:

- Tiểu gia cảm ơn nàng đã cho ta biết nhiều chuyện. Thiên hạ đệ nhất dâm phụ đáng được thưởng lắm.

Tiểu Quân vừa nói vừa cúi xuống hôn lên trán Túc Lệ. Chàng nhoẻn miệng cười trong khi Túc Lệ thì nhắm mắt bẽn lễn.

- Chàng đừng bỏ thiếp mà đi.

Túc Lệ vừa dứt lời thì Tiểu Quân đã nhéo vào cánh mũi thanh tú của nàng.

- Ai da...

Túc Lệ trừng mắt.

Tiểu Quân xe cánh mũi Túc Lệ vừa cười vừa nói:

- Có thưởng cũng phải có phạt chứ. Đáng lý ra Tiểu gia phải may cái miệng của nàng lại nữa đó, nhưng Tiểu gia chỉ xỏ lỗ mũi của nàng thôi.

- Tiểu Quân... Người... Túc Lệ đối xử tốt với người... người lại...

- à... Tiểu gia xuýt quên. Đúng rồi.. Nàng tốt với ta thật, đã tốt thì ta phải tốt lại.

Phàm nàng đã cùng với Lập Cư nên duyên tài sắc, chăn gối mặn nồng, chính vì cái chết của Lập đường chủ mà nàng uất hận Tiểu Quân. Để đa tạ thịnh tình của nàng, Tiểu gia sẽ đưa Lập Cư về đây hợp đôi với nàng trong cái thùng này.

- Người... Người tính đưa xác chết đó vào chung thùng với Túc Lệ à ?

Tiểu Quân thản nhiên gật đầu:

- Phải như vậy rồi. Tiểu Quân nghĩ Lập Cư chắc phải mang ơn Tiểu gia lắm. Chết mà có người đẹp kề cận thì còn gì bằng nữa.

- Túc Lệ không muốn như vậy đâu... Người đừng đưa cái xác Lập đường chủ vào đây.

- Ê... Lúc sống thì mặn mà ái ân, lúc chết lại sợ hãi sao ? Tiểu gia thấy nàng xứng đôi với gã Lập Cư lắm mà.

Túc Lệ van nài:

- Người đừng đưa cái xác đó vào táng chung với ta.

- Tiểu gia không chuyển cái xác Lập Cư về đây không được. Ta muốn đền ơn nàng kia mà.

Tiểu Quân vừa nói vừa chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài tiểu xá của Túc Lệ.

Túc Lệ hoảng hốt gọi theo:

- Tiểu Quân... Túc Lệ van người đó. Túc Lệ đập đầu xin người ! Mặc cho Túc Lệ kêu réo sau lưng. Tiểu Quân thản nhiên bỏ đi không thèm quay lại.

Vừa lúc đó tiếng mõ canh ba cũng cất lên.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

SINH TỬ BẤT NHẤT

Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ:

"Chẳng lẽ là Đỗ Hạo Thiên ? Đỗ Hạo Thiên chết rồi kia mà. Không lẽ y chỉ giả vờ chết sao. Nếu y giả vờ sao Thúy Ngân Đài dụng kim thọc hai con người của gã mà gã vẫn bình nhiên như một xác chết." Nghĩ như vậy, nhưng để giải thích thì Tiểu Quân như người đi trong đêm tối chẳng thấy chút ánh sáng mong manh nào.

Tiểu Quân lẩn nhanh vào một tàn cây khi chợt thấy hai chiếc lồng đèn tiếng về hướng chàng.

Khoảng cách giữa Tiểu Quân và hai chiếc đèn lồng đó từ từ rút ngắn lại. Chàng nhận ra đó là hai ả cung nữ của Ngũ Phương Đài.

Ngoài hai cây đèn lồng, trên tay hai ả cung nữ kia có hai vò rượu Tử tình.

Tiểu Quân neho mày suy nghĩ:

"Ngũ Phương Đài có khách đột ngột trong đêm nay sao ? Nàng thiết khách bằng rượu Tử tình, nhất định vị khách này rất gần gũi với nàng." Chờ cho hai ả cung nữ đó tiến qua trước mặt, Tiểu Quân mới dụng đến khinh thuật lảng lạng theo sau. Đúng như chàng nghĩ, hai ả cung nữ dẫn chàng đến hậu cung của Ngũ Phương Đài. Trước cửa hậu cung là hàng đèn lồng ngũ sắc, trông như những con mắt khổng lồ canh gác cho Ngũ Phương Đài.

Hai ả cung nữ gác đèn lồng lên cây sào, rồi thẳng tiến lên bậc tam cấp.

Một người cất giọng trong trẻo, thanh tao:

- Thánh cô... Chúng tôi đã mang Tử tình đến.
- Để đó cho bốn nương.

Hai ả cung nữ đặt chiếc mâm có hai bầu rượu Tử tình xuống chiếc bàn đá kê ngay bên cửa rồi lui bước ra ngoài.

Tiểu Quân đứng nhìn mà thắc mắc vô cùng. Chàng hối tiếc Ngũ Phương Đài không ra mở cửa để chàng có thể thấy được chân diện mục của người trong hậu cung. Càng thắc mắc, đâm ra chàng bị trí tò mò thôi thúc, dụng thuật di hình vô tướng băng đến bên tòa hậu cung.

Tiểu Quân thâm động viên mình:

"Nhất định mình phải thấy được chân diện mục của gã này, có thể gã là Đỗ Hạo Thiên cũng nên." Tiểu Quân vừa nghĩ đến đây thì cánh cửa hậu cung mở ra. Ngũ Phương Đài trong bộ bạch y trông như tiên nữ nơi cung hàng vừa rớt xuống cõi trần. Phong thái của nàng vừa kiêu sa, khoáng đạt, nhưng không thấy sự trưởng thượng cao ngạo.

Ngũ Phương Đài bưng chiếc mâm có vò rượu Tử tình.

Tiểu Quân neho mày:

"Thánh cô Ngũ Phương Đài mà bung rượu vào đái người thì đích thị người trong phòng Ngũ Phương Đài Thánh cô phải có chức cao vọng trọng trong giang hồ." Tiểu Quân giật thót khi tỉnh nhân như hai ánh sao đêm của Ngũ Phương Đài chiếu về phía chàng. Nàng vẫn bung mâm rượu Tửu tình.

Tiểu Quân hồi hộp hẳn lên:

- Chẳng lẽ Ngũ Phương Đài phát hiện ra sự có mặt của mình à.

Chàng còn đang thắc mắc, thì nghe tiếng tăng háng của Ngũ Phương Đài.

Sau tiếng tăng háng đó, nàng cất tiếng ôn nhu nói:

- Nam tử đại trượng phu đến nhà nữ nhân mà núp núp, ló ló thì có đáng là nam tử không, hay là con rùa rút cổ.

Ngũ Phương Đài nhoẻn miệng cười, rồi nói:

- Tiểu Quân... bồn nường đã pha nước ấm cho người tắm rồi đấy.

Tiểu Quân muốn nhảy đổng lên sau mấy lời của Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Chàng đề khí, chấp tay sau lưng thản nhiên bước ra, tiến thẳng đến đối mặt với Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân xá nàng một xá:

- Đa tạ Thánh cô đã có lòng tốt với Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài nhìn chàng:

- Tiểu Quân có muốn vào thư phòng của bồn nường không ?

- Tất nhiên là rất muốn rồi, nhưng tiếc thiệt... Tiểu Quân không dám tắm đâu, bởi sợ Nhuyễn cốt tán lăm.

Ngũ Phương Đài nhoẻn miệng cười. Nàng bước vào thư phòng, Tiểu Quân theo sau nàng. Ngũ Phương Đài khép cửa lại. Trong thư phòng của Ngũ Phương Đài mùi hương thoang thoảng từ bốn bức vách bằng gỗ trầm tỏa ra khiến Tiểu Quân ngây ngất.

Chàng cảm tưởng như gian thư phòng của Ngũ Phương Đài như thể trục bỏ tất cả những tạp niệm cho bất cứ ai bước vào.

Tiểu Quân khoan khoái vô cùng.

Ngũ Phương Đài chỉ chiếc đôn bằng ngọc thạch trắng:

- Mời Xảo quý !

- Đa tạ Thánh cô !

Ngũ Phương Đài ngồi xuống đối diện với Tiểu Quân.

Tiểu Quân cũng đối nhãn với nàng.

Ngũ Phương Đài nói:

- Chắc thùng nước ấm do chính tay Phương Đài pha không bằng sư muội.

Tiểu Quân khoát tay:

- Ấy... Làm sao Vương Túc Lệ bằng Thánh cô được. Tiểu Quân mà được Thánh cô pha cho một thùng nước tắm, có chết cũng nhanh chóng đi đầu thai để kế nghiệp thiên tử.

Ngũ Phương Đài bật cười khanh khách:

- Xảo quỷ nghĩ như vậy đó à ?

- Tiểu Quân nghĩ sao nói vậy thôi. Tiểu Quân hỏi thiệt nghe. Bộ Thánh cô đã nghe và thấy hết mọi chuyện xảy ra tại Tiểu xá của Vương Túc Lệ ?

Phương Đài gật đầu:

- Bốn nường nghe nhưng không thấy.

- Bây giờ thì Thánh cô tin Tiểu Quân rồi chứ. A... mà tại sao Thánh cô biết Tiểu Quân sẽ tìm đến đây ?

- Vương Túc Lệ đâu thể giữ được chân người. Nếu Túc Lệ giữ được chân Xảo quỷ thì Xảo quỷ đâu còn là Tiểu Quân.

Tiểu Quân vuốt mũi nheo mày:

- Nói vậy... Ngay từ lúc đầu Thánh cô cũng có ý trao Tiểu Quân cho Vương Túc Lệ.

Ngũ Phương Đài gật đầu:

- Nếu như bốn nường muốn quản thúc Tiểu Quân thì chính tay ta sẽ điểm huyết và thậm chí còn xích người nữa kìa. Nhưng ta trao cho Vương Túc Lệ, bởi tin chắc Túc Lệ không bao giờ giết người và cũng không có đủ bản lĩnh để điểm huyết cũng như dễ dàng bị Xảo quỷ hí ngôn lừa gạt.

Tiểu Quân nhún vai:

- Thánh cô làm vậy có mục đích gì ?

Ngũ Phương Đài chớp đôi thu nhãn long lanh nhìn chàng. Nàng mở nắp vò rượu Tửu tình, rót ra chén:

- Xảo quỷ thử xem Tửu tình của ta và Trạng nguyên tửu của Vương muội, thứ rượu nào ngon.

- Nhất định là Tửu tình phải ngon hơn rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa bưng chén:

- Mời Thánh cô !

Ngũ Phương Đài cụng chén với chàng. Tiểu Quân uống một hơi cạn hết số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn.

Ngũ Phương Đài nhấp một ngụm nhỏ rồi nhìn Tiểu Quân nói:

- Xảo quỷ không sợ trong rượu có độc à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Nhất định là không rồi. Cần gì Thánh cô phải hạ độc Tiểu Quân chứ.

- Nhưng cần thận vẫn hơn.

- Đối với Ngũ Phương Đài thì Tiểu Quân đâu cần thiết phải cẩn thận. Nếu có chết bởi tay nàng... Tiểu Quân cũng chẳng chút ân hận.

- Sao vậy ?

- Nam nhân dễ nào được chết bởi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, trên cõi đời này cũng nhiều đáng mày râu lấm lếm liệt liệt, nhưng vẫn có thể tự kết liễu đời mình vì một trang quốc sắc thiên hương. Ngay cả những bậc đế vương còn mất ngôi báu về tay mỹ nữ, thì Tiểu Quân nào đáng gì.

- Ngũ Phương Đài đẹp lắm à ?

- Không một mỹ nữ nào sánh bằng. Dưới mắt tại hạ Thánh cô đáng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

- Phương Đài thỉnh Xảo quỷ một chén rượu tình !

Tiểu Quân cao hứng, cầm chén tự rót rượu uống luôn.

Nàng nhìn Tiểu Quân uống rượu bằng đôi thu nhãn long lạnh thấu tình.

Tiểu Quân đặt chén xuống bàn:

- Thánh cô sắp xếp để Vương Túc Lệ quản thúc Tiểu Quân là có mục đích ?

Ngũ Phương Đài gật đầu:

- Dù Phương Đài không nói ra, Xảo quỷ vẫn có thể đoán được.

- Nếu Tiểu Quân đoán không lầm, Thánh cô vì Đan sa thần dược của Kim sa phái.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân khẽ chớp mắt. Nàng gật đầu:

- Đúng như vậy, Phương Đài cần có Đan sa.

Tiểu Quân nhìn nàng, chậm chậm lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được, Ngũ Phương Đài... Nàng cầm Đan sa thật sao.

- Ta rất cần.

Tiểu Quân căng thẳng lên:

- Chắc chắn Thánh cô biết sự độc hại của Đan sa chứ. Một khi đã dùng Đan sa thì thần trí không còn minh mẫn nữa, và nếu như không có Đan sa đau đớn còn hơn bị khảo hình.

- Phương Đài không có Đan sa không được. Chính vì Đan sa mà Phương Đài mới sắp xếp cho Vương sư muội quản thúc Xảo quỷ. Với sự thông minh của Tiểu Quân, tất sẽ tìm cho Phương Đài biết Vương Túc Lệ lấy Đan sa từ đâu.

Phương Đài rót rượu ra chén:

- Tiểu Quân... Nếu như tìm được nguồn Đan sa cho bốn nương... Phương Đài hứa sẽ để cho tất cả lũ mặt nhân kia rời khỏi tử địa này, và không bao giờ nhắc đến mối huyết thù của Diên Hồng phái.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ngũ Phương Đài... Hãy suy nghĩ lại đi.

- Xảo quỷ đừng làm ta thất vọng.

Phương Đài vừa dứt lời thì cánh cửa thư phòng của nàng mở tung ra.

Phương Đài cau mày quay ngoắt lại:

- Ai ?

Đứng ngay ngưỡng cửa là Vương Túc Lệ, sau lưng nàng là một người vận kim y, che mặt bằng vuông lụa xám.

Wương Túc Lệ nguyệt Tiểu Quân:

- Không có Đan sa Thánh cô không chịu nổi đâu.

Ngũ Phương Đài cau mày:

- Vương muội dám tự thân đến đây khi chưa thỉnh ý của bốn Thánh cô à ?

Wương Túc Lệ bình thản như chẳng hề biết Thánh cô Ngũ Phương Đài đứng trước mặt mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Muội đến đây vì tỷ tỷ thì cần gì phải thỉnh ý chứ.. Tiểu Quân cảm nhận tình thế rất bất lợi cho chàng. Chàng tăng hăng nói:

- Vương cô nương mang điều lợi đến cho Thánh cô, hay muốn biến Thánh cô thành nô nữ của Kim sa phái ?

Wương Túc Lệ mỉm cười với Tiểu Quân:

- Túc Lệ mang Đan sa đến cho tỷ tỷ, có gì mà Xảo quỷ không bằng lòng chứ. Hay Xảo quỷ chỉ muốn Thánh cô Phương Đài tỷ tỷ đau khổ với chứng bệnh đảo loạn chân âm nguyên khí.

- Nàng nói thì hay, nhưng Tiểu gia vẫn đọc được mưu ma của nàng.

- Túc Lệ không muốn nói chuyện với Xảo quỷ nữa. Một lần Túc Lệ đã biết bản chất của người rồi.

Wương Túc Lệ nhìn Ngũ Phương Đài:

- Tỷ tỷ chắc đang cần Đan sa phải không ?

Phương Đài im lặng, mặc nhiên đã thừa nhận câu nói của Vương Túc Lệ.

Túc Lệ mỉm cười, quay sang chỉ người vận kim bào:

- Nếu Tiểu Quân không tìm đâu ra thứ thần dược Đan sa cho tỷ tỷ thì Túc Lệ giới thiệu với tỷ tỷ vị huynh đệ này.

Phương Đài trở hai luồng tinh nhãn điểm vào mặt người vận kim y che mặt:

- Người đó là ai ?

Kim y nhân giờ mới lên tiếng:

- Tại hạ là người ngưỡng mộ Thánh cô lâu rồi, và lúc nào cũng muốn phục vụ cho Thánh cô, cùng với Thánh cô thống nhất các bang phái trong giang hồ, độc tôn đại giáo. Nếu như Thánh cô cùng liên kết với tại hạ thì Thánh cô cần bao nhiêu Đan sa tại hạ cũng có.

Phương Đài cau mày:

- Các hạ nói thật đấy chứ ?

- Luyện thành Đan sa thân được, ngoài tại hạ ra chẳng có ai luyện được đâu.

Tiểu Quân cướp lời Kim y nhân:

- Nói như vậy, Tiểu gia có thể đoán chắc các hạ là người của Kim sa phái.

Kim y nhân gật đầu:

- Xảo quỷ nói rất đúng. Chỉ có Kim Sa phái mới luyện thành đan sa thân được mà thôi.

Tiểu Quân nhìn Kim y nhân chằm chằm:

- Tiểu gia nghe giọng nói của các hạ rất quen.

- Tại hạ rất quen với Xảo quỷ.

Kim y nhân nhìn Ngũ Phương Đài:

- Nếu như Thánh cô muốn có Đan sa thân được, thì liên kết với tại hạ... Để bảo chứng cho sự liên kết đó, Thánh cô hãy lấy mạng Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày:

- Thánh cô lấy mạng ta à ?

Kim y nhân gật đầu:

- Tiểu Quân không chết thì mục đích của tại hạ và Thánh cô khó toại thành. Ngày nào còn Xảo quỷ, tại hạ lẫn Thánh cô ăn không ngon ngủ không yên.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng:

- Được rồi... Cứ cho các hạ đã nắm được cái lợi trước mắt đi... Nhưng trước khi Tiểu Quân chết cũng phải biết mặt các hạ chứ.

- Thánh cô chỉ cần gật đầu đồng ý với kiến nghị của tại hạ.. Ta sẵn sàng cho Xảo quỷ nhận ra chân diện mục của ta.

Tiểu Quân nhìn Ngũ Phương Đài. Chàng thấy vẻ mặt Ngũ Phương Đài pha trộn những nét phức tạp vô cùng. Trên khuôn mặt điểm trần kia có sự u ẩn, có nét lưỡng lự, và cả những nét bất nhẫn.

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Ngũ Phương Đài nhất định đã bị lệ thuộc thần trí vào Đan sa của Kim sa phái rồi.

Nhất định nàng sẽ vì chất Đan sa được kia mà lấy mạng mình." Nghĩ như vậy, Tiểu Quân liền nói với Phương Đài:

- Nếu gã có Đan sa thân được, Thánh cô hãy nhận lời gã đi.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân rồi dời tinh nhãn qua Kim y nhân:

- Bốn nương sẽ nhận lời kiến nghị của người khi nào ta thấy dạng Đan sa thân được.

Kim y nhân cười khẩy một tiếng, nhìn qua Vương Túc Lệ:

- Đại ca phiên nghĩa muội.

Túc Lệ gật đầu. Nàng lấy một chiếc tịnh bình giắt trong thắt lưng, trao qua tay Ngũ Phương Đài.

- Tỷ tỷ hãy xem đi... Có phải đây chính là Đan sa không ?

Ngũ Phương Đài mở nắp tịnh bình lên mũi người. Đôi mắt của nàng sáng vụt lên trông tưởng như hai vì sao sáng trong đêm tối.

Ngũ Phương Đài ngửi một lần nữa, rồi đẩy nắp tịnh bình lại :

- Đúng rồi... Đây đúng là Đan sa. Vương muội còn nhiều không ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Tỷ tỷ yên tâm, Đan sa còn rất nhiều và không bao giờ thiếu phần của tỷ... Miễn tỷ đồng ý liên kết với đại ca của muội.

Ngũ Phương Đài liếc Tiểu Quân, rồi gật đầu:

- Được... Bỏ nương đồng ý liên kết với các hạ.

- Thánh cô quả thông minh, biết nhìn thấu mọi sự.

Kim y nhân nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người sắp chết rồi, ta không cần dấu người làm gì nữa.

Kim y nhân vừa nói vừa mở chiếc khăn lụa đen che dung diện.

Tiểu Quân nhìn gã chăm chăm:

- Sự nghi ngờ của Tiểu gia quả không sai, các hạ chính là Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên cười gằn, rồi tiến lên một bộ đối mặt với Tiểu Quân:

- Chắc chắn Xảo quỷ lạ lòng lắm phải không. Người cứ tưởng Đỗ Hạo Thiên này đã chết rồi chứ gì ? Ta không chết dễ vậy đâu, người chết ở Tứ Hải quán là một người khác đeo mặt nạ của ta, và được Đỗ mỗ cho uống Đan sa thần dược đến chết đấy thôi.

Tiểu Quân nhún vai:

- Tại sao người lại phải giả vờ chết. Làm như vậy được ích lợi gì ?

- Nếu Đỗ mỗ không chết thì đâu có ngày hôm nay. Đồng Tiểu Linh đã tìm đến Tứ Hải quán, và người cũng đã tìm đến. Ta chết vì việc lớn, việc lớn tụ thành, Đỗ Hạo Thiên lại sống.

Đỗ Hạo Thiên cười gằn một tiếng:

- Còn người chỉ có chết chứ không biết đường sống đâu.

- Tiểu gia muốn hỏi Đỗ quán chủ một điều nữa.

- Xảo quỷ hỏi đi !

- Luật lệ do Đỗ quán chủ đặt ra tại quán Tứ Hải cốt để lấy mạng người cho Đồng Mã Kỳ luyện "Lôi âm ma công?"

- Đỗ mỗ không chối.

- Tại sao Đỗ các hạ không luyện mà lại để Đồng Mã Kỳ luyện ?

Đỗ Hạo Thiên bật cười hăng hắc:

- Thánh cô đâu cho Hạo Thiên này biết khẩu quyết luyện "Lôi âm ma công". Và Đỗ mỗ cũng không luyện làm gì. Bởi luyện "Lôi âm ma công" sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc trở thành tên tù nhân vĩnh viễn trong bí cung. Nhưng nếu như Đồng Mã Kỳ tự thành võ công tuyệt học "Lôi âm ma công" truyền lại cho ta... Điều đó thì khác rồi đó... Đỗ mỗ có thể xưng bá nghiệp trong giang hồ!

Phương Đài nhìn sững Đỗ Hạo Thiên:

- Đỗ các hạ biết được bí truyền đó nữa à ? Và các hạ muốn lấy chân ngươn tự khí Lôi âm ma công tất phải ăn thịt Đồng Mã Kỳ.

- Đúng như vậy. Mỗi đêm Đỗ mỗ ăn một miếng, do đó Đồng Mã Kỳ mới rú thảm trong đêm như vậy. Y chịu đau đớn chỉ vì một người mà thôi. Người đó chính là Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân hỏi :

- Đồng Mã Kỳ bị Đỗ quán chủ ăn thịt hết rồi à ?

- Ta mới lĩnh hội được của họ Đồng bảy thành chân ngươn Lôi âm ma công. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ lấy mạng bất cứ ai rồi, kể cả Tiểu Quân, một con tiểu long mà thiên hạ sùng bái. Huống chi giờ đây bên ta còn có Ngũ Phương Đài cô nương với tuyệt kỹ "Càn khôn kiếm khí".

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười khàng khặc:

- Ha... ha... ha... ! Chí lớn của Đỗ Hạo Thiên này sắp thành, chỉ một cái với tay nữa thôi, thiên hạ võ lâm sẽ thuộc về ta.

Đỗ Hạo Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ! Đỗ mỗ muốn thử võ công vừa mới tự thành.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa vận nội công "Lôi âm ma công". Toàn thân gã như có lớp sương mờ bao phủ trông chẳng khác oan hồn sắp tự hình thành quỷ.

Đỗ Hạo Thiên vừa vận công vừa nói với Ngũ Phương Đài:

- Ngũ cô nương cùng phối hợp với tại hạ chứ?

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

LÔI ÂM THẦN

Trong tình huống lưỡng đầu thọ địch, Tiểu Quân không khỏi lúng túng. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu như mình phải đối đầu một lúc với Đỗ Hạo Thiên và Ngũ Phương Đài, xem ra hôm nay Xảo quỷ khó mà giữ được cái mạng nhỏ." Trong khi Tiểu Quân suy nghĩ thì Đỗ Hạo Thiên đã áp tới trước mặt chàng. Thân pháp của Đỗ Hạo Thiên như một bóng ma quỷ dị vô thường, đôi thủ công vươn ra trông như một thế cầm nã thủ nhưng đặc dị vô cùng, nhìn kỹ mới thấy nó tựa đôi khô cốt của loài quỷ đói ăn, chực bóp chặt lấy đan điền Tiểu Quân.

Tiểu Quân bậm môi, hừ nhạt một tiếng:

- Để tiểu gia thử coi Lôi âm ma công của Đỗ các hạ đạt đến cảnh giới nào ?

Vừa nói Tiểu Quân vừa tràn bộ, vận dụng đúng mười hai thành tu vi công lực bản thân, phát tác đan chỉ thần công đón thẳng vào đôi cốt thủ của Đỗ Hạo Thiên.

âm...

Mặt Tiểu Quân tối sầm hẳn lại, hai bàn tay tê buốt như có bầy ong vò vẽ châm đốt.

Tiểu Quân liên tục lùi luôn ba bộ.

Chàng không khỏi thất kinh bởi tà công của Đỗ Hạo Thiên tăng tiến và có sức mạnh di sơn đảo hải đến chừng đó.

Mặc dù tình thế bất lợi cho Tiểu Quân, nhưng bên đây, Đỗ Hạo Thiên cũng chưa hẳn đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, thậm chí gã cũng lùi bộ như Tiểu Quân. Lớp sương nhạt bao phủ toàn thân thoáng tan mất, mãi một lúc sau mới tụ lại được.

Đỗ Hạo Thiên quát lớn:

- Thử với Đỗ một chiêu nữa ! Gã vừa nói vừa xoay chân, tả thủ áp vùng đan điền, hữu thủ bất ngờ vươn tới. Cùng với cái vươn tay công đối phương, một đạo hắc quang từ tâm trung bàn thủ thoát ra, trông chẳng khác nào ngọn tầm sét đen sì bắn thẳng vào Tiểu Quân. Tiểu Quân cũng chẳng cần né tránh. Chàng quát lớn một tiếng:

- Nhứt chỉ xung thiên.

Từ ngón trỏ của chàng, một đạo chỉ đỏ ối thoát ra đón đạo hắc quang của Đỗ Hạo Thiên.

âm...

Tiểu Quân rùng mình, cùng với cái rùng mình đó, toàn thân như chẳng còn chút cảm giác gì nữa. Huyết lưu nhộn nhạo, ngõ như kinh mạch sắp đứt ra từng đoạn. Tiểu Quân rùng mình lần nữa, rồi phun luôn một vòi máu ra ngoài.

Chàng thở dốc:

"Ôi chao... Lần này mình tiêu thật rồi ."

Đỗ Hạo Thiên sau lần đối chỉ với Tiểu Quân, hữu thủ cũng buông lỏng chứng tỏ gã cũng đã bị nội thương chẳng khác gì chàng.

Đỗ Hạo Thiên quay sang Thánh cô Ngũ Phương Đài. Gã cất giọng ôn nhu nói:

- Thỉnh Thánh cô ! Ngũ Phương Đài gật đầu. Nàng vận hóa chân âm tạo bức màn kiếm khí, nhìn Tiểu Quân chăm chăm.

Chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của Ngũ Phương Đài, Tiểu Quân gần như biết chỉ một điều là tử thân đang chờ mình.

Ngũ Phương Đài quát lớn một tiếng:

- Nằm xuống ! Cùng với tiếng quát đó, một đạo kiếm khí sắc bén thoát ra từ hai ngón giữa và trở khệp lại, tạo thành kiếm quyết.

Nhưng trước khi Ngũ Phương Đài phóng khí kiếm, đột ngột nàng xoay nửa vòng, kiếm khí do nàng phát tác không đánh Tiểu Quân mà bất ngờ lại chém xả vào Đỗ Hạo Thiên.

Rét...

Đỗ Hạo Thiên như đã có ý niệm chuẩn bị từ trước, vừa thấy Phương Đài xoay người cũng hoành thân lướt về bên tả, tránh làn khí kiếm của Thánh cô trong đường tơ kẻ tóc.

Khí kiếm của Ngũ Phương Đài công hụt Đỗ Hạo Thiên, chém xả vào vách tiểu xá.

Chát...

Bứt vách bằng gỗ trăm bị chẻ làm hai ngọt lịm.

Vừa phát xong làn kiếm khí đó, Ngũ Phương Đài bất chợt lão đảo, hai tay ôm đầu, thối luôn bốn bộ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười khàng khặc. Gã cất tràng cười đó, nhìn Phương Đài nói:

- Tại hạ cũng đã dự tính chuyện này xảy ra rồi. Ngũ Phương Đài Thánh cô không muốn có Đan sa của tại hạ à ?

Ngũ Phương Đài không màng đến lời của họ Đỗ, nàng mở nắp tịnh bình toan trút Đan sa đổ vào miệng, nhưng Đỗ Hạo Thiên đã khoát tay:

- Thánh cô đừng uống thứ phẩn trong tịnh bình đó. Nó không phải là Đan sa đâu mà là Đoạn cốt tán đó.

Phương Đài giật mình, đưa tịnh bình lên mũi để ngửi. Nàng nuốt nước bọt, rồi quẳng tịnh bình về phía Vương Túc Lệ, buông gọn một câu lạnh lùng:

- Đồ dê tiện !

Đỗ Hạo Thiên cười gằn:

- Thánh cô sao lại giận dữ như vậy ?

Đỗ Hạo Thiên xoa hai bàn tay, nhìn Tiểu Quân rồi dời mắt lại Ngũ Phương Đài:

- Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ mới dụng có bảy thành chân ngươn "Lôi âm ma công" nhưng Xảo quỷ đã bị nội thương rồi. Thánh cô Ngũ Phương Đài sau khi thi triển "Cần khôn kiếm khí" thì chân âm rối loạn. Bây giờ Đỗ Hạo Thiên này chỉ cần với tay ra là thộp được mạng của hai người.

Đỗ Hạo Thiên đổi giọng lạnh như băng giá:

- Đỗ mỗ cho Thánh Cô một cơ hội sau cùng... Nếu Thánh cô cắt cái đầu của Tiểu Quân thì sẽ có Đan sa, còn như vì gã thì rắng mà chịu cực hình đau khổ, vừa bị loạn chân âm vừa bị ảo giác Đan sa hành hạ.

Ngũ Phương Đài ôm đầu thở dốc.

Tiểu Quân lúc này quả thật không sao còn giữ được tỉnh tâm. Bụng dạ chàng rối bời. Nếu như Đỗ Hạo Thiên dụng Đan sa bức ép Ngũ Phương Đài nhất định nàng sẽ không chịu nổi cực hình khốn khổ do ảo giác mà sẽ lấy mạng chàng.

Đỗ Hạo Thiên nói tiếp:

- Thật ra bây giờ Đỗ mỗ cũng có thể lấy mạng Tiểu Quân nhưng Đỗ Hạo Thiên muốn cho Thánh cô một cơ hội đó thôi.

Ngũ Phương Đài nhăn mặt. Đôi thu nhân của nàng bắt đầu trở nên mờ dần, mất dần thần trí.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ !

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ngũ Phương Đài !

- Phương Đài không còn cách nào khác.

Phương Đài dần đến một bộ, đôi mắt của nàng xa vời, như đang chìm vào cõi mộng nào đó.

Phương Đài thở dốc từng cơn một:

- Phương Đài phải lấy mạng Tiểu Quân.

Nàng từ từ gác chéo đôi ngọc thủ để chuẩn bị phát tác kiếm khí càn khôn.

Tiểu Quân lùi lại một bộ. Bây giờ, nếu như Phương Đài lấy mạng chàng thì quả là không còn sinh lộ giữ được cái mạng nữa.

Trong lúc thập tử nhất sinh, chợt một bóng người băng vào. Trên tay người đó là một hình nhân bằng rom.

Tôn Tử tiên sinh chặn ngay trước mặt Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô... Giữ lấy tịnh bình Đan sa.

Tôn Tử tiên sinh vừa nói vừa quăng một lọ tịnh bình cho Phương Đài.

Nàng chớp lấy chiếc tịnh bình của Tôn Tử tiên sinh.

Tôn Tử quay qua Tiểu Quân:

- Tiểu Quân hãy đưa Phương Đài thoát chạy đi.

Đỗ Hạo Thiên quát mắng:

- Hừ... Lão Tôn Tử dám cả gan chen vào công việc của bốn giáo.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa hét lên một tiếng. Sau tiếng quát đó, tóc của gã như có

kình khí vô hình dựng đứng lên rồi từ từ phủ chụp xuống che kín cả dung diện, chỉ chừa lại đôi mắt xanh, rùng rục.

Ngũ Phương Đài vừa trút Đan sa cho vào miệng, vừa quan sát Đỗ Hạo Thiên. Nàng vừa nuốt Đan sa vừa nói:

- Trời ơi... y đã luyện đến tầng thứ chín Lôi âm ma công. Chỉ cần một tầng nữa thôi đao thương sẽ bất nhập, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Tôn Tử đứng chận trước Tiểu Quân và Phương Đài:

- Xảo quỷ và Thánh cô hãy rời đây đi... Để gã cho lão.

Đỗ Hạo Thiên nghiêng răng ken két:

- Lão Tôn Tử có thể chống lại ta được sao ? Mặc dù Đỗ mỗ này còn một tầng nữa mới tụ thành tuyệt công kỳ dị "Lôi âm ma công". Nhưng chỉ với bản lĩnh hôm nay thôi, lão cũng chưa phải là đối thủ của Đỗ mỗ.

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, hữu thủ vươn ra. Cánh tay của gã bất chợt dài hẳn thêm một trượng, nếu không chứng kiến chắc không một ai có thể tin được trên cõi đời này có một môn công phu quái gở như vậy.

Tôn Tử tiên sinh quát lớn một tiếng, dụng luôn hình nhân làm mộc đở ngọn trào công tà quái của họ Đỗ.

Bốp...

Hình nhân của Tôn Tử tiên sinh mặc dù bên ngoài bọc bằng rơm nhưng thật ra bên trong là một tấm khiên với những mũi lao đã được tẩm độc.

Sau âm thanh khô khốc đó, tấm khiên trên tay Tôn Tử bị bể làm hai, và những mũi lao đã chĩa rơi xuống đất. Tôn Tử lùi tiếp ba bộ, mắt trợn ngược ngạc nhiên vô cùng.

Lão không còn tin vào mắt mình. Tấm khiên làm bằng thép ròng thế mà vẫn không chịu nổi một đòn công của đối phương.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khanh khách. Y chiếu ma nhãn vào Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ muốn dụng sức mọn đùa giỡn ngươi để tạo cơ hội cho Thánh cô, nhưng bây giờ Đỗ mỗ sẽ mở mắt cho ngươi.

Đỗ Hạo Thiên rút lên thật lớn:

- Lôi âm thân ! Cùng với tiếng quát đó, hai cánh tay của gã dài ngoằng ra như đôi măng xà xám ngoét. Chúng kết lại với nhau, ngỡ như cặp măng xà đang quăn quít giao hoan, rồi bất chợt hai cặp bản thủ to phình lên như hai cái niềng.

Từ hai cặp bản thủ đó, muôn vạn bóng ảnh thủ mập mờ thoát ra vỡ văng về phía Tôn Tử tiên sinh.

Đối mặt với cả một vùng ảnh thủ đó, Tôn Tử tiên sinh gần như rơi vào một rừng tay, không có lối né tránh.

Đối mặt với thế công tà quái dị hoặc của Đỗ Hạo Thiên, Tôn Tử tiên sinh đâm ra lúng túng.

Tiểu Quân dù đang bị nội thương, nhưng đâu thể khoanh tay chứng kiến Tôn Tử tán

mạng bởi võ công "Lôi âm thân". Chàng nghiêng rằng vận dụng hết nguồn chân khí còn lại phát tác đàn chỉ thần công phối hợp với Tôn Tử tiên sinh.

âm... âm... âm...

Tiểu Quân ói luôn một ngụm máu tươi rưới khắp sàn tiểu xá. Trong khi đó Tôn Tử tiên sinh như cánh diều bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất, quăng mạnh về phía sau.

Tôn Tử va lưng vào vách tiểu xá.

Rầm...

Lão gượng ngồi lên.

Bên đây Đỗ Hạo Thiên vẫn chẳng hề tỏ ra xuống sức chút nào. Đôi ma nhãn của gã từ màu xanh chuyển sang màu đỏ trông càng khủng khiếp và ngập tràn sát khí thần chết.

Ngũ Phương Đài lướt đến thộp ngang lưng Tiểu Quân, cấp lấy chàng lướt ra ngoài cửa sổ.

Vương Túc Lệ chỉ Phương Đài:

- Đỗ huynh... Họ chạy kìa...

Đỗ Hạo Thiên vẫn không màng đến lời Vương Túc Lệ. Hắn đứng một lúc lâu, rồi khẽ rung mình một cái.

Đỗ Hạo Thiên dời ma nhãn về phía Tôn Tử đang gượng đứng lên. Gã hừ nhạt một tiếng:

- Không có lão Đỗ gia đã lấy được mạng gã Xảo quỷ đó rồi.

Y quay lại Vương Túc Lệ:

- Túc Lệ... Thu phục gã cho đại ca.

Túc Lệ gật đầu:

- Muội sẽ thu phục gã.

Túc Lệ lấy từ thắt lưng ra một lọ tịnh bình.

Nàng nói với Tôn Tử tiên sinh:

- Lão chắc biết trong tịnh bình này đựng thứ gì chứ ?

Hai cánh môi của Tôn Tử nhếch lên. Lão lắc đầu:

- Thị muốn lão làm nô bộc cho Đan sa ?

- Ý đại ca của ta muốn như vậy.

Tôn Tử nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Đỗ Hạo Thiên... Người đừng táng tận lương tâm như vậy.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lão đã từng là hộ tướng hình đường của Kim sa phái... chắc lão đã biết môn qui của Kim sa phái.

- Lão phu không đắc tội với Kim Sa phái... Kẻ đắc tội chính là người. Đồng Mã Kỳ do chính tay người...

Đỗ Hạo Thiên nhún vai:

- Trong Kim Sa phái còn ai xứng đáng hơn họ Đỗ này chứ. Lão không phục ta à ?
- Người như người lão phu đâu có phục.
- Nếu lão không phục...

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, liền băng đến áp sát vào Tôn Tử tiên sinh. Tôn Tử toan hoành thân để tránh cái chop của gã nhưng nội lực của lão đâu còn để có thể thoát khỏi cái chop chết người của họ Đỗ.

Đỗ Hạo Thiên vừa thọc vào thân ảnh Tôn Tử, rút lên bằng chất giọng tàn nhẫn:

- Ta sẽ xé xác kẻ nào không phục ta.

Cùng với tiếng nói tàn nhẫn và bất nhân đó, thì tiếng rú thảm thê của lão tiên sinh cất lên nghe thật rùng rợn.

Sau tiếng rú của Tôn Tử tiên sinh, lão đã bị Đỗ Hạo Thiên xé ra làm đôi rồi.

Đỗ Hạo Thiên quăng cái xác của Tôn Tử tiên sinh, thở dốc một hồi rồi quay lại Vương Túc Lệ:

- Đưa Đỗ huynh về bí cung ! Vương Túc Lệ thấy vẻ mặt của Đỗ Hạo Thiên có phần ủ rũ, lo lắng hỏi :

- Đỗ huynh có sao không ?

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Không sao đâu... Ta chỉ tốn hao quá nhiều chân khí Lôi âm thần khi chưa tụ thành hỏa hầu. Kể từ hôm nay Đỗ huynh sẽ bế quan luyện công đến tầng cuối cùng của Lôi âm ma công.

- Đỗ huynh... Còn Tiểu Quân và Ngũ Phương Đài ?

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Tiểu Quân không thoát khỏi tay Đỗ huynh đâu, còn Ngũ Phương Đài nhất định phải quay trở về đây. Ngay từ bây giờ, huynh muốn giao cho muội một việc hệ trọng.

- Đại ca cứ nói... Muội sẽ hoàn thành sứ mạng.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Vương Túc Lệ, gật gù ra vẻ rất ngưỡng mộ nàng:

- Vương muội thân phận là hộ tướng đường của tử địa bí cung tất biết cách cho tất cả những chủng môn các đại phái đang có mặt ở đây dụng Đan sa thần dược.

- Túc Lệ sẽ hoàn thành sứ mạng Đỗ huynh giao phó.
- Tốt lắm... Nhưng trước hết hãy đưa đại ca về bí cung.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÌNH LY BIỆT, NỖ GIANG HỒ

Ngũ Phương Đài cấp Tiểu Quân rời khỏi tiểu xá, băng trở ra ngoài tử địa.

Hai người dừng chân bên tòa nhà bát giác dùng làm nơi nghỉ chân mà mới ngày nào Tiểu Quân đã dùng bước.

Tiểu Quân hỏi Ngũ Phương Đài:

- Phương Đài... Chúng ta đi đâu đây ?

Chàng sực nhớ đến Thất Thất:

- Phương Đài... Chúng ta đi về hướng Tây...

Phương Đài nhìn Tiểu Quân nói:

- Tiểu Quân... Người đang bị nội thương trầm trọng, không thể đi ngay được đâu...

Để ta vận công giúp người điều tức phục hồi khí lực.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không sao đâu... Phương Đài dụng công lực chân âm giúp cho Tiểu Quân... Sợ...

Chàng thở dài một tiếng.

Phương Đài nhìn chàng:

- Xảo quỷ đã bị nội thương bởi Lôi âm thần, nếu không sớm phục hồi công lực, dụng chân khí tẩy rửa ám khí ma công ra khỏi kinh mạch, người không sớm thì muộn cũng bị tẩu hỏa nhập ma. Thần trí bất minh chẳng khác nào một xác chết biết thở.

- Lôi âm ma công lợi hại như vậy sao ?

- Phương Đài không nói ngoa đâu. Nhất thời do công lực của Tiểu Quân quá thâm hậu nên ám khí ma công chưa kịp lan tỏa nên người không cảm nhận được nguy hại.

Nhưng nếu để lâu ám khí ma công của Đỗ Hạo Thiên sẽ theo huyết lưu thâm nhập vào thần thức, lúc đó có muốn trục ám khí ra cũng không dễ chút nào. Thậm chí Tiểu Quân có thể tán mạng bất cứ lúc nào nữa.

- Nhưng nếu dụng chân âm của Phương Đài... Tiểu Quân sợ.

- Sợ gì... Tiểu Quân đừng sợ... Phương Đài biết lúc này Đỗ Hạo Thiên cũng chưa màng đến Phương Đài và Tiểu Quân. Bởi lúc này gã đã dụng đến "Lôi âm thần" trong khi hỏa hầu chưa đủ đến cảnh giới tối thượng, đó là điều tối kỵ của kẻ luyện "Lôi âm ma công".

- Vậy họ Đỗ có bị gì không ?

- Hẳn phải bế quan luyện công.

Tiểu Quân đứng bật dậy:

- Vậy sao... Chúng ta quay trở lại...

- Người muốn tự sát sao ?

- Nhân cơ hội này không giết Đỗ Hạo Thiên, để đến khi y tự thành cảnh giới tối thượng của Lôi âm ma công, còn ai kèm chế được gã chứ.

- Nếu nghĩ như Tiểu Quân thì dễ quá... Đỗ Hạo Thiên mặc dù phải luyện công để đạt đến cảnh giới tối thượng "Lôi âm thần" nhưng công lực của gã lúc này vẫn có thể lấy mạng người dễ hơn trở bàn tay. Bởi người còn tệ hơn cả Đỗ Hạo Thiên nữa kìa.

Người tưởng người vẫn còn nội lực như xưa sao.

Tiểu Quân thở dài.

Phương Đài nói tiếp:

- Nếu như Đỗ Hạo Thiên bế quan luyện công cũng đã sắp xếp tất cả rồi. Việc bây giờ, hay nhất là để Phương Đài dụng chân âm tinh khiết Cần khôn kiếm khí giúp Xảo quỷ phục hồi chân nguyên, rồi dụng chân nguyên đó tổng ám khí âm ma ra khỏi huyết lưu. Việc giết Đỗ Hạo Thiên không phải một ngày một buổi có thể làm được đâu.

- Nhưng Tiểu Quân sợ.

- Sợ gì ?

- Phương Đài dụng đến chân âm "Cần khôn kiếm khí" nội lực sẽ bị đảo lộn nữa...

Phương Đài thở dài một tiếng:

- Phương Đài đã có Đan sa rồi... Phương Đài không ngại đâu.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Phương Đài dùng mãi thứ thần dược Đan sa đó nguy hiểm lắm.

- Phương Đài không còn cách nào khác.

Phương Đài vừa nói vừa bất ngờ phóng chỉ điểm vào tịnh huyết của Tiểu Quân.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Phương Đài... Nàng tính làm gì vậy ?

- Phương Đài đã quyết rồi... Không để lâu được đâu. Nếu còn chần chờ nữa...

Phương Đài e.. Tiểu Quân lắc đầu:

- Đừng mà... Tiểu Quân có chết, hay thần trí u mê cũng được... Tiểu Quân không muốn liên lụy đến nàng.

Ngũ Phương Đài nhìn thẳng vào hai mắt Tiểu Quân:

- Tất cả đều đã đi lỡ rồi. Dù Phương Đài không dụng đến chân âm Cần khôn kiếm khí hỗ trợ nội lực cho Tiểu Quân thì cũng vậy thôi.

Nàng nắm tay Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Tiểu Quân chắc hiểu tấm lòng của Ngũ Phương Đài. Trong cõi đời này... Ai cũng có một nỗi buồn, Phương Đài không còn cách nào khác hơn...

Nàng dứt lời vận hóa âm huyền công chuyển hóa thành "Cần khôn kiếm khí". Cần khôn kiếm khí vốn là tuyệt học võ công của Kim Đinh tự, lấy thuần dương làm chuẩn,

lấy chữ nhân làm đầu, dó đó "Càn khôn kiếm khí" một khi dụng để hạ thủ kẻ đại địch thì sớm đưa đối phương về tử giới, nếu như dụng để cứu người nó cũng có chỗ đặc dị, ảo diệu, khó có môn công phu nào sánh kịp.

Sau khi vận dụng huyền âm chân nguyên tới cảnh giới cuối cùng, đỉnh đầu Ngũ Phương Đài toát ra một làn khói trắng mỏng mảnh. Thấy nàng vận dụng công lực như vậy cũng đủ biết muốn trục ám khí "Lôi âm thần" ra khỏi huyết lưu, kỳ huyết đan điền của Tiểu Quân không phải dễ chút nào. Ngũ Phương Đài biết được điều đó bởi nàng là hậu nhân của Diên Hồng phái, chủ nhân Lôi âm ma công.

Phương Đài áp đôi ngọc thủ vào đại huyết Thiên linh cái của Tiểu Quân. Sắc diện nàng trông trang trọng vô cùng.

Mô hôi từ từ tuôn xuống ướt đầm ngọc diện của Phương Đài. Nửa khắc trôi qua, đỉnh đầu Tiểu Quân xuất hiện một luồng khói đen kỳ dị. Luồng khói đó từ từ tỏa lên cao, và bốc mùi tanh tưởi của tử thi. Nửa khắc tiếp theo làn khói đen mỏng tan biến mất và thay vào đó là luồng khói trắng nhàn nhạt tợ luồng khói đang tỏa ra trên thiên đỉnh của nàng.

Ngũ Phương Đài rút đôi ngọc thủ trở lại, thở hắt một tiếng, rồi đưa tay bụng lấy hai bên thái dương.

Tiểu Quân thất kinh, choàng tay đỡ lấy bờ vai đang run rẩy của nàng.

- Phương Đài... Phương Đài...

Phương Đài bặm môi, giọng nói:

- Tiểu Quân...

- Tiểu Quân đưa nàng rời khỏi chốn này.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Không được đâu...

Nàng nhoẻn miệng cười rồi nói:

- Tà khí trong huyết lưu của Tiểu Quân mặc dù đã được huyền âm chân khí Càn khôn kiếm khí trục ra ngoài, nhưng nhất thời Tiểu Quân chưa được dụng đến nội lực...

Mà phải liên tục vận hành huyết lưu qua ba khắc nữa mới đảm bảo tà khí Lôi âm ma công trục hết ra ngoài.

Tiểu Quân gật đầu:

- Tiểu Quân biết... Tiểu Quân sẽ nghe theo sự chỉ dẫn của Phương Đài.

Nàng nhìn chàng nhoẻn miệng tạo nụ cười khắc khổ:

- Phương Đài miễn nguyện lắm rồi.

Phương Đài lấy tịnh bình trút hết phần Đan sa còn lại đổ vào miệng. Nàng nhìn tịnh bình trống rỗng trong tay mình, rồi cương quyết quẳng nó đi.

Phương Đài buông một câu bi lụy:

- Thế là hết.

- Phương Đài... Tiểu Quân đưa nàng đi.

Phương Đài lắc đầu:

- Tiểu Quân đi đi... Phương Đài không thể đi được đâu.
- Phương Đài không đi theo Tiểu Quân, chẳng lẽ quay trở lại tử địa bí cung.

Phương Đài nhìn Tiểu Quân rồi gật đầu:

- Phương Đài bắt buộc phải quay trở lại.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Phương Đài... bí cung tử địa đã thuộc về Đỗ Hạo Thiên rồi... Nàng biết chứ ?
- Phương Đài biết... Nhưng không còn cách nào khác hơn đâu.
- Tại sao Phương Đài phải quay trở lại tử địa bí cung chứ... Vì Đan sa thần dược à ?

Ngũ Phương Đài gật đầu:

- Đúng như vậy đó... Không có Đan sa, Phương Đài chỉ là cái xác chết biết thở thôi. Không có Đan sa, Phương Đài không chịu nổi đâu.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ngũ Phương Đài hãy theo Tiểu Quân đi... Tiểu Quân sẽ tìm đại phu hay nhất thiên hạ trị bệnh cho nàng.

Phương Đài lắc đầu:

- Một ngày không có Đan sa... Phương Đài chịu không nổi. Đau đớn lắm... Tiểu Quân hiểu cho Phương Đài.

Nàng gượng đứng lên.

Tiểu Quân nắm tay Ngũ Phương Đài:

- Phương Đài... Đừng quay trở lại tử địa bí cung... Nàng hãy tin vào Tiểu Quân...

Nhất định Tiểu Quân sẽ có phương thức trị bệnh cho nàng.

Phương Đài bất chợt nép vào bờ vai Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Tiểu Quân tốt với Phương Đài quá... Những gì Phương Đài đã hành xử... Tiểu Quân đừng để tâm nghe.

- Không để tâm gì hết cả... Chúng ta đi.

Ngũ Phương Đài đẩy chàng ra:

- Tiểu Quân hãy cười đi Phương Đài thích nụ cười của Tiểu Quân lắm đó.

Nghe nàng nói, Tiểu Quân cũng ráng gượng nhếch môi tạo nụ cười. Tiếng cười của chàng nghe tợ tiếng nấc nghẹn thì đúng hơn.

Phương Đài nhìn chàng chằm chằm:

- Nếu như trước đây... Phương Đài đừng nghĩ đến chữ hận.

Nàng nói xong, đột ngột nhón chân hôn vào má Tiểu Quân. Tiểu Quân không nén được tình cảm của mình, ôm choàng lấy tiểu yêu của Ngũ Phương Đài... Nhưng nàng đã đẩy chàng ra.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Tiểu Quân... Nếu như Đỗ Hạo Thiên luyện thành cảnh giới tối thượng Lôi âm ma công, đao thương sẽ bất nhập, chỉ một thứ duy nhất có thể đối phó với họ Đỗ mà thôi.

Nàng bóp tay Tiểu Quân thật chặt:

- Tử Phương Thoa. Chỉ có Tử Phương Thoa may ra có thể đối phó với Lôi âm ma công.

Nàng nói xong lùi lại một bộ:

- Lúc nào Phương Đài cũng nhớ đến Tiểu Quân.

Nàng dứt lời, quay lưng dụng luôn khinh thuật siêu phàm lướt trở lại tử địa bí cung.

Tiểu Quân đâu thể để cho Phương Đài quay trở lại chốn tử địa đó. Chàng băng theo, nhưng Phương Đài như đọc được ý niệm trong đầu Tiểu Quân, nàng quay ngoắt lại :

- Xảo quỷ ! Người theo bốn nương làm gì... Nếu người còn theo Ngũ Phương Đài đừng trách bốn nương phải dụng đến Càn khôn kiếm khí để lấy mạng người. Bốn nương báo cho người biết, vận mạng của võ lâm nằm trong tay người đó... Hãy quay về đi !

- Phương Đài !

Phương Đài quát mắt:

- Quay về đi !

Nàng vừa quát vừa toan vũ lộng Càn khôn kiếm khí, nhưng Tiểu Quân đã khoát tay cản lại :

- Phương Đài, dừng tay lại đi !

- Người muốn ta không động thủ phát chiêu, người quay lại đi... Bốn nương đã nói là làm đó.

Tiểu Quân gục mặt nhìn xuống đất. Chàng cảm nhận trái tim mình nhói đau, và trong sâu thẳm như có một quả chùy đè nặng.

Tiểu Quân ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ngũ Phương Đài:

- Phương Đài hãy đi đi... Khi nào khuất bóng Phương Đài, Tiểu Quân sẽ rời khỏi đây.

Phương Đài thở dài một tiếng, cùng với tiếng thở dài đó từ khóe mắt hai giọt lệ long lanh như hai hạt ngọc rịn ra ngoài.

- Tiểu Quân... Vĩnh biệt...

Ngũ Phương Đài quay lưng, và chỉ thoáng trong khoảnh khắc ngắn ngủi bóng của nàng đã khuất dạng rồi.

Tiểu Quân ngậm ngùi thở ra nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao đang mờ dần để nhường khoảng không trung lại cho ánh bình minh buổi sớm.

Chàng thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của chàng ngỡ như vừa đánh mất một cái gì quý giá nhất trên cõi đời này. Chàng cảm nhận có một nỗi buồn mênh mang, vô tận.

Nỗi buồn ấy càng lúc càng nặng trĩu trong chàng.

- Phương Đài... Ngũ Phương Đài.

Ánh mắt của Tiểu Quân như dõi về cõi hư ảo mà chỉ có chàng mới biết mình đang dõi mắt nhìn về đâu.

Tiểu Quân quay bước, lặng lẽ đi như một gã lữ hành cô độc. Một tia chớp vụt lóe trên bầu trời, khi ánh dương quang lấp lửng thì cả bầu trời sập tối lại bởi những cụm mây dày đặc.

Tiếng sấm âm ì, nghe ngổ tiếng gầm của con quái vật nào đó, và chiếc lưới của nó là những tia tầm sét xé toạc không trung.

Mưa trút xuống.

Trong màn nước trắng xoá, vẫn vũ những ngọn gió lửa như muốn quét sạch tất cả mọi sự sống thì Tiểu Quân vẫn lầm lũi bước trong mưa và những luồng gió giạt, mặc nhiên để chúng hành hạ chàng.

Không một ai có thể tin được, một Xảo quỷ chưa từng biết đến nỗi buồn, biết đến sự đau khổ, thế mà giờ đây đang tự hành hạ mình trong lặng lẽ, âm thầm và cô đơn.